

Giới thiệu Minh Vương

Minh Vương của tác giả Mạc Nhan là câu chuyện về những lời đồn đáng sợ xung quanh hắn, về những gì hắn làm trong giang hồ cũng như những gì hắn đối đãi với nàng..

Hắn là Diêm Vô Cực, là một tên mỹ nam phúc hắc rất giỏi y thuật, rất hay cứu người nhưng cũng rất thích giết người. Sinh tử của mọi người đều do hắn quyết định, liệu đây có phải là Diêm Vương chuyển thế ??? Thì ra đây chính là lý do mà giang hồ đặt cho hắn là Minh Vương..

Nàng chỉ là già nam đi kiếm sống thôi, sao lại lỡ kiếm chuyện với hắn để rồi bị bắt về hầu hạ hắn thế này... Để không bị mất mạng, nàng đã ra sức bép núc để làm vừa khẩu vị của hắn nhưng tất cả những gì hắn muốn ăn chính là nàng, thật là khó xử !!!

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Nàng sắp chết sao?

Hương Tịnh Tuyết nằm bên dòng suối trên đồng đá vụn, ánh mắt trống rỗng, nhìn trời không mây trắng, cảm giác được thân mình dần dần lạnh như băng cơ hồ không có tri giác, bởi vì nàng không có cảm giác đau.

Trúng độc cũng không cảm thấy đau, này tò vò, nàng cũng sắp chết.

Trên khuôn mặt trái xoan là ngũ quan xinh đẹp rung động lòng người, ngày thường anh khí hiên ngang, nàng giờ phút này thân nam trang, nếu không nhìn kỹ, người khác còn tưởng rằng nàng chính là một nam thiếu niên tướng mạo nhã nhặn.

Hồi tưởng lại, một màn cảnh tượng lại hiện lên trong đầu, giống như ảo lại giống như thực.

Nàng Hương Tịnh Tuyết, ra giang hồ bất quá mới hơn một năm rưỡi, xem thế giới còn chưa đủ, nàng còn trẻ, không muốn chết, hơn nữa, nàng còn chưa tìm được một nam nhân thật chân thành yêu mình a.

Tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, nàng hảo muốn ngủ a.

Tiếng gió, chim hót, cùng róc rách lưu tiếng nước, như thế bình tĩnh, không thể tin được vài canh giờ trước, nàng còn đã trải qua một hồi đánh nhau kịch liệt .

Sống đến mười tám tuổi, cuối cùng chính là loại này kết cục sao?

Nàng trong lòng cô tịch cùng sâu não nói không nên lời, hốc mắt ngưng tụ một giọt lệ, không tiếng động chảy xuống khuôn mặt.

Mệt mỏi quá a..... Mắt đẹp nhẹ nhàng nhắm lại, nàng đang chờ đợi tử vong.

Một chút bóng ma, vô thanh vô tức bao phủ lấy trên người nàng, đôi mắt mệt mỏi lại lại lần nữa mở, không khỏi sửng sốt.

Một người nam nhân, đang lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng.

Minh giới Câu Hồn sứ giả?

Nàng trong lòng rung mình, cũng nhìn thẳng vào người nam nhân đột nhiên xuất hiện này; Hắn gương mặt trắng nõn, tướng mạo tuấn mỹ, nhưng vẻ mặt lạnh như băng, tuyệt không giống ngư đầu mã diện trong sách hình dung.

Một hồi lâu sau, nàng mới xác định đó là một người sống, không phải cái gì Câu Hồn sứ giả, nhưng người này làm chi nhìn chăm chăm vào nàng không nói lời nào?

Bốn mắt giao nhau liền như vậy một hồi thật lâu, nam tử thủy chung không nói lời nào, làm cho nàng không thể không hoài nghi, này chắc không phải ảo giác của chính mình?

Rốt cục, nam tử đã mở miệng.

“Ngươi sắp chết.”

Nàng nhìn đối phương, hai cánh môi miễn cưỡng phát ra một tiếng khàn khàn khàn cầu.

“Ta..... Không muốn chết.....”

“Ngươi muốn ta cứu ngươi?”

“Đúng vậy..... Cứu ta.....”

“Hừ, sinh tử có mệnh, ta vì sao muốn cứu ngươi?”

Cứu người còn cần lý do?

Này nam nhân lời nói và vẻ mặt lạnh lùng của hắn đích thực rất là giống nhau, không có cảm tình, cũng không hề thương hại, nàng lại không nhìn được hắn, cũng cùng hắn không thù oán, vì sao ở trước mặt nàng lại bày ra bộ dáng vui mừng khi thấy người gặp họa?

Cũng thế, nàng biết chính mình trúng độc, không có giải được.

“Thôi..... Dù sao ngươi cũng cứu không được ta.....”

Ác liệt bạc thân, hừ ra một chút lãnh trào.“Ngươi lại như thế nào biết, ta cứu không được ngươi? Mất hồn tán chẳng qua cũng chỉ là một loại độc.”

“Ngươi, làm sao mà biết..... Ta trúng..... Mất hồn tán.....”

“Hừ, ta đương nhiên biết, thân sắc ngươi như sắp chết, hai mắt mang huyết, lục khí chạy tới trên tay, liếc mắt một cái liền biết.”

Con người này sao lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy a.

“Ngươi cứu được liền cứu, cứu không được cũng đừng rầy rà, âm ỹ, âm ỹ đã chết.....”

“Ta đương nhiên cứu được, chỉ cần uống giải độc hoàn của ta, ngươi sẽ không phải chết.”

Nguyên bản vô thần mắt đẹp nháy mắt tỏa sáng, dấy lên hy vọng.

“Nhưng là, ta không cho ngươi.”

Nàng trừng mắt nhìn hắn không dám tin. Nếu chính mình còn có chút hơi sức, nhất định là tức giận; Nàng thật sự rất muốn mắng lời thô tục, trúng độc đã muốn rất khó chịu, người này nhân rồi không có chuyện gì, còn chạy tới tiêu khiển nàng! (phải phải, tỷ thật sự rất muốn đá bay ca ca chứ gì, hiểu mà hiểu mà, em thật sự rất rất muốn làm giúp tỷ hô hô)

Nha..... Nàng không không cần phí sức cùng hắn âm ỹ, đơn giản nhắm mắt lại, không để ý tới hắn.

Thân ảnh thon dài ngồi xổm xuống, khuôn mặt tuấn mỹ rung động lòng người tiến gần đến mặt nàng, chậm rãi đánh giá ánh mắt, như là muốn đánh giá sự cân xứng.

“Ta cứu người có điều kiện, ngươi đáp ứng, ta mới cứu.”

Đôi mắt đẹp đang nhắm lập tức mở ra

“Điều kiện rất đơn giản, ta cứu ngươi một mạng, ngươi giết một người cho ta .”

Mắt đẹp trung lộ ra tức giận.

“Còn.....” Đây là từ duy nhất nàng có thể phun ra, sau đó vừa tức yếu đuối nhắm mắt lại.

“Không cần?”

Vô nghĩa! Nàng là trúng độc, không phải bị bại não, kêu nàng giết người còn hắn? Thiên tài đáp ứng a!

“Hảo, không giết người cũng được, ngươi gặp may mắn, ta vừa lúc thiếu thủ hạ , nếu ta cứu ngươi, ngươi phải làm người của ta mười năm, này đã là ta nhượng bộ lắm rồi , không thương lượng.”

Bàn tay nàng vô lực, yếu đuối nâng lên, xoè ra năm ngón tay thon dài.

Bay lên mây kiêu ngạo nhanh.“Cái gì? Ngươi muốn năm năm?”

Ba.

Cái tay kia, không phải ở cùng hắn cò kè mặc cả, chỉ là vì muốn đánh hắn một cái tát, sau khi mục đích đạt thành, lại suy sụp buông.

Nam tử tuần dung nháy mắt lạnh như băng sương, không dám tin tưởng mắt nàng.

“Ngươi đánh ta?”

Hừ, nếu nàng còn có khí lực, khẳng định cho thêm một cú đá, đưa hắc đá xuống nước cho cá ăn.

“Ngươi dám đánh ta?! Tốt lắm, ta Diêm Vô Cực đời này, chưa từng bị người nhục nhã như thế.”

Nhục nhã ngươi thì thế nào? Dù sao đều phải chết, ai còn sợ ngươi a!

Nàng cảm thấy vật áo của chính mình bị hung hăng nắm lấy, cặp kia hung ác trợn mắt trừng mắt nàng, hơi thở nóng rực hướng vào gương mặt tái nhợt lạnh như băng.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không cho ngươi chết, bởi vì ta muốn ngươi phải trả giá.”

Một viên đan được hướng miệng nàng bỏ vào, bức nàng nuốt vào, kế tiếp, nàng lâm vào năm dặm mù sương, lập tức hôn mê trong bóng đêm.

Hỗn độn không rõ trong ý thức, xa xa truyền đến thúc giục tiếng la.

“Thập Bát, Thập Bát.”

Cái gì Thập Bát? Ai ở bên kia quý rỗng quý kêu, không cần àm ỹ!

“Tĩnh tĩnh, Thập Bát, mau tĩnh lại!”

Kịch liệt lay động, đem Hường Tịnh Tuyết đang thơ thẩn đắm mình trong năm dặm mù sương kéo về hiện tại.

Một đôi mắt đẹp, phút chốc mở.

Hường Tịnh Tuyết trừng thẳng mắt nhìn lên, nhìn thấy một người thiếu niên xa lạ đang hướng nàng nhìn chăm chăm, miệng còn không đình nhớ kỹ: “A, tiểu tử, ngươi rốt cục tỉnh, cũng thật hội ngủ a.”

Hường Tịnh Tuyết ngồi mạnh dậy, ngốc nhìn tiểu ca phía trước, sau đó nhìn trái nhìn phải, phát hiện chính mình đang ở trong một gian phòng xa lạ, trong khoảng thời gian ngắn muốn làm không rõ sao lại thế này.

“Ngươi kêu ai?”

“Ngươi nha.”

“Ta?”

“Từ hôm nay trở đi, tên của ngươi kêu Thập Bát, ta là lão lục, ta đến đây trước ngươi nửa năm, cho nên từ bây giờ ta phụ trách mang ngươi, có vấn đề gì liền hỏi ta đi, tiểu tử.”

Tiểu ca phía trước, cùng lắm hơn nàng chẳng bao nhiêu, một bộ tự cho mình là lão đại, giống nhau sớm đoán được nàng tỉnh lại sau, tất nhiên kinh ngạc liên tục.

“Đây là đâu?”

“Vong Ưu cốc.”

“Vong Ưu cốc là chỗ nào?”

Đây là chỗ ở của chủ tử chúng ta Diêm Vô Cực.”

“Diêm Vô Cực? Hắc là ai vậy?”

“Uống — lưng lấy đại danh Minh vương Diêm Vô Cực, ngươi cư nhiên không biết?”

Nàng cũng không biết mới muốn hỏi a.

“Ta vì sao ở trong này?”

“Chủ tử cứu ngươi trở về, tình ngươi vận khí không tốt, ba tháng trước ngũ huynh lâm đầy năm năm, chủ tử y theo ước định phóng hắc xuất cốc hồi hương, ngươi vừa lúc lần lượt bổ sung này thiếu.”

Hường Tịnh Tuyết nghĩ tới, liền kiểm tra thân thể chính mình, phát hiện chính mình một chút cũng không có dấu hiệu trúng độc, giống như lúc trước là một giấc mộng, may mà trên người nàng nam trang cũng hoàn hảo vô khuyết, áo quần vẫn đầy đủ trên người không sút mẻ, mà đối phương cũng xem nàng là

nam nhân.

Lão lục thấy nàng về mặt kinh nghi, ha ha cười nói: “Đừng lo lắng, có chủ tử, cho dù ngươi một cước bước vào diêm vương phủ, chủ tử cũng có thể đem ngươi lôi ra đến, hấn nhưng là trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy thần y thế nào.”

Nàng xác thực cảm giác được chính mình toàn thân hoàn hảo như lúc ban đầu, ngược lại dường như cảm giác như ngủ một giấc dài, hồi tưởng lúc ấy, chính mình vào nhằm hắc điểm, đối phương muốn giết tiên, hạ độc nàng, nàng tuy rằng đúng lúc đào tẩu, lại phát hiện quá chậm, đến nỗi độc tính công thân, chạy trốn tới nửa đường thượng liền chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Trước khi hôn mê, nàng còn nhớ rõ gương mặt tuấn mỹ của nam nhân kia, chẳng lẽ chính là chủ tử mà này giờ vị tiểu ca này luôn mồm nhắc tới?

Nàng giả thanh âm khàn khàn, cũng may đối phương không nhận ra nàng là nữ nhi, nàng cũng liền cố ý hạ giọng.

“Vi sao bảo ta Thập Bát?”

“Bởi vì chúng ta chủ tử không thích nhớ tên người, kêu con số cho dễ nhớ chút, cho nên ở trong này, mỗi người đều chỉ kêu con số, không có người tên tự, hơn nữa như vậy mới sẽ không lầm.”

Hướng Tịnh Tuyết ngần ngừ: “Làm cái gì?”

“Làm niên hạn a, mỗi người con số, đại biểu phải ở chỗ này mấy năm.”

“Cái gì?” Nàng nhất thời không cẩn thận đề cao thanh âm, càng làm cho đối phương dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng, mới lại vội vàng áp chế thanh âm: “Khụ. Ta là nói. Ta phải ở 18 năm?”

Lão lục đồng tình gật gật đầu: “Y ta coi, ngươi khẳng định là chọc chủ tử mất hứng, mới có thể bắt ngươi sống 18 năm, là người có thời gian làm việc lâu nhất trong cốc từ trước đến nay”.

Nàng còn đang kinh ngạc, lão lục tiếp tục nói: “Ngươi nên tập quen dần đi, từ hôm nay trở đi, nơi này chính là phòng của ngươi, đi theo ta.”

Lão lục xoay người hướng ngoài phòng đi, Hướng Tịnh Tuyết lấy lại tinh thần, nhảy xuống giường, theo đi ra ngoài.

“Nơi này là sai phòng, chỗ là tảo phòng, mà này gian có khác ⇒ ăn no trai ⇒ là căn tin.”

Dọc theo đường đi, lão lục nhất nhất đối nàng giới thiệu, nàng cũng nhìn xung quanh quan sát.

Nguyên lai, này Vong Ưu cốc là nơi trú ngụ của giang hồ thần y Diêm Vô Cực, người này sống bên trong cốc, trong cốc thanh u xinh đẹp, có cảm giác như đang đi vào thế giới thần tiên.

Lão lục nói, nàng bị nam nhân gọi là Diêm Vô Cực kia mang về liền ngủ đúng 2 ngày.

“Hàng tháng mong một cùng mười lăm, có thể xuất cốc giải quyết hai lần.”

Hướng Tịnh Tuyết thu hồi tâm thần, nghi hoặc hỏi: “Giải quyết cái gì?”

“Hắc hắc, chính là ⇒ cái kia ⇒ nha, chúng ta trong sơn cốc không nữ nhân, cho nên chỉ có thể ra bên ngoài đầu tìm đi.”

Nàng trừng lớn mắt: “Nơi này không có nữ nhân?”

“Những người được cứu về đây đều là nam nhân, bởi vì chủ tử chán ghét nữ nhân, cho nên nữ nhân là vào không được Vong Ưu cốc.”

“Nếu tiến vào sẽ như thế nào?” Nàng tò mò hỏi.

“Giết không tha.”

Hướng Tịnh Tuyết cảm thấy kinh hãi, phía trước lục tiểu ca không để ý trên mặt nàng khác thường, cẩn thận dặn dò nàng.

“Cho nên trăm ngàn nhớ kỹ, đừng đem nữ nhân mang về.”

“Nha.” Hướng Tịnh Tuyết tuy rằng nội tâm kinh hoảng, nhưng mặt ngoài duy trì trấn định.

Vì để tiện hành tẩu giang hồ, nàng nữ cải nam trang, làm nam nhân, thúc nam nhân búi tóc, sợ chính mình làn da quá non, còn cố ý đem một ít bụi đen rắc lên trên mặt.

Cũng may bọn họ không phát hiện nàng là nữ nhân, nếu là bị Minh vương phát hiện nàng là nữ nhân, không biết sẽ như thế nào? Thật sự sẽ giết nàng?

Chỉ nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng vô tình kia, nàng nhẹn không được đổ mồ hôi lạnh, nói không chừng, Minh vương thực sẽ giết nàng, nàng phải cẩn thận che dấu, tuyệt không để bất luận kẻ nào biết.

Nàng nghi hoặc hỏi lão lục. “Tất cả người trong cốc, đều là do Diêm Vô Cực cứu trở về, vì báo đáp hần, tất cả đều nguyện ý dãi xuống dưới làm đũa ở?”

“Đôi.”

“Không ai muốn trốn sao?” Vừa mới một đường đi tới, nàng phát hiện sơn cốc này thủ vệ cũng không sâm nghiêm, muốn chạy trốn đi cũng không khó.

“Hắc, ta chỉ biết ngươi hỏi, nếu ngươi muốn chạy trốn, ta khuyên ngươi vẫn là bỏ đi ý nghĩ này.”

Hướng Tịnh Tuyết kinh ngạc trừng lớn mắt. “Vì sao?”

“Chúng ta mệnh, đều là chủ tử cứu trở về đến, đồng ý làm nô bộc của hần, hồi báo hần ân cứu mạng, có nhân bảy năm, có nhân chín năm, giống ta, đồng ý sáu năm, đây là quy củ giang hồ, đáp ứng rồi phải thủ tín, nếu chạy trốn, tương đương vi phạm tín nghĩa, chủ tử nếu muốn thu hồi mạng của chúng ta, là không ai dám nói chuyện.”

Nàng cảm thấy thất kinh. “Hần sẽ giết người nào chạy trốn?”

“Ngươi chưa từng nghe qua, giang hồ thần y Diêm Vô Cực, cứu một người, giết một người sao? Hần không cần tự mình ra tay, chỉ cần một câu, là có thể làm cho bao nhiêu người giúp đỡ hần lấy mạng mà hần muốn, cho nên trên giang hồ mới có thể cho hần một cái \Rightarrow Minh vương \Leftarrow phong hào nha! Sinh mạng của tất cả mọi người đều trên tay hần, biết rõ đào tẩu sẽ bị người khắp thiên hạ đuổi giết, ai còn muốn chạy trốn? Đổi thành ngươi, ngươi muốn chạy trốn sao?”

Nàng liền lắc đầu, cho dù có chín cái mạng cũng không dám nha.

“Là vậy, cho nên vẫn là ngoan ngoãn nhận mệnh đi, hưởng hồ ở trong cốc ngày cũng rất khá tốt, hảo hảo làm, nói không chừng thế nào một ngày chủ tử tâm tình hảo, sớm một chút phóng chúng ta hồi nhân gian cũng không nhất định.”

Ông trời. Đây không phải là nói cho nàng, tương lai 18 năm, nàng nhất định phải làm trong cốc này sao, làm người hầu của Diêm Vô Cực?

Không được! Nàng tìm Diêm Vô Cực lý luận đi! Người khác có thể năm năm, sáu năm, vì sao cổ tình nàng phải hầu 18 năm? Đây rất không công bằng!

“Lục huynh, ta muốn gặp Diêm Vô Cực.”

“Không thành vấn đề.”

“Đi?” Nhanh như vậy đáp ứng?

“Làm sao vậy? Xem bộ dáng ngươi kinh ngạc như thế.”

“Ách. Ta còn nghĩ đến Minh vương Diêm Vô Cực, hội cao cao tại thượng, không phải dễ dàng nhìn thấy như vậy.”

Bình thường đúng là như thế, chủ tử sống ở hoa đào trai, chưa được cho phép, là không cho phép người khác tùy ý tiến vào, bất quá ngươi không giống với.”

Nàng lại lần nữa tò mò hỏi thăm. “Vì sao?”

Lão lục nhìn nàng với ánh mắt đồng tình.

“Bởi vì việc của ngươi là phụ trách hầu hạ chủ tử.”

Này hoa đào trai, cả một rừng đào, thập phần thanh u yên tĩnh, một cơn gió thổi qua, đóa hoa phiến phiến, rất có cảm giác rời xa trần thế.

Hướng Tịnh Tuyết một người tiến vào hoa đào trai, bởi vì lão lục nói, chưa được cho phép hoặc chủ tử gọi đến, mọi người là không thể vào đến, cho nên hần chỉ có thể bởi nàng đi đến ngoài cửa hoa đào trai, liền không thể tiếp tục tiến vào, nàng một mình đi vào mới được.

Nàng vừa đi vừa quay đầu, nghĩ rằng thực sự nghiêm trọng như vậy sao? Xem lão lục bộ dáng sợ hãi đầy cảnh giác, luôn mồm kêu chủ tử, đối Diêm Vô Cực lại kính vừa sợ, giống như nếu phạm vào sai sẽ bị trời phạt, hại trong lòng nàng cũng nhin không được sợ hãi.

Sâu trong rừng hoa đào, xuất hiện một gian phòng đơn giản, nàng đẩy cửa ra, bước vào, tò mò đánh giá bốn phía.

Căn phòng này tương đối đơn giản, không có bài trí hoa lệ, trên giá sách chứa đầy sách, nàng tò mò đi lên trước, cầm một quyển lật xem.

Trên giá sách đọng một tầng bụi, làm nàng không khỏi chớp mi, này phòng ở dường như đã lâu không có người ở.

“Có người ở sao?”

Không gian thoáng đảng trong phòng dường như chỉ nghe thấy thanh âm của mình nàng, đợi trong chốc lát, không có nghe đáp lại.

Nam nhân kêu là Diêm Vô Cực này, nên sẽ không ở nhà xí thái đi?

Nàng nhìn xung quanh, lập tức sờ sờ chỗ này, lập tức phiến phiến cái kia, phát hiện sờ đến chỗ nào, tất cả đều là một tầng bụi động, phía trên còn kết mạng nhện, càng nghĩ càng hoài nghi nơi này thật sự có người ở?

Đội cả buổi không thấy bất luận kẻ nào, khi nàng đang định đi tìm lão lục để hỏi rõ ràng, mới quay người lại, lại cơ hồ dán sát vào trong ngực người nào đó, làm nàng hít một hơi, theo bản năng lui dần từng bước, bày ra chiêu thức phòng vệ, cảnh giác nhìn người tới.

Khuôn mặt tuần mỹ kia, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra, quả nhiên là hắn! Nam tử ở bên dòng suối bức nàng nuốt vào được đan.

Đối phương con người sắc bén, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng.

“Nguyên lai là người, làm ta sợ muốn chết, làm chi không lên một tiếng đứng ở phía sau a?” Nàng thu hồi chiêu thức, nhẹ nhàng thở ra, người này vô thanh vô tức xuất hiện làm nàng thất kinh, nàng lại một chút đều không có nhận thấy được.

Trở thành người giang hồ cũng lâu, chưa từng gặp qua nam nhân nào có bộ dáng đẹp đến vậy, bị cặp mắt quá mức tuần mỹ kia nhìn chăm chăm, khuôn mặt bỗng chốc trở nên đỏ.

“Người lên lút ở trong này làm cái gì?”

Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng mang ý chất vấn làm cho tinh thần nàng trở về, kinh thấy chính mình lại đang mãi mê ngắm người ta, thậm chí chính mình một tiếng, may mắn trên mặt có lớp bụi đen, che khuất hai má đang ửng đỏ của nàng.

Nàng vội vàng lấy lại tinh thần, ngửa đầu, bộc trực nhìn thẳng mắt hắn, phản bác nói: “Ta không có lên lút, kêu nửa ngày không có người trả lời, ta còn tưởng nơi này không có người ở.”

“Ta chờ người thật lâu, làm việc đi thôi.” Bỏ lại một câu như vậy xong hắn liền xoay người rồi đi.

Hướng Tịnh Tuyết ngăn người, mới lại vội vàng đuổi theo đi.

“Uy, đợi chút, ta có lời muốn nói với người.”

Người phía trước lại ngoảnh mặt làm ngơ, cước bộ không dừng, nàng càng thêm mau cước bộ đuổi theo.

“Ta thực cảm tạ người đã cứu ta, nhưng là ta không thể sống ở trong này.”

“Người nói cái gì?”

Đột nhiên quay lại làm nàng không kịp phản ứng muốn úp mặt vào trong ngực hắn, vội vàng giữ vững thân mình, còn chưa kịp tạo ra khoảng cách, người của hắn lập tức tiến lên.

“Người nói lại lần nữa xem.”

“Ta.....”

Hơi thở của hắn phả vào khuôn mặt nàng, đôi con ngươi thâm thúy một màu đen tuyền trong suốt thật khiến cho nàng như nai con loạn nhịp.

Gương mặt lạnh lùng đột nhiên dựa vào hạo gần, làm cho nàng một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, nguyên bản muốn nói cũng không được, nửa buổi cũng không phát được tiếng nào.

“Mạng của người, là ai cứu trở về?”

Hắn hung tợn chất vấn, để ý không buông tha người khi bức nàng.

“Là ta cứu người, nếu không người buổi sáng tây thiên, sẽ không hảo hảo đứng ở chỗ này, cho nên người thiếu ta một cái mệnh, thiếu nợ thì trả tiền, thiếu mệnh —” Con người đen phụt ra ra tàn nhẫn như đao mũi nhọn quang. “Mượn mạng của người đến còn.”

Nào có như vậy a, này rất vô lý.

“Ta —”

“Một là người giao lại mệnh, hai là người phải giao thân, hai cái người chỉ được chọn một, thế nào??

Hắn tiến lên từng bước, nàng liền lui ra phía sau từng bước, cuối cùng không còn đường thối lui, bị hắn đẩy vào góc tường, bị bắt đắc dĩ, chỉ phải đối mặt hắn, sợ hãi hỏi: “Có hay không lựa chọn khác?”

“Có, đi giết một người trả lại cho ta.”

“Không cần.” Nàng không chút suy nghĩ cự tuyệt.

“Vậy lưu lại người của ngươi, bởi vì, mạng của ngươi là của ta, người của ngươi, là của ta, ta muốn ngươi sống bao lâu, ngươi liền sống bao lâu, sau này 18 năm, ngươi đều phải ở bên người hầu hạ ta, không được rời đi.”

Không hiểu sao hắn càng tới gần, hô hấp của nàng lại không tự chủ được mà gấp gáp, mà lời nói của hắn vào trong tai nàng lại làm cho người ta mặt đỏ tim đập, thật sự rất là mờ ám (*gật gật* tại anh ý tiêu sái quá mà, ta đây cũng mê)

Của nàng mệnh, là hắn.

Của nàng nhân, cũng là hắn.

Sau này 18 năm, đều sống bên người hắn, hầu hạ hắn.....

Lời này nghe qua, cảm giác thật là ái muội, này dường như là vợ chồng.

Ai nha nha, này làm giọng nàng nên tức giận mới đúng, tại vì sao dăng lên như tiểu nữ nhân thẹn thùng nha?

“Có nghe thấy không?”

Đôi mắt kia thật tuần láng nhìn thẳng nàng, đôi môi tuyệt mỹ, khiến nàng không tự chủ được lui nho nhỏ, sợ hãi trả lời:“Ngươi dựa vào gần như vậy, ta không chỉ hai tai nghe đến, còn ong ong vang đầu.”

Chỉ kém có mấy tấc, suýt nữa thì chạm vào miệng nàng, hại nàng ngay cả hít thở cũng không dám, da mặt bị hơi thở của hắn làm cho nóng lên.

Đối với sự bá đạo của hắn, nàng thể nhưng một chút cũng không chán ghét, ngực còn không có lý do nổi loạn.

Kìa tuần mỹ con ngươi, hơi hơi nhúu lại, nhìn nàng vừa lòng.

“Tốt lắm.”

Hắn xoay người rời đi, đi phía trước, lạnh như băng bỏ lại một câu –

“Đem phòng ở này hoàn toàn quét tước sạch sẽ cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Cuối cùng, Hường Tĩnh Tuyết vẫn là ở Vong Ưu cốc làm việc.

Nguyên nhân nàng không trốn là bởi vì Diêm Vô Cực dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, trên giang hồ coi trọng một chữ tín, vì còn nợ ân tình của hắn, cho nên nàng lưu lại, hướng chi, tạm thời nàng cũng không hiểu được muốn đi về nơi đâu.

Tính tính ngày, nàng đã hành tẩu trên giang hồ được một năm rưỡi, cũng có chút chán nản, vừa vặn nhân cơ hội này hảo hảo nghỉ ngơi.

Hơn nữa, mới vào nơi đây, nàng liền đã bị màu xanh ngắt của cây cỏ sơn nước hữu tình làm cho mê hoặc.

Dòng suối xanh mát trong suốt thấy đáy, chung quanh hoa thơm cỏ lạ, mùi hương nhẹ nhàng, nhìn trời xanh mây trắng, một thân ưu phiền đột nhiên tiêu tan, bao nhiêu phiền phức, lo lắng và bất an đều như được thanh tẩy, cõi lòng lắng đọng.

Nàng cân nhắc, nếu quyết định tạm thời ở đây, nàng cũng có thể làm việc, đây là chuyện trước mắt nàng có thể làm.

Xách một thùng nước được lấy từ khe suối, Hường Tĩnh Tuyết mắt cả ngày, mới đem nguyên cái sân dính toàn tro bụi và lá cây quét tước sạch sẽ.

Nghe nói vị ngũ huynh kia nguyên bản là phụ trách hầu hạ Diêm Vô Cực, từ sau khi hắn hết hạn rời khỏi Vong ưu cốc Diêm Vô Cực ở lại hoa đào trai, cũng không tìm người hầu hạ.

“Chủ tử có cổ quái, không phải người hắn cho phép, là không thể sống ở hoa đào trai.” Cừu ca nói, bộ dạng của hắn to lớn, nhanh nhẹn dừng mảnh, cảm

súc đại hồ từ, chuyên trách phụ trách canh gác bảo vệ cửa cốc.

“Nha?” Hường Tịnh Tuyết một đôi mắt nhĩ tò mò nhìn Cửu ca.

“Không được chủ tử cho phép, tự tiện bước vào hoa đào trai, bị chủ tử phát hiện, sẽ sống không nổi a.”

“Phải không?” Hường Tịnh Tuyết một đôi mắt nhĩ lại hướng sang Thất ca tò mò.

Bề ngoài bất đồng với Cửu ca, khuôn mặt của Thất ca gầy gò và dài thỏng như mặt ngựa, hai cái lỗ mũi giống hai hạt đậu lớn, cũng là phụ trách bảo vệ cửa cốc, mọi người đều cười xưng hai người bọn họ là ngưu đầu mã diện của Minh vương.

Trừ bỏ Lục ca năng đã gặp qua, còn có phụ trách táo phòng Bát ca, quét tước đại tạp viện Tứ ca, sai phòng Tam ca.

Bọn họ bề ngoài tướng mạo xấu xí, không phải trên mặt có ba, chính là bộ dáng một bộ đại gian đại ác, nếu đi ở trên đường gặp bọn họ, tuyệt đối là ngay cả quỷ thần đều kính nhĩ viễn chi, sợ tới mức dân chúng xa xa tránh như gặp phải hung thần ác sát.

Ngay từ đầu, nàng đối những người này còn rất sợ hãi, nhưng sau khi ở chung, Hường Tịnh Tuyết phát hiện những người này kỳ thật tính cách sang sảng, cũng không như bề ngoài làm người ta sợ hãi, hơn nữa đối với “Tiểu tử” mới đến là nàng lại thập phần chiều chuộng.

Mọi người thừa dịp sau giữa trưa nhân hạ tụ ở cùng nơi nói chuyện trời đất, cùng lúc coi như là đón tiếp người mới Hường Tịnh Tuyết, thứ hai cũng đem những việc lớn nhỏ xảy ra ở Vong Ưu cốc toàn bộ nói cho nàng nghe.

“Bình thường chúng ta làm việc của chính mình, chỉ cần chăm chỉ, không gây cho chủ tử thêm phiền toái, liền hết thầy bình an vô sự, ngày ngày sống thoải mái tiêu dao không lo nghĩ.”

“Cũng phải cẩn thận đừng phạm vào những điều kiêng kỵ của chủ tử, phải nhớ lấy tuyệt đối không được quấy rầy giấc ngủ trưa của chủ tử, trước khi xuất cốc nhớ thông báo một tiếng, nói khi nào trở về tuyệt đối đừng muộn.”

“Thời gian dùng bữa phải tuân theo nghiêm ngặt, thực vật lý không thể có bột khiếm thảo, áp đầu, ngư đầu, tóm lại mặc kệ ăn cái gì, đi đâu là được rồi.” (hix, không hiểu lắm)

Hường Tịnh Tuyết tò mò hỏi: “Nếu phạm vào kiêng kỵ của hần, sẽ như thế nào?”

Hiện trường đột nhiên im lặng đáng sợ, tất cả đều cảm giác như nàng đang hỏi một chuyện vô cùng quan trọng?

Nguyên bản liền có một người tướng mạo xấu xí, sắc mặt đột nhiên dữ tợn, nhìn thật đúng là muốn đem người dọa nhảy dựng, nếu không phải hiện tại là ban ngày, bằng không nàng thật đúng là nghĩ đến gặp quỷ.

“Trăm ngàn đừng phạm hần kiêng kỵ!”

Mọi người sắc mặt ngưng trọng tranh tương cảnh cáo nàng.

“Nếu ngươi không muốn gọi trời kêu đất.”

“Cái gì gọi trời, căn bản chính là sống không bằng chết a!”

Nàng nuốt nước miếng, “Đáng sợ như vậy sao?”

Mọi người gật đầu như đảo toán, như là từng nhìn thấy ác mộng.

“Lần trước Lục lão đệ xuất cốc, khi trở về không cẩn thận chạm nửa canh giờ, kết quả ngươi đoán thế nào? Nửa tháng, hần suốt nửa tháng, không thể nhắm mắt lại ngủ.”

Nói tới đây, lão Lục biểu hiện một bộ dáng thật sự kinh khủng, cứ như chuyện đó đến bây giờ vẫn còn ám ảnh hần, đến bây giờ vẫn lòng còn sợ hãi nói: “Cũng không biết chủ tử dùng phương thức gì, làm cho ta suốt nửa tháng không hiểu tại sao muốn ngủ cũng không được, cái loại chiêu thức ma quái này, cơ hồ muốn đem ta cấp bức điên rồi.”

Từ nay về sau, lão Lục cũng không dám trì hoãn giờ hồi cốc nữa, Minh vương cho hần giáo huấn, làm cho hần trải qua một đoạn ác mộng không dám tái phạm.

Một bên thất ca xen mồm nói: “Kia còn không tính cái gì, bát huynh mới thảm, có một lần hần không cẩn thận đã quên lấy ruột khỏi đầu cá, liền như vậy đem nấu canh đưa ngũ huynh dâng đến chỗ chủ tử, kết quả ngươi đoán như thế nào?”

Hường Tịnh Tuyết càng thêm mở to ánh mắt tò mò, phát hiện vẻ mặt khẩn trương của mọi người, còn than thở, làm cho một bên Bát ca cũng là vẻ mặt ngưng trọng xấu hổ, nàng nhin không được kinh hãi đành khiêu hỏi: “Như thế nào?”

“Kết quả qua một ngày bát huynh sáng sớm tỉnh lại, phát hiện chính mình toàn thân không thể động, suốt một tháng, đều giống một phé nhân chỉ có thể nằm, chúng ta còn phải giúp hần ăn, giúp hần uống, giúp hần gãi ngứa, những việc này còn chưa đủ, thống khổ nhất là muốn nâng hần đi nhà xí, bởi vì hần

không thể động, cho nên giúp hấn –”

“Đừng nói nữa!” Bát ca ra tiếng ngăn lại, hé ra bộ mặt sớm hồng thâu.

Hương Tịnh Tuyết đột nhiên hiểu ý, nháy mắt tỉnh ngộ mọi người vì sao than thở, nàng lại là khiếp sợ lại là muốn cười, bịt miệng, cố gắng chịu đựng không cười.

Nam nhân bang nam nhân, này..... xác thực không cần phải hình dung.

“Cho nên nói, Thập Bát lão đệ, trăm ngàn chớ chọc người gây nên hoạ loạn.”

Những người khác cũng liên tục đồng thanh phụ họa, biểu tình của mọi người sợ hãi cùng ngữ khí nghiêm trọng, giống như nàng nếu phạm vào kiêng kị, việc gặp phải so với trời phạt càng đáng sợ hơn.

Hương Tịnh Tuyết đã bắt đầu lo lắng tương lai của mình, lẩm bẩm nói: “Hấn như vậy hội mang thù, ta đây ở bên người hấn hầu hạ, giống như hầu hạ một đầu lão hổ, chẳng phải là càng phải thật cẩn thận sao.”

Nói xong, mọi người toàn dùng ánh mắt đồng tình hướng nàng gật đầu.

“Chúng ta rất ngạc nhiên, Thập Bát lão đệ, ngươi rút cuộc là làm cái gì? Chọc chủ tử muốn ngươi sống ở đây 18 năm?”

Tâm nàng thất kinh, cố ý giả bộ hồ đồ.

“Ta cũng không biết, đại khái hấn hy vọng tìm một người hầu hạ hấn lâu một chút, đỡ phải phiền toái đi.” Nàng gãi gãi đầu, ra vẻ một bộ dạng nghi hoặc, kỳ thật cảm thấy lo sợ, nàng đánh Diêm Vô Cực một cái tát, tên kia không biết hội như thế nào chính nàng? Nghĩ tới, ngay cả da đều căng thẳng.

Mọi người gật gù đầu, cảm thấy rất có khả năng.

“Này cũng khó trách, chủ tử hội chọn trúng ngươi, là có nguyên nhân.”

Nàng dừng lại, nha nha hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì tiểu lão đệ ngươi bộ dạng nhã nhặn tuấn tú a.”

“Đúng đúng đúng, chủ tử chọn người hầu hạ, cũng là muốn xem người, cái kia ngũ huynh, cũng là tướng mạo nhã nhặn, sạch sẽ, không giống chúng ta vừa quê mùa, giống người thì ít, giống quỷ thì nhiều, ha ha ha”

Hương Tịnh Tuyết cũng nhịn không được bật cười, đồng thời trong lòng tỉnh ngộ, nguyên lai đây là nguyên nhân Diêm Vô Cực chọn trúng nàng a.

“Trước khi ngươi tới, ba tháng không có người hầu hạ chủ tử, chủ tử cũng không cần chúng ta tiến vào hoa đào trai, liền ngay cả bữa ăn mỗi ngày, chúng ta đều là đặt ở cửa vào hoa đào trai.”

Khó trách nha, phòng ở kia tro bụi như vậy, nguyên lai là có chuyện như vậy, này Minh vương tính tình cũng không tránh khỏi rất cố chấp đi.

“Tiểu lão đệ ngày thường anh tuấn thanh tú, so với nữ nhân hoàn hảo hơn.” Lão Cửu tục tăng gương mặt, đột nhiên hướng nàng tiến gần, làm cho nàng tâm nhĩ bùm nháy dưng, liền hạ giọng kháng nghị: “Đừng chọc ta, Lão Tử mới không thanh tú đâu, chỉ cần đụng vào, cũng là thực hung hấn. Đến, uống rượu.”

Nói xong, cầm lấy rượu, dừng cảm muốn cùng mọi người cụng ly, đối với chuyện hầu hạ Diêm Vô Cực sau này, trong lòng cũng có nghĩ, chỉ cần chính mình cẩn thận hầu hạ Diêm Vô Cực, hấn là có thể bình an vô sự đi.

Tiếp sau đó mọi người đều tự động tiếp tục công việc của mình.

Hương Tịnh Tuyết đi trở về hoa đào trai, dùng cây gậy trúc dài để lấy y bào sáng nay mới phơi.

Nàng sờ sờ y bào, mặt trên có hương vị ánh mặt trời, ánh mặt trời sớm đem sam bào cấp hong khô, thừa dịp mặt trời đang lặn xuống phía tây, sương sớm đã bắt đầu xuống đem cây gậy trúc lấy y bào đem vào phòng.

Chân vừa bước vào ngưỡng cửa, nàng liền ngây dại.

Trên ghế nằm một nam tử tuấn mỹ vô trù đang ngủ, là Diêm Vô Cực.

Hấn một thân xanh đen sắc y bào, trên ngực là một cuốn sách đang đọc dở, từ từ nhắm hai mắt, nhìn như đang nghỉ trưa.

Trăm ngàn đừng đánh nhiễu giấc ngủ trưa của chủ tử!

Lời cảnh cáo của mọi người còn văng vẳng bên tai, làm tâm nàng căng thẳng, nom nóp lo sợ ngắm gương mặt kia đang ngủ một cách an trường, nàng nói cho chính mình hấn là lập tức tránh ra, nhưng hai chân không nghe lời, mắt như dính chặt vào gương mặt tuấn dung đang ngủ say kia.

Nàng trong lòng rất rõ ràng, nguyên nhân chính mình không tính chạy ra Vong Ưu cốc , là vì hấn, bởi vì nàng phát hiện chính mình tựa hồ đối Diêm Vô Cực có một cảm giác kỳ diệu, nàng muốn biết vì sao khi Diêm Vô Cực tiếp cận nàng, tim của nàng liền đập thật nhanh? (hix, tự thú rồi nhá tỳ, tỳ iu ca rồi đấy mà, hí hí)

Nàng muốn tiếp cận hấn, suy nghĩ nam nhân này, rõ ràng có y thuật cao minh, tại sao muốn cứu một người, giết một người? Lại vì sao phải sống ở nơi ít người Vong Ưu cốc này, quá ân cư ngày?

Vì sao những người được cứu trở về cốc tất cả đều là nam nhân, mà không có nữ nhân?

Tất cả, nàng đều rất muốn biết, cũng không hiểu chút nào.

Kia nhìn như gương mặt lạnh lùng vô tình , vì sao đối với thế gian như thế hận đời?

Mỗi khi nàng nhìn thấy đôi con ngươi đen thâm thúy, vì sao cảm thấy một cổ đau lòng không thể lý giải ? Nàng cảm thấy đôi mắt kia mặc dù tỏ vẻ lạnh lùng vô tình nhưng thật chất lại như đang che giấu sự đau xót.

Mà trong đó, nàng muốn biết nhất là..... Hấn có thể có người trong lòng?

Bỗng nhiên, hai gò má không hiểu sao bắt gặp nóng.

Vội trộm nhìn hấn ngủ, nàng nhớ tới những người khác báo cho; Diêm Vô Cực không thích bị người nào quấy rầy giấc ngủ trưa, nàng vẫn là đợi lát nữa thì quay lại.

Trên tay đang cầm quần áo còn ẩm, nhẹ nhàng xoay người, đang muốn theo đường cũ nhẹ nhàng rời đi, phía sau lại truyền đến tiếng nói trầm thấp.

“Chậm đã.”

Hương Tịnh Tuyết thân hình cứng đờ, do dự một lát, vẫn là cố lấy dũng khí chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy trên giường Diêm Vô Cực, đôi mắt màu nâu đục.

Nếu bị phát hiện, nàng cũng chỉ hảo trấn định trở lại, thần sắc cung kính ứng đối.

“Chủ tử.”

Dục màu như kiếm, cùng hấn một thân dày thành nha tiên minh đối lập, cho dù cúi đầu, nàng cũng có thể cảm thấy kia trong ánh mắt nhìn như ánh sao.

Nàng đã chọc giận hấn?

Đang hoảng loạn, lại nghe thấy thanh âm miễn cưỡng của hấn.

“Nước.”

Hương Tịnh Tuyết nhẹ nhàng thở ra, lập tức buông quần áo trên tay xuống, đi đến bàn trà giữ, rót chén nước bùng tới trước mặt hấn, cung kính dâng lên.

Đại chương vươn, tiếp nhận bát trà, thực tự nhiên đụng chạm đến tay nàng.

Đối hấn mà nói, bởi vì đồng dạng là nam nhân, cho nên lơ đãng, mà nàng có giang hồ nữ nhân hào sảng, vốn là không câu nệ tiểu tiết, cho nên cũng không để ý như vậy đụng chạm.

Phần nam nhân, giống nam nhân, nàng đã đem những hành vi cử chỉ của nam nhân, học được hành động tự nhiên.

Uống nước xong, đem bát trà đưa cho nàng, nàng tiếp nhận cái chén, cung kính hỏi:“Chủ tử còn muốn?”

“Không cần.” Hấn vung tay lên, xem trên bàn quần áo liếc mắt một cái, biết nàng là đem quần áo vừa được phơi khô vào, mà hấn cũng nghỉ ngơi đủ, liền đứng dậy xuống giường, tính đi ra ngoài hoạt động gân cốt.

Khi hấn bước ra cửa, đại khái là vì vừa mới tỉnh ngủ còn mơ màng, khi đi ra cửa không chú ý nhắc chân đụng phải cánh cửa hại hấn chúi đầu như muốn tiếp xúc với mặt đất.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, khi mặt hấn chuẩn bị tiếp giáp với nền đất phía trước, Hương Tịnh Tuyết chạy nhanh tới, đúng lúc chống đỡ thất lưng của hấn.(hô hô nữ nhân cứu anh hùng)

“Cẩn thận.” Hương Tịnh Tuyết nói nhỏ, kéo hấn đứng thẳng trở lại.

Diêm Vô Cực nhẹ nhàng thở ra, mắt màu nâu chuyển hướng nàng, mi tâm vì nhin, lời nói ra, không phải cảm tạ mà là chất vấn.

“Ngươi đang cười?”

“Không có.”

Con người kia hơi hơi nheo lại, gây xích mích một chút ánh sao.

“Người cười ta thiếu chút nữa té ngã.”

“Tiểu nhân không dám.” Hường Tịnh Tuyết cúi đầu, biểu hiện kính sợ, vừa mới rồi nàng xác thực rất muốn cười, nhưng khi bị hấn trừng mắt, lập tức thức thời đem tư thái giấu đi, biểu hiện bộ dáng cứng ngắt không đáng để so đo, nếu Diêm Vô Cực thật sự nóng giận, nàng tất chịu không dậy nổi a.

Diêm Vô Cực nhìn nàng một hồi lâu, mới hừ lạnh. “Công phu của người rất tốt.”

“Chủ tử quá khen.”

Thấy nàng thủy chung kính cúi đầu, hấn mới không gây khó xử nàng, thu hồi cánh tay bị nàng nâng, thân mình đứng thẳng, hai tay đặt ở sau người, lãnh ngạo giẫm chặn tại chỗ mà đi.

Thẳng đến hấn rời đi, Hường Tịnh Tuyết mới rốt cục nhẹ nhàng thở ra, khẽ cười thè lưỡi.

Này Diêm Vô Cực cũng không đến nỗi giận như mọi người nói, tuy rằng lộ ra một cổ bức người ngàn dặm lạnh lùng, nhưng là không khó xử nàng, hơn nữa nàng còn ngoài ý muốn phát hiện, nguyên lai hấn không có võ công a.

Đối một người không có võ công có gì phải e ngại?

Nhớ tới bộ dáng hấn vừa tinh ngủ, lại hoảng hốt thiếu chút nữa té ngã, khóe miệng không khỏi bật cười, đột nhiên cảm thấy nam nhân này cũng có chút đáng yêu, cũng không như bề ngoài như vậy sâu không lường được.

Nàng cười cười, tiếp tục làm việc .

Ông trời! Sao lại khó ăn như vậy a?

Hường Tịnh Tuyết gấp một nắm đồ ăn, bỏ vào trong miệng, cắn không mấy miếng, thiếu chút nữa nhổ ra, ngũ quan toàn mặt nhăn ở một khối.

Canh nấu cà, mềm dẻo đến ghê tởm.

Cơm trắng, lại vừa cứng.

Sao đàn, rất cầu thả.

Thịt, sao rất dai.

Nên mặn thì không mặn, nên nhạt thì không nhạt.

Bởi vì thật sự quá khó ăn, cho nên nàng chỉ ăn mấy miếng, sẽ thấy cũng nuốt không trôi.

Tới chỗ này ba ngày, mỗi ngày ba bữa, cơm khó có thể nuốt xuống, điều làm nàng kinh ngạc là, cư nhiên không người kháng nghị đồ ăn quá khó ăn này?

Gia thế của nàng cũng coi như phú quý, chính là gia đạo sa sút, tuy nhiên cha mẹ luôn luôn chú trọng thức ăn, chú ý cùng hương vị, bởi vậy nàng cũng hiểu được ăn.

Cho dù trở thành giang hồ hành tẩu, nàng cũng sẽ chọn tẩm quán tốt để ăn một chút món ngon rượu ngon, không bạc đãi chính mình.

Cảm thấy các nam nhân trong Vong Ưu cốc, khẩu vị đều là tùy tiện, đối cái ăn hoàn toàn không chọn?

Nâng bữa ăn lên đi hướng phòng bếp, lại lần nữa đem toàn đồ ăn thừa mà nàng nuốt không trôi vụng trộm đổ vào rác, hướng đầu bếp Bát ca muốn vài cái bánh bao, quyết định không nói ra, liền cắn bánh bao cho đỡ đói.

Nàng từ lúc phòng bếp đi ra, Lục ca liền vội vàng tìm đến nàng, nói có người cầu kiến chủ tử, đang ở cửa cốc đại náo, vì thế nàng lập tức đi theo Lục ca vội vàng tiến đến.

Người đến là một nam tử trung niên, trên cổ kiêu ở bên cạnh hấn là một lão bà đang ngồi, lão bà sắc mặt trắng bệch, nhìn như bệnh nặng trong người.

Hường Tịnh Tuyết đi lên trước, muốn nhìn một chút lão bà làm sao vậy, nhưng nàng không kịp tới gần, trung niên nam tử liền che ở đằng trước, không cho phép nàng trở lên.

Nàng thế này mới nghĩ đến, thiếu chút nữa đã quên chính mình là thân phận nam nhi, không nên tới gần người ta.

“Xin hỏi vị này huynh đài xưng hô như thế nào?” Nàng lễ phép chấp tay thỉnh giáo.

“Tại hạ họ Khương, vị này là gia mẫu.”

“Khương huynh, lại thỉnh giáo lão phu nhân được bệnh gì?”

“Gia mẫu hai tháng trước, không hiểu mắc bệnh gì, tất cả đại phu đều thúc thủ vô sách, muốn mời Diêm tiên sinh vì gia mẫu trị liệu, nhưng hai người này lại đem hai mẫu tử ta đứng ngoài cốc không cho vào.”

Hắn nói hai người, đứng là phụ trách canh giữ ở cửa cốc Thất ca cùng Cửu ca, bọn họ canh ở cửa cốc, bưng tỉnh môn thần bình thường, tất cả đều nghiêm túc, không chút động đậy, đối trung niên nam tử hô to gọi nhỏ mắt điếc tai ngơ.

Hướng Tịnh Tuyết trấn an nói: “Khương huynh đừng trách móc, chủ tử của ta có lệnh, chưa được cho phép là không cho phép bất luận kẻ nào tùy ý vào cốc, bây giờ ta đi thông báo một tiếng, làm phiền Khương huynh chờ.”

Trung niên nam tử thấy nàng nói chuyện khách khí, nguyên bản sắc mặt khó coi cũng hơi hoãn, chấp tay nói: “Làm phiền.”

Nàng gật gù đầu, lập tức đi tìm Diêm Vô Cực, nhưng mới đi không được vài bước, liền bị Lục ca kéo đến một bên.

“Chủ tử hiện tại đang ngủ trưa, không thể đánh nhiễu a.”

“Vậy đánh thức hần a.”

“Ngươi điên ư, đã quên chúng ta báo cho ngươi, cho dù trời có sập xuống, cũng không thể quấy rầy chủ tử nghỉ ngơi.”

“Ta không quên, nhưng là hiện tại có người đến tìm hần cứu mạng a, ta xem lão phu nhân kia bệnh cũng không nhẹ, ta tin tưởng chủ tử sẽ không trách ta quấy rầy hần.” Nói xong muốn đi khỏi, lại bị lão Lục kéo trở về.

“Ta nói Thập Bát lão đệ a, ngươi không có nghe biết ý của Lục ca sao, mặc kệ lão phu nhân kia là nửa chết nửa sống, vẫn là bán sống bán tử, cũng không có thể quấy nhiễu chủ tử nghỉ ngơi a.”

Hướng Tịnh Tuyết không khỏi sùng sốt. “Nào có loại sự tình này? Mạng người quan trọng nha.”

“Chính là có chuyện như vậy, cho nên Thất ca cùng Cửu ca mới không cho họ Khương kia xông tới, muốn xem bệnh, chờ chủ tử tỉnh lại.”

Đây là chuyện quái quỷ gì! Hướng Tịnh Tuyết nghe xong mày chau lại. “Này thấy có thể ngủ tiếp, nhưng mệnh chỉ có một cái a, ta không tin chủ tử mặc kệ người nọ chết sống.”

“Ngươi trăm ngàn đừng không nghe khuyên bảo, thực đem chủ tử cấp đánh thức, chẳng những cứu không được người, xảy ra chuyện không hay sẽ là ngươi.”

“Không quan hệ, có việc ta chịu trách nhiệm, mạng người quan trọng, ta tin tưởng chủ tử sẽ thông cảm.” Nàng vỗ ngực cam đoan, chỉ làm lão Lục nói được rất khoa trương, hôm qua khi nàng thu quần áo, cũng vô tình quấy nhiễu giấc ngủ của Diêm Vô Cực, nhưng hắn cũng không trách tội nàng nha.

Mặc kệ lục ca cảnh cáo, nàng kính tự đi hướng hoa đào trai, đi vào phòng ngủ Diêm Vô Cực, đứng ở ngoài cửa dùng sức gọi.

“Chủ tử, chủ tử!”

Gõ ba cái, nàng liền đứng bên ngoài đợi, cảm thấy bên trong yên lặng không tiếng động lại ra sức đập vào cánh cửa.

“Chủ tử, chủ tử, mau tỉnh lại nha, thật!”

Cửa này bị nàng đập bang bang rung động, bên trong càng không có chút âm thanh nào, nàng càng dùng tay đập mạnh, thật muốn đem người trong phòng đánh thức.

Cửa bị mở mạnh ra, Diêm Vô Cực đứng ở cửa, sắc mặt xanh mét vô cùng lạnh lẽo âm trầm.

“Ngươi thật to gan, dám quấy rầy ta nghỉ ngơi?”

Oa, gương mặt anh tuấn nóng giận kia, thật đúng là rất dọa người! Bất quá bất chấp đắc tội hần, chỉ nghĩ đến mạng người quan trọng, nàng liền cố lấy dũng khí, cười giải thích: “Chủ tử, ngài trước đừng nóng giận, bởi vì có người tới cửa cầu ngươi trị liệu, đối phương bệnh thật sự nghiêm trọng, ta xem tri hoãn không thể, cho nên.”

Diêm Vô Cực híp mắt. “Có người tới cửa cần y?”

Nàng vội vàng gật đầu. “Đúng vậy chủ tử, người tới họ Khương, nương hần bệnh thật sự nặng, thoát nhìn —”

“Không xem.”

Cánh cửa lập tức đóng phịch lại khiến nàng hoảng hồn lùi mấy bước, nếu chậm có lẽ đã bị đập mặt a, nàng trừng mắt nhìn cánh cửa đang đóng không thể tin.

Có người đến cần y, hấn ngay cả hỏi cũng không hỏi tình huống, liền trực tiếp cự tuyệt?

Nàng về mặt kinh ngạc, một hồi lâu mới hoàn hồn, không khỏi cũng có chút bức hỏa. Hơi quá đáng đi, ngủ trưa có so với mạng người trọng yếu sao?

Hướng Tịnh Tuyết cuộn cuộn nổi lên hai bên tay áo, chưa từ bỏ ý định lại ở trên cửa đập.

Bang bang phanh!

Cửa này, bị nàng đập vừa nặng lại vang, giống như toàn bộ căn phòng đều muốn bị giạt lên.

Cửa lại lần nữa phẫn nộ mở ra, Ve mặt âm trầm giận dữ kia so với vừa rồi càng xanh mét vài phần.

“Ngươi dám không nghe mệnh lệnh của ta?”

“Này ngủ trưa có thể mỗi ngày ngủ, mạng người chỉ có một cái nha.” Nàng không sợ ngẩng đầu ưỡn ngực, hướng hấn lý luận.

“Ngươi dám ra lệnh cho ta?” Ánh mắt hung ác nham hiểm để lộ ra một chút sát khí.

“Ngươi muốn trút giận ta, giáng tội ta, cũng không sao, tiểu nhân chỉ cầu chủ tử đi xem vị lão phu nhân kia được không? Lão bà thật sự bệnh nặng, đều đã muốn hấp hối.”

Tuy rằng mọi người đều cảnh cáo nàng không thể chọc giận Diêm Vô Cực, nhưng là trước mắt có người tính mệnh sắp nguy, nàng không sợ Diêm Vô Cực giáng tội chính mình, chỉ biết là nên làm sự phải làm, lời nên nói phải nói, đã muộn, sẽ không kịp.

Nàng ngang nhiên nghênh chiến, không chịu thoái lui, hai người liền như vậy bốn mắt giằng co, lại giằng co.

Dũng khí của nàng cũng làm cho tuần mâu đang phẫn nộ kia hiện lên một chút hào quang, chỉ chốc lát sau, nhếch bạc môi chậm rãi gọi lên một chút quý dị cười yếu ớt, ý vị thâm trường mở miệng.

“Tốt lắm, tốt lắm—”

Hấn tức giận, nàng còn không sợ, nhưng là rõ ràng tức giận, lại khác thường nở nụ cười, cũng rất làm người ta sợ hãi, không khỏi lui ra phía sau từng bước.

Tốt lắm? Hảo cái gì?

“Nhiều năm qua như vậy, đã thật lâu không ai dám ngỗ nghịch ta.” Nụ cười kia, thực tại bí hiểm, thật sự biến hoá kỳ lạ, làm nàng ngực lo sợ bất an.

Nàng cảm thấy chính mình có giải thích tất yếu, dù sao hấn đối chính mình có ân, liền thu hồi khẩu khí, hồi phục cung kính.

“Chủ tử, tiểu nhân chính là...”

“Thôi.” Hấn vẫy tay. “Xem ngươi nhiệt tình như thế, ta phải đi nhìn xem đi.”

Nàng nghe xong mừng rỡ, cảm kích liên tục nói lời cảm tạ. “Cám ơn chủ tử, cảm ơn chủ tử!” Liền đi theo phía sau Diêm Vô Cực, nàng trong lòng lại là cảm kích, lại là vui mừng.

Lục ca thật sự là lo lắng nhiều, chủ tử kỳ thật tâm địa không xấu nha, bất quá tính tình ngạo chút, xem, hấn cuối cùng vẫn là đáp ứng rồi nha.

Hồi tưởng vừa mới chính mình đối hấn rất hung hăng, không khỏi có chút áy náy, nghĩ rằng đợi lát nữa nhất định phải tìm cơ hội hướng Diêm Vô Cực giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Cùng lúc đó, ở cửa cóc không có mệnh lệnh của chủ tử tất cả thủ vệ phụ trách canh gác là Thất ca cùng Cửu ca đều không dám tự tiện cho người nào

tiến vào, những người khác chính là xem náo nhiệt, đều tò mò không biết vị lão phu nhân kia rốt cuộc là bị bệnh gì bất trị khiến cho công tử họ Khương đỏ mặt trắng mắt bỏ chồn lo lắng đến vậy.

Đang lúc mọi người sôi nổi thảo luận để thoả trí tò mò, Diêm Vô Cực xuất hiện làm cho mọi người kinh ngạc không thôi, bởi vì tất cả mọi người hiểu được, lúc này là lúc chủ tử nghỉ ngơi nhà.

Mọi người lập tức tự động tránh ra nhường đường cho chủ tử thông qua, mà theo phía sau Diêm Vô Cực chính là Hường Tịnh Tuyết. Trong khi chủ tử đi đến trước mặt vị công tử kia đồng thời xem qua bệnh tình của lão phu nhân đó, những người khác lập tức đem nàng kéo đến một bên.

“Thập Bát lão đệ, ngươi thật sự đem chủ tử đánh thức?”

“Đúng vậy.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều thở hốt vì kinh ngạc, sau đó dùng ánh mắt như nhìn thấy quái vật từ đầu đến chân xem một lần như đánh giá nàng, cứ như thể trên người nàng bỗng chốc hiện ra nhiều tay chân.

“Chủ tử không làm gì ngươi sao?”

“Không tra tấn ngươi?”

“Không uy hiếp ngươi?”

Hường Tịnh Tuyết thờ dãi nhìn những người này một cái, lại đem Diêm Vô Cực tốt như thế biến thành một đại ác nhân, làm nàng nghe xong nhin không được vì Diêm Vô Cực kêu oan.

“Hắn kỳ thật không có làm gì quá đáng cả, chỉ là nét mặt không được bằng lòng lắm thôi, các ngươi nha, đừng có lúc nào cũng đem những điều đáng sợ gán lên chủ tử, nói không chừng chẳng qua hắn chính là biểu hiện ngưng ngừng thôi.”

Mọi người lại dùng ánh mắt kỳ dị nhìn nàng cứ như thể những điều nàng vừa nói rất là quái dị a.

“Khụ — Thập Bát lão đệ, ngươi thật không thể hiểu được chủ tử đâu a.”

“Đúng vậy, ngươi vừa tới không lâu, có rất nhiều chuyện ngươi vẫn chưa biết...”

Hường Tịnh Tuyết cắt đứt lời nói của bọn họ: “Không, ta tin tưởng, hắn kỳ thật tâm địa thực thiện lương, chính là dao nhỏ khẩu, đậu hủ tâm, đừng quên tất cả chúng ta đều là do chủ tử cứu về (cái này có thể hiểu là khẩu xà tâm phật, nhưng codai để nguyên vì thấy nó cũng hay hay

Đúng vậy, nàng tin tưởng.

Nàng tin tưởng Diêm Vô Cực tâm địa thiện lương, chính là miệng không nói mà thôi, nàng tin tưởng Diêm Vô Cực chính là không có cơ hội biểu hiện mà thôi, tin tưởng Diêm Vô Cực nhất định sẽ cứu... .

“Cái gì!”

Đột nhiên tiếng sấm rống to, thiếu chút nữa muốn đem hồn phách của nàng dọa cho bay mất, mọi người hướng ra ngoài nhìn lại, chỉ thấy vị công tử họ Khương sắc mặt xanh mét, rút ra trường kiếm nhắm ngay Diêm Vô Cực, trong khoảnh khắc, tất cả mọi người xông lên, bao gồm Hường Tịnh Tuyết, mỗi người sắc mặt đều thực khẩn trương, bởi vì mũi kiếm của hắn từ là chỉ vào cổ họng của Diêm Vô Cực.

Sao lại thế này? Êm đẹp như thế nào đột nhiên giương cung bạt kiếm?

Nàng rất sợ kiếm kia đã thương đến Diêm Vô Cực, này họ Khương vì sao phần nộ cầm kiếm, bộ dáng như muốn đem Diêm Vô Cực chặt thành tám khúc?

Tướng góe cho mọi người buộc chặt, Diêm Vô Cực cũng không hoảng không vội, ngữ khí vẫn như cũ lạnh như băng.

“Cứu một người, giết một người, là nguyên tắc của ta, ngươi không giết, ta không cứu bà.”

Cái gì?!

Hường Tịnh Tuyết trừng lớn mắt, chuyển hướng Diêm Vô Cực.

“Ngươi không cứu bà, ta giết ngươi!”

“Xin cứ tự nhiên.” Diêm Vô Cực thần sắc không sợ, không nóng không lạnh mở miệng: “Ngươi chỉ có hai lựa chọn, một là giết ta, nương ngươi chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, hai là giết người bạn tri kỷ tốt của ngươi, cứu sống nương ngươi, ngươi tự suy nghĩ đi, tiền khách!”

Không thèm nhìn đến ánh mắt uy hiếp của người kia, Diêm Vô Cực phất tay áo xoay người, bởi vì hắn biết, đối phương không dám đã thương hắn, trừ phi hắn không để ý sự sống chết của mẫu thân.

Mệnh lệnh cho Lão Thất cùng lão Cửu đóng cửa đá, đóng lại cửa ra vào duy nhất của sơn cốc, hắn đang muốn đi trở về hoa đào trai, lúc này đã có người không muốn sống lại lần nữa chống đối hắn.

“Đứng lại!”

Diêm Vô Cực khựng lại một chút, kinh ngạc quay đầu lại, đôi mắt sắc bén phụt ra tia giận, bởi vì gọi hắn đứng lại, không ngờ là cái kia không biết sống chết xú tiểu tử.

“Ngươi bảo ta đứng lại?”

“Đúng vậy!”

Mọi người phía sau kinh ngạc, Hường Tịnh Tuyết đi nhanh tới trước mặt Diêm Vô Cực, chính khí nghiêm nghị lớn tiếng nói: “Cái gọi là cứu một mạng người còn hơn xây bảy ngôi chùa, nào có người trước giết một người mới nguyện ý cứu người?”

Nếu không phải nàng chính tai nghe được, tận mắt thấy, nếu không thật không dám tin tưởng, trên đời này lại có người như thế.

“Ngươi dám nghi ngờ ta?”

“Ta chẳng những nghi ngờ ngươi, còn muốn quở trách...” Nàng còn chưa kịp nói hết câu đã bị một người nào đó nhanh tay bịt miệng lại kéo sang một bên.

“Chủ tử, tiểu tử này mới tới không lâu, cái gì cũng đều không hiểu.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta sẽ hảo hảo giáo huấn hắn, xin đừng quan tâm, đừng quan tâm.”

Mọi người ba chân bốn cẳng đem Thập Bát tiểu lão đệ kéo dài tới một bên, người người cười theo, chỉ sợ chủ tử trong lòng căm tức thiêu cháy, ngay cả nước trong suối cũng không dập tắt được, để tránh tiểu tử này muốn chết nói lung tung, liền bịt miệng nàng thật chặt, ngay cả tay chân cũng lôi kéo hại nàng ngay cả hô hấp cũng thật sự rất khổ sở.

Chết tiệt! Như thế nào mọi người đều giống con chuột nhìn thấy mèo mà nhát gan? Bọn họ sợ Diêm Vô Cực, không dám nói thẳng, nhưng nàng không sợ.

Hường Tịnh Tuyết âm thầm vận lực, khí tụ đan điền, dùng sức mạnh đem mọi người đẩy ra, thờ phỉ phỉ mắng to: “Các ngươi làm sao không dám nói? Hắn rõ ràng có thể cứu người, cũng không cứu, còn muốn người khác đi giết người?”

“Thập Bát lão đệ, đừng nói nữa...”

“Vì sao không thể nói?”

“Ai, ngươi không hiểu...”

“Không hiểu?” Nàng nghe xong cũng không chịu phục. “Ta ít nhất hiểu được lí lẽ, sẽ không khinh người quá đáng, làm khó dễ người khác, ta duy nhất không biết, là các ngươi vì sao như vậy sợ hắn? Hắn không có võ công!”

Nàng mặc dù đều không phải là không sợ trời không sợ đất, nhưng tốt xấu đã ở trên giang hồ hiểm ác tìm được đường sống trong chỗ chết mấy lần, nàng không sợ chết, chỉ sợ có lỗi với lương tâm, những lời này, nàng nếu không nói, cứ theo Diêm Vô Cực xem mạng người là chuyện vật há chẳng phải nàng cũng là đồng lõa sao.

Nàng còn muốn tiếp tục mắng cho thống khoái, lại phát hiện khuôn mặt mọi người khẩn trương, từng bước một lui dần về phía sau, không khỏi buồn bực quay đầu.

Diêm Vô Cực chậm rãi hướng nàng đi tới, cũng không thèm để ý đến những biểu hiện của mọi người, mỗi khi Diêm Vô Cực tiến lên từng bước, những người khác liền lui ra phía sau từng bước, đến khi Diêm Vô Cực đi đến trước mặt nàng, những người khác đã chạy trốn đến một chỗ xa, có cây lớn, có tảng đá to để tránh.

Thấy mọi người sợ đến như vậy, Hường Tịnh Tuyết càng thấy buồn cười đến cực điểm.

Có cần phải dọa thành như vậy sao? Đây Diêm Vô Cực lại không phải là Minh vương gia ở địa phủ, hơn nữa không có võ công, nàng cũng không tin hắn có thể sẽ làm gì được nàng!

“Như thế nào? Không phục sao?” Nàng hai tay đưa ngang ngực, ngạo nghễ nhìn thẳng hắn.

Đột nhiên, Diêm Vô Cực vuron đại chưởng, sờ lên mặt của nàng, làm nàng không khỏi giật mình đứng yên.

Nàng ngây ngốc nhìn hắn, nhìn kia tuần mỹ khóe môi nở nụ cười mê người, trong khoảnh khắc khiến nàng choáng váng.

Thình thịch...thình thịch...tim nàng đập loạn, không hiểu sao càng lúc càng nhanh.

Bàn tay to lớn ấm áp ôm lấy hai má nàng, động tác này đột nhiên làm cho nàng không thể hiểu, chỉ cảm thấy mặt đỏ tim đập, không thể suy nghĩ được gì.

Hắn cười nhẹ, hơi thở như gió xuân, như vào đông, như cơn mưa đầu hạ làm cho người ta hoa mắt chóng mặt. Đang lúc tâm trí nàng mờ mịt, nụ cười kia trong phút chốc biến mất, hồi phục biểu cảm lạnh như băng.

“Hừ!” Hắn đột nhiên xoay người, phát tay áo rời đi, lúc này mới làm cho nàng đột nhiên hoàn hồn.

Thái độ của Diêm Vô Cực hoàn toàn trái ngược khiến nàng không thể bắt kịp suy nghĩ hắn, nhìn thấy hắn muốn đi xa liền vội vàng chạy nhanh đến.

“Uy, Diêm Vô Cực!”

Nàng bắt quá mới chạy vài bước, liền nghe thấy người bên ngoài kinh hô ra tiếng, nàng nghi hoặc nhìn mọi người, đôi mi thanh tú khẽ nhăn, không hiểu vì sao ánh mắt bọn họ cứ như gặp quỷ chỉ vào nàng.

“Trời ơi! Thập Bát..... Ngươi, ngươi.....”

“Các ngươi làm sao vậy? Cứ như gặp quỷ a.”

“Mặt của ngươi..... Mặt của ngươi.....”

“Mặt của ta làm sao vậy?” Nói xong liền sờ sờ mặt, vừa sờ một cái bỗng ngây dại

Nàng hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn thấy cái ao bên cạnh, liền tiến lên, soi mặt mình.

Này soi một cái, thật đúng là làm cho nàng kinh sợ đến mức thét chói tai.

Khuôn mặt phản chiếu lại trong nước, khuôn mặt trái xoan trước kia bây giờ biến thành hai má thũng trũng như bươu thịt gì đó, làm cho khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp hoàn toàn thay đổi.

“Lão thiên a! Sao lại thế này!” Nàng bị bộ dáng chính mình làm cho sợ tới mức liên tục rút lui vài bước, hoảng sợ nhìn mọi người.

Lão Lục đứng ôm thân cây, thở dài lắc đầu.“Cho nên nói, ta mới bảo ngươi không nên chọc chủ tử nổi giận a.”

“Nóng quá a! Đau quá a!”

Lúc này nàng làm sao còn nghĩ được người khác? Nàng cảm thấy hai má giống như có con gì bên trong cứ bò qua bò lại, càng ngày càng nóng, cũng càng ngày càng đau đớn, giống như bị xé rách, làm nàng hoảng sợ không thôi.

Nàng giống như một chú chim non sợ cảnh cong cứ chạy xung quanh, hoảng loạn không biết tìm ai cứu.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!” Giống như lòng bàn chân bị trăm ngàn con kiến thi nhau đốt, vừa ngứa vừa nhức, làm nàng thật sự sợ hãi.

Thấy chủ tử đã đi khỏi, mọi người mới đều theo trên cây đi xuống, trên nóc nhà nhảy xuống, hoặc sau tảng đá đi ra, vây quanh Thập Bát, đồng tình nhìn nàng.

Lão Thất an ủi nói:“Yên tâm, không chết được, bất quá ngươi tạm thời sống với khuôn mặt này cũng được”

Trên đôi mắt hoảng sợ, lệ quang chảy xuống khuôn mặt với hai má phình ra bươu thịt kia, đầu nàng phình to, mà mặt của nàng càng lúc càng thũng, lòng nàng cũng càng ngày càng hoảng sợ, khóc không ra nước mắt hết.

“Mặt của ta, mặt của ta...”

“Yên tâm, mặt của ngươi tuy rằng biến dạng, vẫn là so với chúng ta đẹp hơn một chút.”

Cái này gọi là an ủi sao? Giống như càng làm cho người khác khổ sở hơn!

Nàng phát run hỏi:“Ta cả đời đều sẽ như vậy sao?”

“Đương nhiên sẽ không.” Lão Bát từng trải kinh nghiệm trấn an nàng.“Chủ tử chính là muốn giáo huấn ngươi, chờ hắn hết giận, tự nhiên sẽ cho ngươi giải được.”

Những người khác cũng tốt ngôn khuyên giải an ủi, có vỗ vỗ vào vai nàng, có người sờ sờ vuốt vuốt đầu nàng, đều thực đồng cảm với nàng, cũng rất bội phục dũng khí của nàng, mọi người hướng nàng an ủi này đầu hình mặt heo chỉ là tạm thời.

Nghe mọi người nói như vậy xong, Hường Tịnh Tuyết bị dọa chạy ba hồn bảy vía mới có thể tạm an tâm phần nào.

Nàng không sợ đao quang kiếm ảnh, không sợ nguy hiểm, sống trong giang hồ hiểm ác, nàng từng tìm được đường sống trong chỗ chết, cho dù chết, nàng cũng không sợ.

Nhưng nàng lại là một cô nương a, khuôn mặt đối với một cô nương mà nói còn quan trọng hơn là mạng sống, biến thành bộ dáng này làm cho nàng chán muốn chết, từ khi sinh ra đến giờ nàng chưa từng sợ hãi như thế này.

May mắn chỉ tạm thời, nàng mới hơi thêm trấn an, bằng không thật muốn chết để quên đi, trước khi chờ Diêm Vô Cực nguôi giận nàng đành phải sống tạm bằng khuôn mặt này.

Vấn đề là, Diêm Vô Cực khi nào thì mới có thể hết giận a?

Ô ô ô — nàng biến thành người quái dị.

Mỗi ngày sau khi ngủ dậy, Hường Tĩnh Tuyết nhìn vào gương đồng soi mặt chải đầu, nhìn thấy trong gương là một khuôn mặt xa lạ nước mắt của nàng không khỏi rơi xuống, nhưng bộ dáng trương đầu mặt heo ấy bây giờ đang khóc càng khó coi hơn.

Nàng cuối cùng hiểu được mọi người vì sao như vậy sợ Diêm Vô Cực, hiện tại cho dù mọi người không tha thiết nhắc nhở nàng nàng cũng không dám đại dốt mà tái phạm.

Diêm Vô Cực khi nào sẽ cho nàng giải được? Mọi người không ai nói rõ.

Có người nói một tháng, có người nói không chỉ, bởi vì chưa từng người dám hướng chủ tử tranh luận, nàng lại mở lệ, mà sĩ diện chủ tử, chỉ sợ hội phạt nàng ba tháng.

Nói tóm lại, nàng phải tạm thời sống với khuôn mặt quái dị này.

Vì làm cho Diêm Vô Cực mau chóng hết giận, nàng phải có chút biểu hiện mới được, may mắn nàng có được lợi thế là đang hầu hạ bên chủ nhân.

”Chủ tử, tiểu nhân đã pha cho người một bình trà tốt nhất, đây là loại trà được tưới bằng nước suối rất là tốt a, người nghỉ tạm để uống chén trà đã “

Hường Tĩnh Tuyết tất cung tất kính bưng lên khay trà, ân cần đem trà châm thất phân miễn, sau đó khiêm tốn đứng ở một bên, cười lấy lòng.

Một tay cầm sách, Diêm Vô Cực ngồi trước án thư con người lạnh lùng liếc mắt nhìn phía trên bình trà, thấy khói toả ra từ bình trà đem theo mùi hương thơm nhẹ dễ chịu, ánh mắt lại liếc về phía người dâng trà với đầu heo mặt đang cười nịnh.

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng sau, hần không để ý nàng, thu hồi ánh mắt, nhìn như không thấy tiếp tục nhìn sách.

Hường Tĩnh Tuyết sớm đoán được Diêm Vô Cực sẽ không hoà nhã, bởi vì sớm có chuẩn bị tâm lý, cho nên đối mặt với thái độ lãnh đạm và ánh mắt lạnh lùng của hần nàng vẫn duy trì nụ cười.

”Tiểu nhân đem bình trà thiết âm để ở chỗ này, chút nữa chủ tử rửa tay hãy nhân lúc còn nóng mà uống, cẩn thận cổ họng”

Buông chung trà, nàng cười hi hi nói: “tiểu nhân phải đi làm việc, chủ tử có gì phân phó thì gọi tiểu nhân”

Hần không nhìn nàng, cũng không trả lời nàng, cho đến khi người ra đến phòng ngoài hần mới ngược nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang cố gắng làm việc, nàng cảm lấy chối, chăm chỉ quét lá khô rụng đầy ngoài sân.

Tiểu tử này từ sau khi bị hần giáo huấn, mấy ngày liền đều vì hần khiến hàng hoá, phụng nước trà, quét tước, chiết bị, giặt quần áo, nấu nước, việc gì có thể làm đều làm, trước mặt hần lại biểu hiện sự kính sợ, vì là muốn hần mau mau ban cho giải được, hần đương nhiên hiểu được.

Khoé môi khẽ cười, hần thu hồi ánh mắt tiếp tục đọc sách.

Lại qua mấy ngày, sau khi dùng bữa sáng, Hần khoan tay phía sau đi dạo, khi đi qua hành lang trước nhìn thấy tiểu tử đang phơi y bào vừa được giặt xong ở cách đó không xa.

Hần từ xa lẳng lặng quan sát, trầm mặt không nói, cuối cùng thu hồi ánh mắt đứng ở cửa sổ vươn tay chùi nhẹ cánh cửa chỉ thấy bóng loáng sạch sẽ, một chút tro bụi cũng không có.

Từ khi đem tiểu tử này mang về bất kể là hần sờ đến đâu, cho dù là cửa sổ, bàn, y toà, hoặc là ngăn tủ, mỗi một chỗ đều được tên tiểu tử lau sạch không có một hạt bụi bám.

Hần tiến vào trong tắm phòng, đưa mắt nhìn xuống, phía trên giường ngủ, chăn bông được gấp thành một khối vuông vức ngay ngắn, đi đến trước tủ quần áo, mở cửa ra tất cả y bào đều được móc một cách thẳng tắp, đồng nhất, quần áo cũng được xếp lại cẩn thận, có trật tự.

Không đợi hần phân phó, tiểu tử này mặc dù mới đến chưa lâu nhưng nắm rõ hầu như mọi thói quen của hần, biết được thời điểm nào hần thức dậy, khi nào nên đưa nước ấm cho hần rửa mặt chải đầu, khi nào phụng trà, khi nào đưa hàng hoá.

Lúc trước lão Ngũ hầu hạ hắn cũng chưa từng cẩn thận như vậy.

Khi hắn bước ra khỏi phòng, đưa mắt nhìn xuống nhìn thấy tên tiểu tử kia không ngừng làm việc, thật rất chịu khó.

Dáng người bận rộn kia bắt gặp ánh nhìn của hắn thì dừng lại, trưng đầu heo mặt nhìn hắn bày ra nụ cười lấy lòng.

Hồi phục lại khuôn mặt tuấn dung lạnh lùng, không nói lời nào, tiếp tục khoanh tay phía sau, cất bước rời đi như không nhìn thấy gì.

Nhìn theo hình bóng kia cho đến khi vào phòng, Hường Tĩnh Tuyết mới cười khổ, nhìn không được than thở. Chỉ chốc lát sau nàng lấy lại tinh thần nói với chính mình, không sao, đại trượng phu làm được chịu được, nàng tuy rằng không phải đại trượng phu, cũng muốn làm cái nữ trung hào kiệt.

Hắc huu! Hắc huu! Xách theo từng nước, tẩy nhà vệ sinh đi.

Chịu một nhọc hầu hạ Diêm Vô Cực một tháng, cuối cùng cũng làm cho hắn sắc mặt tốt lên, thật không giống một tháng trước khuôn mặt lạnh lùng ngạo nghệ a.

Mọi người đều nói, theo tình hình này chắc chắn chủ tử sẽ sớm cấp nàng giải dược, nàng cũng sẽ nhanh chóng thoát khỏi bộ mặt quái dị này, nàng càng phải cố gắng nhiều a.

Lại một ngày, nàng thực cố gắng đến bên dòng suối mức nước giặt quần áo.

Lão lục báo lại, nói có người cầu kiến Diêm Vô Cực, nàng gấp hướng Diêm Vô Cực thông báo một tiếng.

Đi theo phía sau Diêm Vô Cực, ra khỏi đào hoa trai thẳng hướng cửa cốc đi đến, lần này, Hường Tĩnh Tuyết học ngoan, nói với bản thân tuyệt đối không nên xen vào chuyện của người khác nữa.

Lần này cầu kiến, là một nam tử trẻ tuổi chịu trọng thương, người đồ mồ hôi lạnh, khoe môi nhuộm đen, tay vỗ vỗ ngực ra vẻ thống khổ, thở phì phò.

Hường Tĩnh Tuyết lại nhắc nhở chính mình, đừng xen vào việc của người khác, lúc này mặc kệ đối phương đáng thương thế nào, nàng cũng không thể lăm chuyện.

Diêm Vô Cực sau khi bắt mạch đối phương, lạnh lùng bỏ lại một câu.

“Người bị nội thương nghiêm trọng, muốn ta cứu người hãy làm theo quy củ”

Nam tử vội vàng gật đầu. “Ta biết, Minh vương ra tay, cứu một người, giết một người, chỉ cần người có thể cứu mạng của ta, muốn ta giết ai đều được.”

Diêm Vô Cực thanh âm trong trẻo nhưng nụ cười lạnh lùng, ánh mắt đảo nhẹ lợi hại” Vậy lấy mạng của Bắc thành huyện lệnh đền đổi đi”

Đối phương tư lự biến sắc. “Cái gì! Đây đây đây — điều này sao! Hắn là mệnh quan triều đình nha!”

Tuấn mâu trung trào phúng càng sâu. “Hắn với người là huynh đệ cùng cha khác mẹ, không phải sao?”

Nam tử hô hấp cứng lại, run giọng nói: “Người nếu biết, như thế nào có thể muốn ta làm ra cái chuyện đại nghịch bất đạo đó chứ?”

Diêm Vô Cực hừ một tiếng, đưa một viên thuốc cho nam tử.

“Đây bảo mệnh đan có thể giúp người sống trong mười ngày, nội trong mười ngày phải lấy mạng của hắn, nếu làm không được thì đừng nên đến tìm ta nữa.” Lời vừa nói xong hắn liền xoay người hạ lệnh.

“Đóng cửa”

“Diêm gia! Van cầu người — Diêm gia —” Nam tử thê lương cầu xin, ở ngoài cốc quanh quẩn, Diêm Vô Cực nghe thấy thanh âm cũng không thèm để ý, phát tay áo bỏ đi.

“Đứng lại!”

Tiếng nói vang lên từ bên trong mọi người truyền đến làm cho xung quanh im ắng như hút hết thanh khí bốn phía.

Diêm Vô Cực xoay người, trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên sự phẫn nộ xen lẫn sự kinh ngạc không dám tin, trừng mắt nhìn tên tiểu tử đầu heo to gan lớn mật.

Lại là hắn! Hắn không ngờ lại lần nữa không biết sống chết đến khiêu chiến quyền uy của hắn?!

Hường Tĩnh Tuyết thờ phỉ phỉ chỉ vào hắn mắng: “Người có hay không lương tâm a? Cho dù thấy chết không cứu thì thôi, còn muốn bắt người đang mang trọng thương đi giết người, lần trước bắt người kia sát hại bạn tốt, lần này lại muốn người này lấy mạng huynh đệ, người không sợ trời phạt sao?”

Nàng một mạch nói ra hết, bất chấp tất cả đều không quan tâm mà nói thẳng, nếu nàng không đứng ra nói lời công đạo chẳng phải rất có lỗi với lương

tâm của chính mình sao.

Nàng không sợ nhưng người chung quanh lại bị dọa cho kinh ngạc biến thành đầu gỗ hết, tất cả đều không dám tin Thập Bát lão đệ khuôn mặt đã bị biến thành mặt heo, cư nhiên còn có lá gan chống đối chủ tử, này không gọi không sợ chết, mà là kêu muốn chết!

Diêm Vô Cực sắc mặt như băng tuyết, trừng mắt nhìn tên tiểu tử không biết trời cao đất dày, không biết chữ tử viết như thế nào.

Thế nhưng lại lần nữa ngộ nghịch hần, là ngại lần trước giáo huấn không đủ sao?

“Ngươi chống đối ta?”

“Chống đối liền chống đối, ai sợ ai a!”

Nàng cái gì đều có thể nhẫn, chính là không thể dễ dàng tha thứ cho người đem mạng người đang lúc nguy cấp đùa giỡn, dù sao bộ mặt heo này nàng cũng đã nhìn một tháng, cũng xem như thành thói quen, sẽ không vì sáng sớm tỉnh lại khi nhìn vào gương bị dọa cho chết khiếp.

Cùng lắm thì tiếp tục mang khuôn mặt này ba tháng hoặc nửa năm đi, nhưng chuyện đó so với việc trở mặt nhìn Diêm Vô Cực xem nhẹ mạng người vẫn tốt hơn.

Ngươi lá gan cũng thật không nhỏ, tựa hồ lần trước giáo huấn còn chưa đủ.”

Diêm Vô Cực tiến lên từng bước, nàng lập tức rút lui vài bước, hết sức đề phòng.

Đã có kinh nghiệm lần trước, nàng sẽ không để hần tới gần mình, nàng tin tưởng chỉ cần duy trì khoảng cách không tin chính mình đối với cái người không có võ công kia lại không đối phó được.

“Ta thật không rõ, vì sao ngươi nhất định phải cứu một người, giết một người? Loại quy củ chó má này, quả thực cố tình gây sự thôi!”(tý thật là thô tục a)

“Thập Bát lão đệ, đừng nói nữa.....” Lão Lục tránh phía trên cây đại thụ sót ruột khuyên nàng.

Nàng không lo, người bên cạnh đều giúp nàng lo muốn chết, bất quá không ai dám tiến lên, sớm thấy chủ tử biến sắc mặt, mọi người liền lần mất rất xa, chỉ dám lộ ra hai ánh mắt hoảng sợ, nín thở đến ngay cả hô hấp đều đã quên.

Ai nấy đều nhìn thấy, trong mắt chủ tử chông chất gió lốc, sẽ dốc toàn bộ lực lượng.

Hướng Tịnh Tuyết ý vào chỉ cần không tới gần Diêm Vô Cực, tất nhiên không có việc gì, chỉ là nàng xem nhẹ một chút, Diêm Vô Cực sở dĩ được giang hồ kính xưng là Minh vương, tuyệt không phải chỉ đứng gần mới có thể phát huy năng lực.

Bạc môi khế cong lên, tà mị cười.

“Cười cái gì?” Sẽ không là bị nàng làm điên rồi, cho nên không bình thường? Quái, rõ ràng cách hần rất xa, như thế nào còn có thể ngửi được hần cả người tản mát ra lạnh như băng, làm nàng không tự chủ được phải rung mình.

Âm dương quái khí, nàng mới không sợ đâu!

“Khởi phong.”

Khởi phong?

Nàng cau mày, vẫn như cũ duy trì tư thế, nghĩ rằng hần làm gì đột nhiên nói những từ khó hiểu? Người này khẳng định là làm ra vẻ huyền hư, muốn cho nàng phân tâm để đánh lén? Hừ, nàng mới không thèm để ý.

Nàng cảm thấy ngứa.

Vừa mới bắt đầu, nàng chính là ngứa cổ.

Tiếp theo, nàng cảm thấy da đầu bắt đầu ngứa.

Dần dần, nàng cảm thấy toàn thân gãi ngứa khó nhịn, càng trào càng ngứa, càng ngứa càng trào, giống con khi dường như nơi nơi trào.

Di!

Nàng kinh thấy trên mu bàn tay của mình có nhiều điểm hồng ban, không đúng! Không chỉ là mu bàn tay, cánh tay cũng có, hơn nữa ngứa vô cùng.

“Sao lại thế này a? Tay của ta như thế nào đều là hồng ban?”

Vừa nhìn thấy Diêm Vô Cực sâu sắc ý cười, bối rồi của nàng đột nhiên phát lạnh, liền vọt tới một bên ao, lại lần nữa sợ tới mức kêu to.

Ông trời! Mặt của nàng, cổ của nàng, lỗ tai của nàng, tất cả đều là hồng ban, tựa như có ngàn vạn con kiến đang cắn nàng thật ngứa vô cùng.

“Diêm Vô Cực! Ngươi — ngươi đối ta làm cái gì pháp thuật! Rất ngứa, ngứa muốn chết!”

Nàng dường như giống con khỉ, đối chính mình cao thấp gãi mạnh, thậm chí còn cởi giày, ngay cả chân cũng gãi.

Diêm Vô Cực không hề động đậy, chỉ nhìn nàng cả người khó chịu, thống khổ lẫn lộn trên mặt đất.

“Hừ, đây là ngươi tự tìm.”

“Ngươi...” Nàng chỉ vào hắn, đang muốn mắng to.

“Khuyên ngươi trước khi nói chuyện tốt nhất cân nhắc.”

Nàng muốn mắng người, lời chưa kịp phát ra lại nuốt trở lại trong bụng, không dám nói nửa chữ, đành để Diêm Vô Cực lại đối nàng xuống tay, chỉ có thể cắn răng khổ chống, hơn nữa nàng hiện tại ngứa chịu không nổi, một thân võ công căn bản không dùng được, nàng chỉ là gãi ngứa và lẫn lộn trên mặt đất.

Diêm Vô Cực cười lạnh một tiếng, hai tay để ở sau người, vững vàng bộ pháp, chậm rãi rời đi, này khổ thân, sẽ để lại cho nàng hảo hảo hưởng thụ đi.

“Ngươi đừng đi! Diêm Vô Cực..... Ngươi đừng..... Ai nha rất ngứa a!” Nàng ngay cả gãi đều không kịp, làm sao còn có thể xin hắn như thế nào?

Vẫn như cũ tránh ở trên cây không dám xuống dưới, mọi người chỉ có thể đồng tình thở ra một tiếng thở dài.

“Cho nên nói, sớm bảo ngươi không nên chọc chủ từ thôi.....”

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Nguyên bản đầu sưng mặt heo, hiện tại họa vô đơn chí, lại xuất hiện nhiều điểm hồng ban, xấu càng thêm xấu, càng ám muội, nếu có chuyện phải làm, nửa đêm đi đường, đều đã đem quỷ dọa chạy.

“Ô ô 〰”

Ngồi trước gương đồng, nước mắt nàng từng giọt từng giọt rơi xuống, chết tiệt Diêm Vô Cực, nàng quả thực hận chết hắn!

Đời này, nàng chưa từng xấu như vậy, chẳng những toàn thân trên dưới đều là hồng ban, còn ngứa đến nỗi làm cho người ta chịu không nổi.

Cũng từng làm theo cách của Cửu ca, ngâm nước lạnh có thể làm voi bớt ngứa, nàng lập tức xối nước lạnh, đem chính mình tẩm đầy nước lạnh.

Này Diêm Vô Cực thủ đoạn có đủ tuyệt lạt, làm cho nàng mỗi ngày chỉ có thể ngâm mình ở nước lạnh mà ngủ.

Ngâm nước, ban đêm mới biết, không phao, lại hội toàn thân ngứa, nửa đêm còn phải tùy thời dự phòng chính mình không cẩn thận ngồi không xong nhờ bị ngã xuống phải uống mấy ngụm nước, lỗ tai và mũi bị nước vào càng khó chịu.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cho rằng chỉ có một loại khả năng, chính là Diêm Vô Cực không biết dùng cái gì độc phấn rơi tại trong không khí, bởi vì lúc ấy hắn nói một câu khôi phong, mà nàng vừa lúc đứng ở ngược gió, độc phấn này hít vào trong lỗ mũi, làm cho nàng toàn thân phát hồng ban.

Nàng da thịt vốn xinh đẹp nay dường như giống sinh quái bệnh toàn hồng ban, ngay cả nàng xem cũng khiếp sợ, nghĩ nghĩ, nhìn không được lệ lại dâng trào.

“Từ Diêm Vô Cực! Thôi Diêm Vô Cực!” Không biết đã mắng hắn mấy trăm lần, nhưng ngoài miệng mắng mắng có ích lợi gì, nàng căn bản không thể làm gì, vẫn là nhẫn nại chịu đựng.

Lúc trước đầu heo vẫn tốt hơn nhiều, ít nhất buổi tối còn ngủ được, hiện tại thân mình ngứa, chỉ có thể suốt ngày ngâm mình ở trong nước, không thể ngủ được.

Nàng cuối cùng linh giáo được sự đáng sợ của Minh Vương, chính mình là đi vào Minh vương địa phủ, rút xuống địa ngục.

Đưa tay gạt nước mắt, khóc cũng vô dụng, điều duy nhất bây giờ có thể làm là chờ hán người giận (khổ thân tỷ chưa, ai biểu chọc giận ca làm gì, cơ mà vì thế ca mới iu tỷ đến không dứt ra được, hô hô)

Sau ba ngày ngâm nước lạnh, thật đúng như lời Cửu ca nói, nàng không đến nổi ngứa chết, có thể nhẫn nại không trào nhiều, nhưng những điểm hồng ban ấy lại cứ hiển hiện như thể trên người nàng.

Này Diêm Vô Cực đúng là trái tim làm từ băng mà, rõ ràng biết nàng ngủ không được, ngồi không yên, chỗ này gãi, chỗ kia gãi vẫn bắt nàng làm việc.

Nếu nàng cứ mặc kệ không quan tâm đừng mong hán sẽ cho giải được.

Bất đắc dĩ, nàng vẫn là mỗi ngày hầu hạ hán, chẳng những muốn đem hán hầu hạ thật tốt, còn không thể làm lỗi.

“Kỳ thật ngươi cũng đừng oán chủ tử, người làm như vậy cũng là có lý do” lão Tam xưa nay cực kỳ ít lời rốt cuộc cũng lên tiếng.

Mỗi khi mọi người tụ tập lại một chỗ nói chuyện ồn ào, lão Tam luôn lẳng lặng ngồi ở một bên góc, cơ hồ rất ít nói chuyện, hán một khi mở miệng, liền tụ tập ánh mắt mọi người.

Hương Tịnh Tuyết nghi hoặc hỏi: “Nhị ca, vì sao không thể trách hán? Xem bộ dáng dọa người của ta thế này, tiểu đệ bất quá bệnh vực lẽ phải thôi, hán có tất yếu như thế ngoan độc sao?”

“Minh vương cứu một người, giết một người, là có nguyên nhân.”

Nàng tức giận nói: “Ép người đi giết chính huynh đệ của mình, ta không tin hán có lý do gì chính đáng?”

“Thập Bát lão đệ có điều không biết, mượn vị công tử họ Khương kia mà nói, bạn tốt của hán kỳ thật làm rất nhiều điều ác bá, nhưng quan trên không thu được các chứng cứ chính xác để buộc tội hán, mục đích của chủ tử là muốn bức Khương công tử đem chứng cứ báo cho quan phủ, đưa lên hình thai, vì dân trừ hại.”

“Đi?” Hương Tịnh Tuyết mặt lộ vẻ kinh ngạc, một hồi nghe chuyện kia, những người khác cũng đều kinh ngạc.

“Có chuyện này?”

Tam ca nhẹ nhàng gạt đầu.

“Như vậy người bị thương nặng Liễu Ứng Nguyên thì sao? Diêm Vô Cực muốn hán đi giết đại ca chính mình, rất tuyệt tình đi?”

“Các vị có điều không biết, Liễu Ứng Nguyên kia tuy rằng tương mạo đường đường, kỳ thật đều không phải là người tốt, mà đại ca cùng cha khác mẹ với hán lại là Bắc thành huyện tham quan, việc này chỉ cần mọi người vào thành hỏi thăm, sẽ hiểu được, chủ tử chính là muốn mượn lực Liễu Ứng Nguyên diệt trừ tham quan, trừ được một tham quan, là dân chúng chỉ phúc.”

Mọi người đầu một hồi nghe những chuyện như vậy, thì trong lòng kinh ngạc.

“Nguyên lai là có chuyện như vậy a! Tam huynh, người như thế nào không nói sớm? Ngươi sớm một chút nói, Thập Bát lão đệ sẽ không phải chịu tội.”

“Ta cũng do hôm qua xuất cốc một chuyến mới nghe được, huống hồ, ta cũng không dự đoán được tiểu lão đệ còn có dũng khí hướng chủ tử bênh vực lẽ phải.”

Hương Tịnh Tuyết lúc đầu đầy ngập lửa giận, sau khi nghe Tam ca tự thuật, thoáng chốc tiêu hơn phân nửa.

Thật vậy chăng? Diêm Vô Cực làm như vậy, nguyên lai là vì mục đích khác.

Lão Cửu lòng đầy cảm động, ngắt lời nói: “Ta biết chủ tử làm việc đều có đạo lý của người, người khác trong mắt đại người lương thiện, ở trong lòng hán vị tất là người tốt, nhớ ngày đó nếu không có chủ tử cứu giúp, ta có lẽ đã oan chết ở ngục trung.”

Nguyên lai lão Cửu từng chịu kẻ gian hãm hại, bị giam trong ngục, vì không cam lòng bị oan uổng mà chạy trốn, trên đường bị quan phủ đuổi tới vách núi đen, nhảy xuống nhập giữa sông, mặc dù bắt tử, nhưng cũng chỉ còn nửa cái mạng, cuối cùng được Diêm Vô Cực cứu trở về, từ nay về sau liền làm ở trong cốc.

Những người khác vừa nghe, đầu tiên là sửng sốt, sau đó có người cũng bắt đầu kể về sự tình của chính mình.

Nguyên lai mọi người trước khi đến Vong Ưu cốc, đều trải qua một đoạn không muốn người biết, có người mất đi ý chí, có người đối với cuộc đời thất vọng, có người lại bị kẻ gian hãm hại cũng từ đó rời xa giang hồ, rồi đi thị phi, là Diêm Vô Cực cho bọn họ chỗ dung thân.

Đây mới nguyên nhân vì sao mọi người nguyện ý an phận ở trong cốc, cũng vì sao thủy chung đối Diêm Vô Cực hoài kính sợ chi tâm.

Nguyên lai là có chuyện như vậy a.

Hướng Tịnh Tuyết thực kinh ngạc, không thể tưởng tượng được mọi người đối Diêm Vô Cực như thế kính nể, trong cốc từng huynh đệ, tất cả từ trên xuống dưới đều là cam tâm tình nguyện, bởi vì Diêm Vô Cực, làm cho mọi người tìm được một nơi yên ổn để sống, ở Vong Ưu cốc vô ưu vô lự không cần tranh đấu từng ngày.

Kia nàng chẳng phải là trách lầm hấn?

Diêm Vô Cực nhìn như lạnh lùng vô tình, trên thực tế, hấn sờ tác sờ vì đều có nguyên nhân, hấn chính là dùng phương thức của chính mình làm những chuyện hấn cho là đúng.

Không biết vì sao, nàng cảm thấy một trận đau lòng biết Diêm Vô Cực cũng không phải tuyệt tình như chính mình tưởng tượng, đối hấn bất mãn cùng tức giận cũng một khối biến mất.

Nàng cá tính sang sảng, vốn là không phải hạng người mang thù lâu, sau khi biết được con người của Diêm Vô Cực, nàng chỉ hy vọng Diêm Vô Cực tức giận có thể tiêu.

Cho nên, nàng phải cùng hấn giải thích.

Chương 4.2:

Chạng vạng, trước khi Diêm Vô Cực đi vào giấc ngủ, nàng làm những việc như bình thường, vì hấn chuẩn bị giường thật tốt, sau đó ở phòng ngoài chờ, khi thấy Diêm Vô Cực xuất hiện, nàng lập tức tiến lên cổ lấy dũng khí mở miệng.

“Chủ tử.” Nàng khom lưng cười lấy lòng.

Diêm Vô Cực vẫn như cũ mặt lạnh như băng, xem nàng như không khí, người lướt qua nàng.

Hướng Tịnh Tuyết chưa từ bỏ ý định, đi theo phía sau hấn.

“Chủ tử, ta là đến cùng ngài giải thích, tiểu nhân không nên chống đối ngài, nghe mọi người nói, ta mới biết được nguyên lai ngài cứu một người, giết một người là có nguyên nhân, tiểu nhân biết hiểu lầm ngài, nên đến —”

Phanh!

Cánh cửa trước mặt nàng không hề báo trước bị đóng mạnh, hại nàng lời muốn nói ra đều bị cánh cửa kia đánh gãy.(haiz, thế mới biết khi chọc giận thì thật dễ đến khi xin lỗi thì...)

Đứng ở trước cửa, Hướng Tịnh Tuyết ngây ngốc sững sờ hồi lâu. Diêm Vô Cực hoàn toàn không đem lời của nàng để tâm, phải nói, hấn là hoàn toàn đem nàng biến thành không khí, từ đầu đến cuối cuộc bộ đều không có dừng, vào phòng, liền thuận tay đóng cửa lại, nhốt nàng ngoài cửa.

Ai, quả nhiên, nào có đơn giản như vậy liền xong việc.

Diêm Vô Cực nếu để ý nàng, nàng khả năng còn có thể sợ hãi, hấn không thèm để ý tới là bình thường.

Không quan hệ, nàng sẽ không nổi giận, lần này không được, còn có lần sau, khuôn mặt thũng như thế này thật xấu xí, toàn thân lại đổ lại ngứa, nàng cũng chưa sợ, sao lại bởi vì chạm vào cái đinh sắt từ liền rút lui có trật tự? Nàng sẽ không bởi vì vài lần suy sụp mà bỏ cuộc.

Vì lấy lòng hấn, nàng càng thêm cố gắng phụng dưỡng hấn, biểu đạt sự biết lỗi của chính mình.

“Chủ tử, tiểu nhân đưa nước ấm đến đây.”

Sáng tinh mơ, nàng bung nước ấm, chờ chủ tử đứng dậy, hầu hạ hấn rửa mặt chải đầu thay quần áo.

Không được Diêm Vô Cực cho phép, nàng chỉ có thể chờ ở ngoài cửa phòng, chờ đợi hấn kêu to, ngày thường lúc này, Diêm Vô Cực đã muốn đứng dậy, nhưng hôm nay nàng lại đợi một cái canh giờ, vẫn không nghe thấy trong phòng có động tĩnh gì.

“Chủ tử?”

Nàng cẩn thận gọi, Diêm Vô Cực thủy chung không thèm trả lời, nàng lại không dám tùy tiện đi vào, nước bắt đầu lạnh, nàng lại vội vàng đi thay đổi nước ấm, lại quay trở về.

Cứ như vậy tới tới lui lui hơn mười lần, thẳng đến mặt trời lên cao, cửa mới mở ra, làm cho nàng đang ngủ gật đột nhiên bừng tỉnh, nhìn lên gặp Diêm Vô Cực, liền cười nịnh.

“Chủ tử, ngài tỉnh a, tiểu nhân đem cho ngài —” Nói chưa xong, Diêm Vô Cực liền cầm lấy chậu nước, không nói gì, cửa lại lần nữa đóng, đem nàng nhốt ngoài cửa.

Đã nhiều ngày trôi qua, mặc kệ nàng là đệ trà, đưa thiện, Diêm Vô Cực thậm chí ngay cả nhìn cũng không liếc mắt một cái, giải được lại xa xa không hện, điều này làm cho nàng tâm tình thực uể oải.

Cũng bởi vì như thế, cho nên làm nàng đi đến sai phòng làm việc, hai tay ôm cùi khô, tâm tư cũng không tập trung, không chú ý, chân vấp phải một cây cùi khô dưới đất, đánh hoạt, cả người ngã về phía trước, toàn thân hoàn toàn tiếp xúc với mặt đất.

Đau!

Nàng quỳ rạp trên mặt đất, này một cử động nhỏ cũng không thể, toàn thân xương cốt cơ hồ đều tan rã.

“Thập Bát lão đệ, ngươi không sao chứ?” Phụ trách sai phòng lão Tam, quan tâm hỏi.

Những người khác đang làm việc cũng hướng nàng dò hỏi.

“Không có việc gì.....”

Kỳ thật nàng đau vô cùng, khuôn vác cùi gỗ cũng không nổi, nhưng nàng hiện tại là nữ cải nam trang, không thể giống những nữ tử khác khóc ai kêu đau, chỉ có thể đem nỗi khổ nuốt vào bụng.

“Ách..... Chủ tử.”

Mọi người vừa thấy Diêm Vô Cực, thần thái lập tức chuyển vì kính sợ, còn Hường Tịnh Tuyết đang quỳ rạp trên mặt đất, cũng là sùng sốt, bởi vì nàng cùng ánh mắt Diêm Vô Cực, vừa lúc chống lại.

Diêm Vô Cực mặc quần áo thanh lịch, áo bào màu xám đang nhìn nàng.

Liên tục mười ngày không thèm nhìn người nàng, hiện tại lại nhìn nàng, trong khoảnh khắc bốn mắt tương giao, Hường Tịnh Tuyết như là bị điểm huyết đạo, ngây người bất động.

Đột nhiên, hần hướng nàng đi tới.

Thình thịch...thình thịch...

Tim nàng đập thật nhanh a.

Tái ông mất ngựa, yên biết phi phúc, không thể tưởng được nhờ việc này lại giành được sự chú ý của hắn, rốt cuộc cũng nhìn đến nàng, hơn nữa còn đang hướng nàng đi tới.

Hắn..... Nhưng là muốn tới giúp nàng?

Nha — nàng thật là cao hứng a, cơ hồ muốn vui quá mà khóc.

“Chủ —” Chữ tử chưa nói ra, khuôn mặt nàng liền hướng mặt đất mà thiếp đi.

Diêm Vô Cực không phải muốn giúp nàng, chính là đạp lên trên người nàng mà đi thôi, đem nàng trở thành bình thái đi qua, không nhìn khuôn mặt kinh ngạc của mọi người, hắn vẫn giữ nguyên bộ dáng lạnh lùng cao ngạo, khi rời đi cũng vẫn như cũ mặt không chút thay đổi, khoanh tay ở phía sau, chậm rãi đi về phía khác.

Mọi người nhìn theo bóng dáng chủ tử rời đi, lại nhìn Thập Bát vừa bị dẫm lên đang nằm bẹp dí trên đất, trên lưng còn rõ dấu hằn, không khỏi làm cho người ta đổ mồ hôi.

Lại xác minh, trăm ngàn chớ chọc giận Minh vương, gặp phải, nên chờ xuống địa ngục đi.

Hường Tịnh Tuyết giống con khi đông gãi gãi, lại tây gãi gãi, hé ra khuôn mặt mập ú xấu xí, hơn nữa toàn thân hồng ban cùng ngứa, cư nhiên cũng nhẹn nửa tháng.

Diêm Vô Cực rốt cuộc khi nào thì mới nguyện ý cấp nàng giải dược?

Tên kia tính tình thật đúng là so với cô nương còn hơn a, nàng cũng không mang thù, hắn nhỏ mọn như vậy làm cái gì?

Đã biết khuôn mặt xấu xí như heo, xem lâu, cũng thành thói quen, sẽ không đột nhiên bị gương đồng hoặc là bóng dáng phản chiếu từ trong nước của mình hại cho sợ mất hồn.

Trên người ngứa, mỗi ngày dùng nước lạnh chà lau, cũng là còn có thể chịu được, chính là hội giống con khi dường như chỗ này gãi gãi, chỗ kia gãi gãi.

Dù sao cũng phải sống, nàng đến phòng bếp làm ít đồ ăn, bởi vì chưa đến giờ ăn tối bữa tối, bụng nàng liền kêu ọc ọc, nguyên nhân là nàng giữa trưa chưa ăn.

Bát huynh nấu rau củ, thật sự khó ăn, cho nên hắn đều chính là làm tùy tiện miễn no bụng mà thôi, thật không rõ vì sao không ai có ý kiến.

Nàng hướng Bát huynh muốn chút mỳ sợi, còn có một ít thịt thừa, nói chính mình sẽ tự làm, không nhọc phiền hấn động tay, bắt quá trong chốc lát, nàng làm bát mỳ thơm ngon với mùi thơm thật khó cưỡng, hơn nữa chính mình mấy ngày hôm trước ướp muối trứng luộc trong nước trà, liền đại công cáo thành.

Đang cầm bát mỳ cùng đôi đũa, nàng đi ra khỏi phòng bếp, đi vào đình ngồi xuống, nơi này có cảnh đẹp, có thể vừa ăn vừa xem phong cảnh đẹp, làm cho nàng tâm tình khoái trá.

Một ngum một ngum hấp che mặt, uống canh, lại cắn một miếng trứng luộc bằng nước trà, mặc dù không phải cái gì thịt cá, nhưng khẩu vị rất ngon.

Nàng thổi phù phù, đem mỳ sợi hút vào miệng, hoàn toàn không chú ý tới, có người đang đến gần.

Khi phát hiện bóng dáng bao phủ người nàng, động tác của nàng cũng ngừng, tò mò ngẩng đầu, sau đó lập tức giật mình.

Đứng ở trước mặt nàng Diêm Vô Cực, hai mắt sáng ngời hữu thần nhìn chằm chằm nàng.

Do lần trước từng bị hấn xem thành chiếc thảm trải sàn mà dẫm lên, ý thức làm nằngtĩnh cùng hấn bảo trì khoảng cách, toàn bộ tinh thần đề phòng.

Lần này, hấn lại muốn như thế nào chinh nàng?

Diêm Vô Cực cũng không nhúc nhích, ánh mắt vẫn chưa nhìn đến tư thế đề phòng của nàng, hai mắt toả sáng nhìn thẳng vào bát mỳ thơm ngát đang ở trên bàn.

Hấn làm một hành động khiến nàng kinh ngạc — vươn tay, dùng thìa múc canh, đưa vào miệng.

Hướng Tịnh Tuyết trừng mắt mắt to, hấn uống canh của nàng?

Diêm Vô Cực chẳng những uống của canh của nàng, còn ngồi xuống, cầm đũa của nàng, ăn một ngum.

Nàng ngây ngốc đứng ở một bên, ghen hống ngây ngốc nhìn trần trời, đến khi đôi con ngươi đen nâng lên, trong suốt sắc bén hướng nàng nhìn thẳng

“Này bát mỳ sao mà có?”

“Ách..... Ta nấu.....”

Đôi con ngươi sắc bén phát ra tia sáng sắc nhọn.

“Ngươi nấu?”

“Đúng vậy.....” Nàng lại không tự chủ được lui ra phía sau từng bước. “Làm sao vậy? Nấu bát mỳ..... Không được sao?”

Nàng không trộm cũng không thương, bắt quá là một bát mỳ, cần như thế trừng người sao?

Đôi con ngươi đen hiện lên ánh sáng kỳ lạ, ánh mắt lại trở xuống trong bát, gấp lấy khối trứng màu nâu, cắn một miếng, ở miệng nhấm nuốt, khuôn mặt lạnh lùng kia có chút thay đổi.

“Này trứng không giống với hương vị bình thường?”

Nàng chần chờ một chút, mới trả lời: “Bởi vì đó là dùng trà cùng một ít dược thảo ngâm chung rồi luộc.”

Đôi mắt đen lúc này trừng lớn hơn nữa, làm nàng sợ tới mức kinh hãi khiếp đảm, lập tức trốn sau cây cột phía sau.

“Không, không được sao? Dù sao lá trà của ngươi cùng dược thảo nhiều như vậy, cho ta mượn dùng một ít có cái gì quan trọng?”

Như vậy cũng phạm vào hấn? Chẳng lẽ hấn keo kiệt đến ngay cả lá trà cùng dược thảo cũng muốn so đo?

Này trận Diêm Vô Cực đối nàng nhìn như không thấy, ngay cả xem cũng không xem nàng tồn tại, vốn đang có chút khổ sở, nhưng hiện tại nàng thà rằng Diêm Vô Cực vẫn là tiếp tục đem nàng biến thành vô hình vẫn tốt lắm, tất cả so với việc bị hấn trừng mắt nhìn như thế thật đáng sợ.

Gặp cặp kia tuần mâu vẫn là trừng thật lớn, làm cho nàng cơ hồ khóc không ra nước mắt.

“Ta hiện tại đã muốn đủ thảm, ngươi đừng lại dùng những pháp bảo kỳ quái kia chinh ta, cùng lắm ta để ngươi định tội!”

Kia tuần mỵ con ngươi, ngoài ý muốn ôn hòa không ít, trả lời câu nói của nàng chỉ với một câu

“Đi nấu một bát mỳ giống y như thế này đưa đến phòng ta.”

“A?”

Con người đen trắng “Còn không mau đi.”

“Ách..... Là, là.”

Tuy rằng cảm thấy chuyện này thật kỳ diệu, bất quá Diêm Vô Cực có thể cùng nàng nói chuyện là chuyện tốt, chỉ cần hắn không hề đối nàng không đáp không để ý tới, muốn nàng nấu mì nấu cơm đều được.

Nói cũng thần kỳ, từ sau ngày Diêm Vô Cực ăn mì nàng nấu, hắn liền mệnh lệnh nàng, từ nay về sau đồ ăn của hắn đều phải tự tay nàng làm.

Diêm Vô Cực kêu nàng phụ trách nấu đồ ăn, này còn không phải là điều ngoài ý muốn, điều làm nàng kinh ngạc là thái độ của Diêm Vô Cực đại chuyển biến.

Hắn không hề đối nàng lạnh lùng như băng, tuy rằng người của hắn thoát nhìn vẫn là cao ngạo, nhưng ít nhất đối của nàng thái độ ôn hòa không ít, hơn nữa –

“Cảm.”

Trên bàn, một viên thuốc màu đen và một bình sứ trắng.

Hướng Tịnh Tuyết mở to mắt. “Đây là.....”

“Giải độc.”

Nàng nâng lên mắt nhìn Diêm Vô Cực, thực ngoài ý muốn cũng thực kinh hi, có chút không dám tin.

“Đem đan dược màu đen nuốt vào, đem cái nước trong bình đổ vào trong nước, ngâm một lúc lâu sau, người sẽ khôi phục nguyên trạng.”

“Cảm ơn, cảm ơn chủ tử!” Nàng đem đan dược cùng cái chai thu vào hai tay, dường như cảm bảo bối, cũng cảm kích nhìn Diêm Vô Cực.

Lạnh lùng khuôn mặt chuyển khai. “Xong chuyện rồi, đi xuống đi.”

“Là, tiểu nhân cáo lui.” Sau khi hướng Diêm Vô Cực nói lời cảm tạ, nàng liền rời khỏi phòng.

Nguyên bản nàng đã có chuẩn bị tâm lý, vài tháng đều đỉnh này trương xấu xí mặt cùng chịu được toàn thân hồng ngứa, cũng không nghĩ làm trâu làm ngựa đều đợi không được Diêm Vô Cực hết giận, chính là nấu mấy bữa cơm, một chút liên đới lấy ánh mắt thay đổi cũng giải được.

Hướng Tịnh Tuyết ba bước cũng chỉ hai bước đi trở về trong phòng, đem đan dược màu đen cùng nước ấm nuốt vào trong bụng, tiếp theo vội vàng đi múc nước đến nhà tắm, đem bồn tắm đến đổ nước nóng vào làm tăng nhiệt độ, rồi đem nước trong bình sứ trắng hoà vào nước ấm.

Nói cũng thần kỳ, bất quá chỉ một bình nước nhỏ, nàng lập tức cảm thấy toàn thân kinh mạch thoải mái, rõ ràng ngâm mình ở nước ấm da thịt đã có cảm giác mát mẻ thoải mái, truyền khắp mỗi một tác da thịt.

Lại lạnh lại nóng, thực tại bất khả tư nghị.

Nuốt vào bụng đan dược màu đen, trong vòng một khắc khiến cho trên mặt nàng phù thũng chậm rãi tiêu biến, hai khắc sau, hoàn toàn khôi phục nguyên trạng.

Nàng hai tay không ngừng sờ sờ khuôn mặt, lại lần nữa sờ đến bóng loáng, sau nửa canh giờ, thân thể của nàng không còn ngứa, đến một lúc lâu sau, quả nhiên như lời nói Diêm Vô Cực, trên người hồng ban toàn tiêu biến.

Nàng theo trong bồn tắm đi ra, không ngừng sờ sờ chính thân mình, kinh hi nhìn xem chỗ này chỗ kia, muốn xác định chính mình có phải hay không hoàn toàn khôi phục nguyên trạng.

Đã lâu không được nhìn lại khuôn mặt xinh đẹp của chính mình, nàng không thể kiềm chế xúc động mà lệ nóng dâng trào, thật rất tuyệt diệu.

Đi?

Nàng thu hồi nụ cười, quay đầu hướng cửa sổ nhìn lại, trầm ngâm một lát, khăn quần quanh mình, đi đến cửa sổ chỗ xem xét.

Vừa mới giống như có nghe được thanh âm gì đó?

Ngoài cửa sổ trừ bỏ cây cối, cũng không bóng người, là nàng đa tâm sao? Nơi này là hoa đào trai chuyên chúc nhà tắm, những người khác sẽ không đến, Diêm Vô Cực lúc này đại khái cũng trở về phòng đi nghỉ trưa, không có khả năng đến nhà tắm, đại khái là thanh âm của lá cây rơi xuống hoặc là chim chóc gì đó bay qua.

Nàng nhún nhún vai, thực yên tâm tiêu sái trở về, tỉnh lại ngâm thêm trong chốc lát.

Mặt khác, Diêm Vô Cực trở lại trong phòng, trên khuôn mặt lạnh lùng còn duy trì khiếp sợ, trong đầu rõ ràng vừa rồi nhìn thấy hình ảnh.

Tóc dài áo choàng, thân hình mảnh khảnh, thướt tha đường cong, cùng với da thịt bóng loáng, mềm mại.

Diêm Vô Cực nhìn xem rất rõ ràng, trên ngực của Thập bát, quả thật có hai khối tròn trịa với đường cong mê người, đó là..... bộ ngực nữ nhân!

Hắn quá mức rung động, thế cho nên ngồi ở ghế trên sững sờ hồi lâu, thời gian ngủ trưa nhưng hắn lại một chút buồn ngủ cũng không có, còn rung động bên trong.

Thập Bát là nữ nhân?

Nàng ở bên người hắn hơn một tháng, hắn lại hoàn toàn không phát hiện, chỉ cảm thấy nàng là một thiếu niên tướng mạo nhã nhặn.

Cẩn thận ngẫm lại, hắn tựa hồ cũng chưa từng hảo hảo con mắt xem qua nàng, lúc trước mang nàng trở về, chỉ là vì lần lượt bổ sung số người còn thiếu, chỉ quan tâm đến cuộc sống hàng ngày của hắn.

Hắn ẩn cư tại sơn cốc này, gọi là Vong Ưu, chính là không nghĩ đến những việc thế tục, quên thế tục ưu phiền, còn ban xuống quy củ, Vong Ưu cốc không cho phép có nữ nhân.

Hắn rất hồ đồ, nhưng lại không phát hiện nàng là nữ cái nam trang, chỉ đồ thừa chính mình lúc ấy vội vã tìm người, nhìn lên thấy nàng tướng mạo không sai, nhìn xem thuận mắt, liền mang về đến đây.

Vừa mới, bởi vì hắn nhớ tới hôm qua Thập Bát nấu canh ngân nhĩ hạt sen thật sự ngọt lành mỹ vị, nhất thời muốn uống, thấy nàng đã ngâm một canh giờ còn không có đi ra, chờ không kịp hướng nhà tắm đi đến, tưởng thúc giục nàng nhanh chút đi ra, đi nấu một bát canh ngân nhĩ hạt sen cho hắn đỡ thèm.

Khi hắn xuyên thấu qua song cửa sổ nhìn thấy một nữ nhân, hắn lập tức ngây người.

Rõ ràng là mặt Thập Bát, cũng là thân hình nữ nhân, hắn theo bản năng trốn đi, cùng lúc trong phòng phát ra tiếng động.

Hắn ước chừng trở nên ngây ngốc, theo khiếp sợ, hỗn loạn, mãi cho đến dần dần bình tĩnh, cuối cùng hắn rốt cục có quyết định.

Không được! Hắn lập tức đuổi nàng xuất cốc!

Diêm Vô Cực đột nhiên đứng lên, quyết định đi tìm nàng, muốn đem nàng xuất cốc.

Ai ngờ cửa mới vừa mở ra, vừa bước ra một cước, liền đụng phải người đang bước vào cửa.

“Cẩn thận!”

Hướng Tịnh Tuyết bung canh ngân nhĩ hạt sen đến, bị bất thành linh va chạm, lập tức người nhanh nhẹn nhất di, may mắn, nàng phản ứng mau, mới không làm cho bát canh được tí mĩ hàm nấu đổ xuống.

“Thực mạo hiểm a, thiếu chút nữa bao nhiêu tâm huyết làm ra đều đi tong.” Nàng nhẹ nhàng thở ra, xong mới nhìn về phía Diêm Vô Cực, không khỏi sững sờ.

Bởi vì Diêm Vô Cực biểu tình quái dị, thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, dường như trên mặt của nàng có cái gì đó thật kỳ lạ.

Nàng sờ sờ mặt mình, đối hắn cười nói: “Nhờ phúc của chủ tử, mặt của tiểu nhân đã khôi phục nguyên trạng, ha ha.”

Diêm Vô Cực vẫn là nhìn chăm chăm nàng, nguyên bản trong lời nói một bụng vô tình muốn đuổi nàng xuất cốc, không biết dù thế nào, nhìn lên gặp trước mắt này khuôn mặt tuấn tú, một chữ cũng nói không nên lời, hai mắt giống dính trụ nhìn chăm chăm nàng.

Bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, làm cho nàng thực không được tự nhiên, nghĩ rằng cho dù hơn một tháng không thấy khuôn mặt này của nàng nhưng có tất yếu phải nhìn đến như vậy hay không?

“Tiểu nhân trước đem canh ngân nhĩ hạt sen để ở trên bàn cho người.” Nàng cúi đầu, hai tay bung canh đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt lên bàn, mà cặp mắt kia, cũng theo người nàng di động.

Nàng xoay người, sững sờ, bởi vì Diêm Vô Cực vẫn là nhìn chăm chăm nàng, làm nàng cả người không được tự nhiên, nhưng cũng không rõ chính mình chỗ nào không đúng.

“Chủ tử..... Còn có cái gì phân phó sao?” Nàng cẩn thận hỏi.

Diêm Vô Cực ánh mắt lợi hại dời đi hướng đến bát canh ngân nhĩ hạt sen trên bàn, chậm rãi đi qua, ngồi xuống, cầm lấy thìa, múc một ngụm bỏ vào trong miệng.

Ôn nhuận vị, ở miệng hóa khai, đậm nhạt vừa vặn, ngọt mà không ngấy, hắn hiện tại mới hiểu được, lúc trước ăn những thứ đó thật sự rất khó ăn.

Đuổi nàng đi? Kia không phải tỏ vẻ, về sau không có người hội nấu ăn ngon thức ăn cho hắn? Còn mỹ nước kết hợp với thảo dược, hương nồng trứng

luộc trong nước trà, cùng với này bát canh mỹ vị ngân nhĩ hạt sen.

Hắn vừa ăn, một bên cân nhắc, một đôi mắt còn không quên đánh giá nàng, làm cho Hương Tịnh Tuyết đứng ở một bên bị hắn nhìn thấy cả người không được tự nhiên, cũng không biết chủ tử hôm nay sao lại thế này, vẫn buồn không hé răng nhìn chăm chăm nàng.

“Ách. Nếu chủ tử không có gì phân phó, tiểu nhân cáo lui đi làm việc.” Tất cung tất kính nói chuyện, đồng thời hai chân cũng lặng lẽ hướng ngoài cửa đi.

Làm nàng kinh hãi khiếp đảm rời khỏi phòng, đôi mắt đen kìa vẫn nhìn nàng chăm chăm, làm nàng càng thêm sợ hãi, muốn đem cửa đóng lại, hảo ngăn cách ánh mắt khiếp người kia, sau đó nàng mới phun thè lưỡi, nhanh như chớp vội vàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Là nàng nghĩ nhiều sao?

Bắt đầu từ ngày đó, không biết dù thế nào, nàng thủy chung cảm thấy luôn có một đôi ánh mắt nhìn chăm chăm nàng.

Mặc kệ là cọ, lau chùi cửa sổ, mức nước, giặt quần áo, nấu cơm, nàng đều có thể cảm nhận được có người đang nhìn nàng.

Một ngày này, nàng theo thường lệ đem quần áo đã phơi khô về phòng Diêm Vô Cực, mới vào cửa, nhìn thấy Diêm Vô Cực đang nằm nghỉ ngơi trên nhuyễn thấp, làm cho nàng không khỏi ngây người.

Hôm nay cái Diêm Vô Cực như thế nào so với thường khi lại sớm hai khắc vào phòng nghỉ ngơi?

Để tránh quấy rầy đến hắn, nàng đang muốn rời khỏi phòng, nhưng mới xoay người đi, phía sau liền truyền đến một mệnh lệnh.

“Chậm đã.”

Nàng dừng lại động tác, lặng lẽ quay đầu nhìn về phía Diêm Vô Cực, nguyên lai hắn là tỉnh. Cũng khó trách, này hoa đào trai người khác vào không được, Diêm Vô Cực đương nhiên biết là nàng.

Vì thế nàng quay người lại, cung kính gọi một tiếng “Chủ tử.”

Kia tuần mỹ con người chậm rãi mở, ánh nhìn biếng nhác nhìn thẳng khuôn mặt xinh đẹp, sau đó ánh mắt di dời đến quần áo trong tay nàng.

“Thực xin lỗi, tiểu nhân không biết chủ tử hôm nay nghỉ trưa đặc biệt sớm, tiểu nhân sẽ đi ra ngoài ngay.”

“Không cần, vào đi.”

“Ái?” Nàng vẻ mặt kinh ngạc. “Nhưng là —”

“Người không phải muốn đem quần áo đem vào? Tiến vào.”

“Ách. Là.”

Hương Tịnh Tuyết kinh nghi bất định tiêu sái tiến vào, còn vẻ mặt hoài nghi chính mình có phải hay không nghe lầm?

Hắn không phải kiêng kị nhất lúc nghỉ trưa bị người khác quấy rầy sao?

Hôm nay ăn phải cái gì được?

Nàng đem quần áo quần từng cái một treo lên, lại có cảm giác bị nhìn chăm chú, nhin không được hướng Diêm Vô Cực nhìn xem, lại thấy hắn đang nhắm mắt ngủ thối.

Hương Tịnh Tuyết nhin không được thăm mắng chính mình đa tâm, Diêm Vô Cực ngay cả nhìn cũng chẳng thèm liếc mắt một cái, nàng không nên nghi thần nghi quỷ, nhún nhún vai, tiếp tục làm việc của nàng.

Nàng tiếp tục chuyên tâm đem quần áo, trường bào, quần, tất, nhẹ nhàng bỏ vào trong tủ quần áo, kia tuần mỹ con người lại lần nữa mở, khóa trụ thân

ánh của nàng, đôi mắt sâu thẳm giống như biển, không buông tha nhất cử nhất động nào của nàng.

Luôn luôn duy trì con ngươi lạnh lùng, cũng so với ngày thường càng thêm chú trọng, lấp lánh ánh sao.

Nàng nữ cải trang hoá trang thập phần nhập thần (ý là giống đến nỗi khó nhận ra đấy à), kia vốn nên lộ ra đường cong của bộ ngực, nay lại bằng phẳng như thế, khẳng định là dùng loại vải dày để buộc chặt lại.

Hắn cũng biết eo của nàng không thô như vậy, bởi vì ngày đó nhìn thấy rãnh mạch, rõ ràng là một chiếc eo thật tinh tế với đường cong hoàn hảo, rung động lòng người, khẳng định là đã được quần bằng rất nhiều mảnh vải.

Lại nhìn đến da thịt hơi nâu của nàng, cùng ngày đó trắng nõn hoàn toàn bất đồng, tám phần là dùng trà hay son gì đó che dấu; Còn có kiểu tóc của nam nhân kia, hắn rõ ràng nhớ rõ, khi nàng bước ra khỏi bồn nước, tóc dài áo choàng xinh đẹp bộ dáng thật mê người.....

Hương Tịnh Tuyết cảm thấy sững sốt, quay đầu hướng một bên nhìn lại, Diêm Vô Cực vẫn như cũ từ từ nhắm hai mắt, trầm ổn tiếng hít thở, biểu hiện hẳn ngủ thật sự sâu.

Nàng trao đổi đầu, cảm thấy chính mình thật sự là hồ đồ, luôn hoài nghi có người nhìn nàng, lắc đầu, khinh thủ khinh cước rời đi, nhìn không được lại quay đầu lại nhìn Diêm Vô Cực liếc mắt một cái, lại lần nữa nhẹ giọng thở dài, quả nhiên là nàng suy nghĩ nhiều quá.

Chạng vạng, làm xong công việc, còn chút nữa là đến bữa tối, lúc này là thời khắc nhàn nhã nhất của nàng, theo thường lệ đi tìm mọi người uống trà, nói chuyện phiếm chơi.

Đang đi đến đại tạp viện, thật xa chợt nghe thanh âm to lớn của mọi người, thấy tất cả đều tụ tập ở đằng kia.

Nàng theo tiếng tới, phát hiện mọi người toàn tụ ở một chỗ, tựa hồ đang ngắm cái gì đó rất hay, nàng thấy vậy liền tiến lên xem rốt cuộc là cái gì, vì đi tắt, nàng không đi trên đường đá, ngược lại trực tiếp theo vườn vượt qua, đi được vài bước liền sững sốt, dưới chân tựa hồ dẫm phải cái gì.

Nàng cúi đầu vừa thấy, dưới chân là một cái chậu sành, trong chậu có một gốc cây cỏ dại.

Nàng đem bùn đất lấy ra khỏi chậu, nhặt lên một loại cỏ dại nhìn không chớp mắt, nghĩ rằng này cỏ dại có cái gì lạ? Phía sau núi có bao nhiêu loại cỏ dại, đều so với này xinh đẹp hơn, hơn nữa con đường này nàng không biết đã đi qua bao nhiêu lần, chưa từng chú ý tới có thứ này.

Kia căn cỏ dại rũ xuống, bị nàng dẫm phải mà gãy đứt.

Đột nhiên một tiếng rống to, làm cho tất cả mọi người hoảng sợ, chỉ thấy Tứ ca chỉ vào nàng, vẻ mặt hoảng sợ, rất giống ban ngày ban mặt gặp quỷ, những người khác cũng đều quay đầu nhìn xem sao lại thế này, nguyên chỉ là vẻ mặt nghi hoặc nhưng nhìn thấy phía sau nàng thì không thể kìm nén nỗi sợ hãi cứ như gặp quỷ.

Hương Tịnh Tuyết kỳ quái nhìn mọi người. “Các người làm sao vậy? Cứ như thể trời sắp sập a”

Tứ ca run run chỉ vào nàng. “Ngươi ngươi ngươi — ngươi đã làm gì nó vậy?”

Hương Tịnh Tuyết nhìn trong tay giờ thành hai nửa cỏ dại. “Đi? Đây là của ngươi sao? Khi vào cửa không nhìn thấy, không cần thận dẫm nó.”

“Lão thiên của ta! Ngươi như thế nào không cần thận như vậy?”

“Dù sao này bất quá là một gốc cây cỏ dại thôi.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều không dám tin nhìn nàng.

“Này không phải cỏ dại, là Bạch Sơn Tuyết Tiên Thảo trường, không dễ dàng có được a”

“Tuyết tiên thảo? Là cái gì a?”

Tứ ca run giọng nói: “Này tuyết tiên thảo là đại lễ của Bạch Sơn lão ông đưa cho chủ tử, thật vất vả năm nay mới mọc ra lá.”

Nhìn mọi người với bộ dáng hoảng sợ như thế cũng làm cho nàng nhìn không được khản trương đứng lên.

“Nếu nó thực trân quý, vì sao đặt ở nơi này?”

“Là chủ tử phóng, bởi vì nơi này giữa trưa ánh mặt trời sung túc, một canh giờ trước chủ tử mới dời qua.”

Một canh giờ trước? Khó trách nàng không biết.

Này thật thảm, nàng sắp gặp họa rồi.

“Đừng, đừng khản trương như vậy! Bất quá là dẫm một chút mà thôi, trồng lại thì tốt rồi.” Nàng vội vàng đem đất bỏ lại vào trong chậu sành kia, dự định đem tuyết tiên thảo đang ủ rũ kia trồng lại vào chậu.

Bên trái vun đất, bên phải kéo xuống, dù sao không chết là tốt rồi.

“Xem, ta nhờ dầm hư phần rễ, trồng lại như thế này chắc hẳn sẽ không biết đâu, nếu hẳn nhìn ra, hỏi các ngươi, nhớ rõ nói không biết thì tốt rồi — à?”

Ngươi đâu?

Nàng trừng mắt nhìn trước, nguyên lúc này trong đình còn ngồi rất nhiều người, nháy mắt đã không còn bóng dáng một ai, nhìn kỹ lại thấy bọn họ nếu không phải trốn trên cây thì đang nấp sau cột.

Bình thường mỗi khi mọi người phản ứng như thế, liền tỏ vẻ người nào đó đến đây, mà này người nào đó, chắc sẽ không đang đứng ở phía sau nàng chứ?

“Ngươi làm gì với tuyết tiên thảo của ta vậy?”

Trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếng nói, cách nàng hảo gần, gần gũi giống như người của hắn ngay tại phía sau nàng.

Hướng Tịnh Tuyết cứng ngắc quay sang, quả nhiên nhìn thấy kia tuần mỹ lạnh băng gương mặt, Diêm Vô Cực thần không biết quỷ không hay xuất hiện, làm cho nàng ngay cả cơ hội được hưởng cảnh thái bình giả tạo cũng không có.

Xong rồi!

Trái tim nàng bỗng chốc như ngưng đập, người lạnh run nghĩ rằng lần này Diêm Vô Cực hội như thế nào trừng phạt nàng? Khẳng định lại là sống không bằng chết tra tấn nàng!

Diêm Vô Cực nhìn lướt qua sắc mặt tái nhợt của nàng, nhìn lại tuyết tiên thảo bị dầm dập mà hư, ngoài ý muốn, hắn cũng không có giận tím mặt, mà là đưa tay tiếp nhận chậu sành trong tay nàng.

“Lần tới cẩn thận một chút.”

Nói xong một câu, liền xoay người hướng đường cũ đi trở về.

Đi?

Trái qua rất lâu, nàng đứng lặng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng Diêm Vô Cực thông dong rời đi, trong khoảng thời gian ngắn, cảm thấy thật khác lạ không thể hiểu rõ

Cứ như vậy?

Nàng xem xem chính mình, sờ sờ chính mình, nửa ngày không phát sinh gì khác thường, một lần hoài nghi không có khả năng, hãy đợi trong chốc lát, nàng thân mình không có phát sinh gì dị trạng cùng không khỏe, càng làm cho nàng cảm thấy không thể tin nổi.

Diêm Vô Cực hội tốt như vậy tâm buông tha nàng?

Nguyên bản mọi người còn lẫn lộn rất xa không dám tới gần, dần dần, có người theo trên cây đi xuống dưới, có người theo sau cây cột đi ra, có người theo tảng đá sau đứng lên, từng bước từng bước đi đến bên người Thập Bát, đối nàng nhìn đồng một cái nhìn tây một cái.

“Thập Bát lão đệ, ngươi không sao chứ?”

Nàng lắc đầu. “Không có việc gì.”

“Có hay không không thoải mái?”

“Ta thật sự rất tốt.”

Mọi người tất cả đều không tin trừng mắt nhìn nàng, giống như trên người nàng không nhiều ra một miếng thịt, hoặc thiếu một bàn tay, mới thực kêu kỳ tích.

“Chủ tử không đối với ngươi như thế nào?”

Nàng lắc đầu. “Không có.”

“Vì sao?”

“Ta mới muốn hỏi các ngươi, tứ ca, ngươi không phải nói kia tuyết tiên thảo thực quý báu?”

“Là thực quý báu a, vương tử còn cảnh cáo chúng ta, nếu ai động tuyết tiên thảo, liền ăn không xong đâu.”

Hướng Tịnh Tuyết nghe xong trong lòng càng thêm nghi hoặc, tuy rằng thật cao hứng tránh thoát một kiếp, nhưng càng muốn biết Diêm Vô Cực vì sao

không trách tội nàng?

“Ta đoán, đại khái là chủ tử xem ở tiểu lão đệ kỹ tài nấu ăn tình tường, mới không trách tội ngươi.” Lão lục nói.

Những người khác cũng cảm thấy có lý, tay nghề của Thập Bát lão đệ, mọi người là có dịp được nếm thử, nói đến đây, còn thuận tiện đem mấy món ăn của nàng ra bàn luận.

“Chúng ta ăn đã nhiều năm, hiện tại mới hiểu được, nguyên lai lão Bát nấu đồ thật khó ăn a.”

Lão Bát nghe xong mặt đỏ. “Khur! Khó ăn? Còn không phải giúp cho các ngươi ngày càng mập mập ra đó sao?”

Lão Thất tinh ngộ gật gật đầu. “Nguyên lai chúng ta là bị ngươi coi như đang nuôi heo, mỗi ngày đều là ăn thức ăn dành cho heo a”

Mọi người trăm miệng một lời cười to, Hường Tịnh Tuyết cũng nhịn không được bật cười, vừa nghĩ đến Diêm Vô Cực, hắn không đối nàng tức giận, nên sẽ không là.....

Nàng lắc đầu, không có khả năng, lại trách chính mình miên man suy nghĩ, nàng hiện tại là nữ cải nam trang nha, Diêm Vô Cực mới sẽ không đối nàng có ý tứ đâu, nói không chừng như lời nói của mọi người, Diêm Vô Cực là xem ở nàng tay nghề tốt mới nhân nhượng tha cho một lần.

Nàng thế nhưng đối hấn sinh ra chờ mong, thật là.

Mặt khác, Diêm Vô Cực trở lại hoa đào trai, trong tay đang cầm tuyết tiên thảo.

Này tuyết tiên thảo, là bảo bối của hấn, lại bị Thập Bát làm hỏng rồi, chiếu đạo lý hấn nên tức giận đến giận dữ mới đúng, nhưng vì sao chính mình tuyết không tức giận?

Không biết bắt đầu từ khi nào, kể cả khi cố ý hay vô tình, ánh mắt hấn đều không thể tự chủ mà để ý đến nàng.

Từ sau khi biết Thập Bát là nữ nhân, hấn liền không thể không để ý đến sự tồn tại của nàng.

Đầu óc không tự chủ được suy nghĩ, này hơn hai tháng qua, vì hấn đánh đề hầu hạ chuẩn bị giường, giặt quần áo, nấu giặt quần áo nấu cơm, đúng thật là nữ nhân?

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tuyết tiên thảo bị phá hư, như là đang sờ bảo bối gì đó, động tác trở nên hết sức mềm nhẹ, cặp kia con ngươi đen cũng trở nên nhu hòa mê người.

Nàng..... Là cô nương a.....

“Ách xì!”

Hường Tịnh Tuyết sờ sờ cái mũi, sáng nay sau khi rời giường, đột nhiên có chút không khỏe, lúc này còn đánh cái hắt xì.

“Hắc, Thập Bát lão đệ, cảm lạnh?”

“Không có.” Nàng nhu nhu cái mũi.

“Thập Bát lão đệ là một công tử nhả nhặn, phải chăm lo thân mình cẩn thận, không thể so chúng ta thô hán tử.”

Hường Tịnh Tuyết cố ý lên tiếng tiếng phản bác: “Chẳng qua là cái mũi ngứa, đánh cái hắt xì thôi.”

Ở trong này, nàng tận lực không để người nào phát hiện chính mình là nữ nhân, cũng tận lực tỏ ra thô lỗ, chỉ sợ bọn họ hoài nghi, lúc nào cũng cảnh giới chính mình, trăm ngàn không thể tiết lộ thân phận nữ nhân.

Bởi vì đêm qua đổ một trận mưa, khe suối gặp mưa, tất sẽ có nhiều cá, bởi vậy hôm nay Thất ca đề nghị mọi người đến khe suối bắt cá ăn, cũng bởi vậy nàng mới có thể ở bên dòng suối ngồi xếp bằng ở trên một tảng đá lớn, một tay chống cằm, nhìn mọi người ở khe suối chơi đùa.

Đã nhiều ngày nay thời tiết đặc biệt thất lạnh nhưng vì phải biểu hiện khí khái của một nam tử, nàng không có mặc thêm áo để giữ ấm, bởi vì những người khác vẫn mặc một thân áo đuôi ngắn, có người thậm chí còn ỏ trần.

Nhìn những người này không có việc gì lại chạy ra dòng suối ngâm mình đùa giỡn thật khiến cho nàng không tránh khỏi rung mình.

Kỳ thật nàng tuyết không nghĩ đến, lại bị Lục ca cùng Cửu ca cứng rắn tha lại đây, nói mọi người khó có được tâm trạng tốt, nàng làm sao có thể vắng mặt, huống chi lúc này đúng là thời khắc chủ tử nghỉ trưa, nàng không lý do không đến.

“Oa ha ha! Thực sáng khoái nha! Tiểu lão đệ, xuống đây tắm đi, thực thoải mái a!”

Cửu ca đứng ở suối nước, cởi hết quần áo khoe cả thân hình trắng kiện, lông xù giống y tinh tinh, thể còn chưa đủ, tệ nhất là, hấn ngay cả quần cũng chưa mặc, liền như vậy xoay người đối nàng vẫy tay.

“.....” Nàng xấu hổ giả vờ chải tóc, đôi mắt đẹp đánh chết không hướng xuống xem, có thể tận lực ngắm nơi khác liền ngắm nơi khác, miễn cho không cần thận “Bị thương mắt”.

Sớm đoán được sẽ có những hình ảnh bất nhã này, cho nên nàng sớm đã biết, kêu nàng cùng những nam nhân này tắm cùng một dòng suối? Đừng mơ, nàng mới không thèm quan tâm.

Hiện tại nàng, thăm nghĩ thừa dịp khi mọi người không chú ý, chuồn êm về hoa đào trai, chỉ cần đến chỗ an toàn, dám cá bọn họ không có lá gan lớn vào đào hoa trai bắt người.

“Thập Bát lão đệ, xuống dưới đi!”

“Không cần, ta không có hứng thú.” Nàng thả rằng ngồi ở trên tảng đá ngăn người, nhìn đến đám người quần áo không chỉnh tề, cũng may trên mặt hấn có bôi lớp phấn nân, mới không để lộ khuôn mặt sớm đã ửng hồng.

Thật không biết bọn họ rốt cuộc là tới bắt cá hay là đến tắm?

“Ách xì!”

Nàng nhin không được lại đánh cái hất xì, nhu nhu cái mũi, mặc dù cảm thấy không được khoẻ lắm nhưng lại nghĩ có lẽ cũng không đến nỗi quan trọng.

Nàng không chú ý tới, Cừu ca quay sau lão Lục âm thăm liếc mắt, lão Lục liền vụng trộm đi ra phía sau nàng, thừa dịp khi nàng không chú ý, liền cố ý đá nàng một cước xuống suối.

“Oa...” Nàng không chút để ý, bùm một tiếng rơi xuống nước.

“Oa ha ha ha...”

Bốn phía truyền đến âm thanh trầm trồ khen ngợi cười đùa, có người thậm chí vỗ tay thật lớn, đều cảm thấy một đá của lão Lục thật là hay.

Hào lãnh!

Hương Tịnh Tuyết thân người ướt sũng, chỉ cảm thấy nước suối thấm đẫm quanh mình thấm lạnh toàn thân, lạnh thấu xương, thấy mọi người cười như vậy nhin không được tức giận.

Thật vất vả mới đứng vững thân mình, bò lại trên bờ, nàng thở phì phì hướng mọi người trừng mắt.

“Tuyệt không buồn cười!” Sau khi phẫn nộ mắng một câu, nàng liền rời khỏi dòng suối, để lại mọi người với ánh mắt ngốc ngác.

Hồi lâu sau, rốt cục có người mở miệng.

“Ông trời, khi hấn tức giận quả thật rất giống các bà các chị.”

* * * * *

Sao lại thế này?

Diêm Vô Cực chau mày lại, trừng mắt nhìn bàn thức ăn.

Này canh, không có mùi vị gì cả, không bỏ muối.

Hắn cầm lấy chiếc đũa, gắp một miếng thịt nhét vào miệng, cắn mấy miếng, cũng là vô vị.

Này Thập Bát là chuyện gì xảy ra? Hôm nay thức ăn thật là khó nuốt a.

Từ sáng sớm hôm nay, Thập Bát thật kỳ lạ, chẳng những đã muộn nửa canh giờ mới đến hầu hạ hấn rửa mặt chải đầu, đưa đến trong phòng đồ ăn sáng, cháo hương vị lại rất hàm, tiếp theo pha trà lại vừa đắng vừa chát, mà hiện tại thức ăn trưa lại không có mùi vị gì cả.

Nàng là cố ý sao?

Tuần dung giận tái mặt sắc, buông xuống chiếc đũa. Vong Ưu cốc vốn không cho nữ nhân vào, là hấn nhiều năm qua đã ban quy củ, vốn nên hảo hảo trừng phạt nàng, sau đó phải đuổi nàng xuất cốc, nếu không phải vì nàng có tài nấu ăn ngon, mà hấn lại tham thượng tay nghề của nàng, mới bắt động thanh sắc, lưu nàng ở trong cốc.

Hay là nữ nhân này có ý định đùa giỡn hấn, cố ý làm đồ ăn khó ăn như vậy? Nếu nàng ngay cả điểm ấy tác dụng đều không có, như vậy hấn lưu nàng ở cốc lý có gì dùng?

Lúc này ngoài cửa truyền đến thanh âm Thập Bát. “Chủ tử, tiểu nhân đến dọn dẹp bát đĩa.”

Tốt lắm, nàng tới vừa đúng lúc.

Diêm Vô Cực lạnh lùng nghiêm mặt mệnh lệnh: “Tiến vào.”

Hướng Tịnh Tuyết đẩy vào, cung kính đi đến trước bàn ăn, nhìn đến một mâm thức ăn cơ hồ chưa được đụng đến thì sững sờ.

“Đi? Chủ tử không ăn sao?”

“Ngươi nấu hảo đồ ăn hảo canh, có thể ăn sao? Đây canh không mùi không vị, căn bản không thể nuốt xuống, ta xem ngươi là cố ý đi, là muốn tỏ vẻ bất mãn, hay là –” Diêm Vô Cực ngắt người, không dám tin tưởng mắt nhìn nàng đã sớm bùng lấy khay thức ăn xoay người rồi đi, thân nhiên không nghe lời hân đang nói.

Nàng cũng dám quay đầu bước đi? Hoàn toàn coi rẻ uy nghiêm của hắn, quả thực rất làm càn, không sợ hắn lại đối nàng trừng phạt sao?

“Đứng lại!”

Đối phương vẫn như cũ không có dừng lại cước bộ, làm cho hắn càng thêm giận dữ, phần nộ đứng lên, đi qua nắm lấy vai nàng, đem nàng xoay lại.

“Thật to gan, ngươi là cố ý muốn chọc giận ta sao?”

“A? Ngươi..... Bảo ta sao?”

Nàng vẻ mặt mờ mịt nhìn Diêm Vô Cực, hai mắt vô thần, như là không có hồn phách, Diêm Vô Cực cuối cùng nhìn ra không đúng, trong lòng vừa động, nguyên bản tay đang nắm lấy bả vai nàng liền chuyển xuống kéo cổ tay áo của nàng lên để bắt mạch, đôi mày nhíu lại vì phát hiện mạch tượng của nàng không ổn định.

Bàn tay đưa lên trán nàng, rõ ràng cảm thấy một cỗ nhiệt năng.

“Ngươi ở phát sốt?”

Nàng vẫn như cũ vẻ mặt hoảng hốt. “Có sao?”

Diêm Vô Cực không nói hai lời, lập tức giành lấy khay thức ăn trên tay nàng đặt xuống bàn, xong kéo cổ tay nàng đi ra ngoài.

“Đi theo ta.”

“Đi đâu?”

“Ngươi sinh bệnh.”

Nàng mày nhăn lại. “Sinh bệnh? Mới không có, ta thấy vẫn ổn mà.”

Hào? Trán nàng thật sự rất nóng, cơ hồ có thể đun sôi nước ấm a.

Sau khi phát hiện tình trạng của nàng, hắn trong lòng dâng lên một cỗ bức mình, không phải giận nàng, mà là giận chính mình! Bởi vì hắn đem mạch, phỏng chừng nàng ít nhất bị bệnh một ngày một đêm, mà hắn thế nhưng lại không có phát hiện trạng thái kỳ lạ của nàng?!

Sự sợ ý này làm hắn buồn bức, sắc mặt càng thêm khó coi.

Người phía sau đột nhiên dừng lại cước bộ không chịu đi, làm hắn sững sờ.

“Ngươi đang làm cái gì? Đi mau.”

“Không cần.” Nàng chẳng những không đi, còn ý đồ tiến lui phía sau.

Hành vi của nàng càng khiến cho ánh mắt hắn càng sâu thêm. “Vì sao?”

“Ngươi đang giận ta.”

Hắn sắc mặt xác thực rất khó xem, nhưng hắn giận là chính mình. “Không có.”

“Ngươi có, hơn nữa ta biết, ngươi lại muốn chinh ta.”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?”

“Ta lại không trêu chọc ngươi, ngươi vì sao tức giận? Ngươi mỗi lần tức giận, ta sẽ khổ sở, ngươi lại muốn dùng loại dược quý quái gì để tra tấn ta?”

Hắn sắc mặt càng khó xem, Hương Tịnh Tuyết lại càng hoảng, nàng đã muốn thực không thoải mái, hắn còn muốn như thế nào nữa? Trong ánh mắt càng hiện lên sự kích động, chỉ nhìn thấy vẻ giận dữ của hắn, nàng mới sẽ không ngoan ngoãn cùng hắn đi đâu.

Nhìn nàng giống một đũa nhỏ bướng bỉnh, Diêm Vô Cực càng thêm khẳng định nàng bệnh cũng không nhẹ, tâm cũng càng nóng nảy, biết nàng hành vi khác thường, tất cả đều là bởi vì do sốt cao, hắn phải nhanh chút giúp nàng trị liệu mới được.

“Mau cùng ta đi.”

“Không, ta không đi!” Nàng đơn giản gắt gao ôm cây cột, chết cũng không chịu mắc mưu.

“Ngươi—”

“Không cần, ta không đi, buông tay a—” Nàng muốn tránh thoát, nhưng kỳ quái hôm nay là làm sao vậy? Nàng thế nhưng tránh không được, người này hôm nay sao bỗng nhiên mạnh đến vậy.

Diêm Vô Cực ngực không tự chủ được đập nhanh, ngay cả chính mình cũng không hiểu được vì sao lại buồn bực như vậy, mà nữ nhân không nghe lời này lại vẫn nghĩ đến hắn muốn chinh nàng? Đem sức lực có được chống cự lại.

Vì muốn nhanh chữa khỏi nàng, hắn đành phải làm như vậy.

“A, ngươi muốn làm gì? Đừng tới đây nha, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám lại đây, ta liền đối với ngươi không khách khí nha—” Càng thấy hắn tới gần, nàng sợ tới mức muốn chạy trốn, đáng tiếc sự uy hiếp của nàng một chút tác dụng cũng không có, Diêm Vô Cực chẳng những lúc tiến đến đồng thời hai tay nhắc nàng lên ôm lấy.

“Buông, cứu mạng a!”

Diêm Vô Cực không nói lời nào đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, không để ý tới nàng đang giơ tay giơ chân đá và người hắn trực tiếp hướng phòng ngủ đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Nữ nhân ngồi trên giường ánh mắt đề phòng, quả thực đem hắn trở thành sài lang hồ báo.

Diêm Vô Cực cầm một chén thuốc, vừa vào cửa, liền nhìn thấy trên giường nàng bởi vì hắn xuất hiện, lại căng thẳng thần kinh, toàn bộ tinh thần đề phòng, giống như hắn là hổ ăn thịt người.

Bị loại ánh mắt này nhìn chằm chằm, cũng thật không thoải mái, hắn phát hiện, chính mình thực không hy vọng nàng sợ hãi hắn như thế, điều này làm cho hắn trong lòng thực không thoải mái.

Chậm rãi đến gần giường, ánh mắt hắn không buông tha của nàng nhất cử nhất động, hắn càng tới gần nàng càng lui dần về phía sau.

Hắn ngồi ở bên giường, nhìn nàng cuộn mình ở trên giường, sắc mặt tái nhợt làm hắn trong lòng thấy căng thẳng, vì không muốn dọa đến nàng, hắn tận lực làm cho vẻ mặt của mình trở nên ôn hoà.

Ngồi ở mép giường, đôi mắt vốn lạnh lùng cau có thực cố gắng giãn ra mở ra, cố gắng trở nên nhu mì để không dọa đến nàng, vì thế trên khuôn mặt lạnh lùng băng lãnh đã không hề lộ ra “Hòa ái dễ gần” bao nhiêu năm qua lại vì nàng mà xuất hiện.

“Đem bát được (thuốc) này uống hết đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ngươi bị bệnh.”

“Ta không có.”

“Ngươi có, hơn nữa ngươi sốt không nhẹ.”

Nàng vẫn là lắc đầu, cho rằng hắn nhất định là đang lừa nàng, đột nhiên tốt như vậy, nhất định có vấn đề, tưởng dụ nàng uống được, nàng cũng không

quên lần trước giáo huấn — uống thuốc, nhất định hội biến dạng, hội thống khổ, nàng sẽ không uống đâu a.

“Ngươi đang tức giận.”

Diêm Vô Cực cố giãn khuôn mặt, nói cho chính mình đừng dọa đến nàng, vì phải nhanh một chút trị liệu nàng, đôi mày vốn đang chau lại thực cố gắng bài trừ một cái làm nàng an tâm tươi cười.

“Ta không có giận ngươi.”

Tuần lăng khoe môi, đặt ra nụ cười yếu ớt, ngay cả ánh mắt cũng thật ôn hoà, nhưng một người lại không vì thế mà tin hắn.

“Ngươi gạt người, đừng cho là ta không biết ngươi cười lý tàng đao (ý là nụ cười ẩn giấu sự nguy hiểm), ta sẽ không uống đâu.” Diêm Vô Cực mỗi lần cười, đều sẽ phát sinh những chuyện thật đáng sợ.

Hắn khó lắm mới có thể tươi cười, nhưng lại bị nàng nói thành tiểu lí tàng đao?! Diêm Vô Cực nhin không được thái dương huyết ả ả chỉ đau. Nữ nhân này đầu óc đều nhanh cháy hồng, hắn biết nàng thần trí đã hỗn loạn, mới có những phản ứng bất thường như vậy.

Hắn cười, đáng sợ như vậy sao?

Hắn cố gắng làm cho chính mình cười đến thực thiện lương, thanh âm thật ôn nhu.

“Ngoan, ta cam đoan thuốc này không thành vấn đề, uống xong rồi ngươi sẽ lập tức hạ sốt.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hiện lộ ra nghi hoặc, mặc dù có chút hoài nghi, nhưng tựa hồ dao động.

Diêm Vô Cực rất kiên nhẫn chờ, tuy rằng cảm thấy lo lắng, vẫn như cũ nhin xuống không dám thúc giục nàng, chỉ hy vọng có thể đỡ nàng uống thuốc.

Nàng xem xem chén thuốc, nhìn nhìn lại hắn tươi cười, một lát sau, nhỏ giọng ói ra một câu.

“Không có việc gì bỗng ân cần, phi gian tức đao.” (ói mất với tỷ lun, *ngát*)

Tuần dung đang tươi cười bỗng đông lại, thái độ ôn hoà bị chặt đứt.

Diêm Vô Cực gân xanh hiện trên trán, lại lần nữa giãn tái mặt, này chết tiết nữ nhân!

“Ta lệnh cho ngươi uống.”

“A! Ta biết ngươi sẽ không tốt như vậy mà! Không! Ta không cần — a — cứu mạng nha —” Nàng bối rối giãy dụa, không rõ chính mình lại không trêu chọc hắn, vì sao hắn lại đối xử tàn nhẫn với nàng như thế? Nhịn không được trong lòng đau xót, lộ ra bộ mặt yếu ớt, nước mắt không kiềm được rơi xuống.

“Ngươi khi dễ người ta — quan báo tư thù — ta không cần —”

Diêm Vô Cực nháy mắt cứng đờ, vốn đang mạnh mẽ quát nàng uống được, mà khi nhìn thấy ánh mắt xuất hiện lệ quang làm người hắn như bị trúng phép định thân, không cử động được.

Hắn ghét nhất thấy nữ nhân khóc, nhưng ngực hắn lại cảm giác như bị dao đâm, tâm không thể bình tĩnh.

Hắn không muốn nàng khóc!

Nhất thời tình thế cấp bách, hắn xúc động cúi thấp mặt, hôn trụ vào cái miệng nhỏ nhắn đang không ngớt tranh cãi ầm ỹ, ngăn không cho nàng nói thêm gì nữa. (he he, hôn rồi *tung hoa*)

Chiều này quả nhiên tức khắc hiệu quả, người trong lòng hắn bỗng nhiên im bật.

Im lặng bên trong, bạc môi lạnh như băng đng hôn cái miệng nhỏ nhắn, xác định nàng không hề khóc nháo từ chối, hắn mới dời một chút khoảng cách, quan sát về mặt của nàng.

Trong lòng hắn khuôn mặt nhỏ nhắn, ngây ra như phỗng nhìn hắn, vẻ mặt hiện một mảnh mê vông, ở hắn trong lòng ngoan ngoãn như con mèo nhỏ đáng iu, ánh mắt mê ly, tràn đầy tình cảm không hề giấu diếm

Hắn ánh mắt sâu hơn, cúi đầu, lại lần nữa hôn lấy hai phiến môi hồng ngọt ngào của nàng.

Thẳng đến giờ khắc này, hắn mới phát hiện tình cảm của chính mình đối với nàng.

Hắn để ý nàng, để ý đến nữ nhân không bao giờ chịu thua này, sự ương ngạnh của nàng gọi lên dục vọng nơi hắn, làm cho hắn trái tim vốn đã chết đi lại lần nữa hồi sinh.

Hắn thích nàng chịu khó, thích sự sáng sủa của nàng, càng thích dũng khí của nàng.

Rõ ràng là sự chống đối đáng iu của nàng, sự bất khuất của nàng đã vô thanh vô thức hấp dẫn hắn.

Nàng là cái cô nương nha, toàn làm những công việc của nam nhân, rõ ràng trong lòng bàn tay đều đau rát, cũng không kêu khổ, cũng sẽ không kêu mệt, mặc kệ hắn như thế nào lạnh lùng nhục nhã, nàng luôn lộ ra sáng lạn tươi cười.

Rõ ràng bị bệnh, cũng không nói ra, liền như vậy vùi đầu khổ làm, làm hắn nhìn không được giận chính mình.

Hắn ôn nhu hôn nàng, thăm dò hai phiến môi mềm mại, thấp giọng dụ dỗ.

“Đem được uống hết được không?”

“Hào……” Nàng mềm mại đáp lời, mơ màng trăm trăm thần trí, đối với hắn ngây ngô cười.

Diêm Vô Cực chậm rãi giúp nàng uống xong được, thuốc rất đắng, làm nàng nhìn không được rên rỉ, lại muốn giãy dụa.

“Ngoan, uống hết nó, vì ta, được không?”

Hắn ôn nhu nói nhỏ, như là thôi miên, làm cho nàng ngoan ngoãn nghe theo, đem bát thuốc đắng nghét, một ngậm một ngậm uống hết vào bụng.

Buồng bát xuống, hắn ôm nàng, nàng ở trong lòng hắn nhu thuận an phận tựa vào ngực hắn, giống như chú mèo con bị phục tùng, tùy ý bàn tay hắn vuốt ve tóc, cuối cùng, an ổn ngủ trong lòng hắn.

Hắn ánh mắt ôn nhu, trong lòng cảm thấy ấm áp, mê muội.

Là ai phục tùng ai? Đây đáp án, trong lòng hắn phi thường hiểu được.

* * * * *

Sau khi ngủ suốt một ngày một đêm, Hường Tịnh Tuyết mở to mắt, cảm giác chính mình giống như ngủ đã lâu đã lâu, dường như là một giấc mộng.

Nàng mắt còn nhắm ngủ ngồi dậy, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, dường như đã lâu không đi lại nên tay chân cứng ngắc.

Bước xuống giường, mang hài vào, nguyên vẫn còn nửa ngủ nửa tỉnh, đột nhiên ngáy người, kinh ngạc trừng mắt bốn phía.

Này không phải phòng của nàng? Nàng nàng nàng — làm sao có thể ngủ ở trong phòng của Diêm Vô Cực chứ?

Trong đầu hỗn loạn, nghĩ không ra nguyên nhân, càng đã quên đêm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ rõ chính mình tựa hồ trải qua một giấc mộng dài, ở trong mộng, Diêm Vô Cực hôn nàng……

Nàng kinh ngạc đứng thẳng bất động bất động, nhưng theo sau lại lắc đầu mạnh.

Không có khả năng! Diêm Vô Cực làm sao có thể hôn nàng? Nàng thật sự là đầu hỏng rồi, ngày có chút suy nghĩ, đêm có điều mộng, chính mình bản thân không hiểu lại kỳ diệu chạy đến ngủ trên giường hắn, còn có thể nằm mộng thấy chuyện đáng mắc cỡ này.

Không được! Nàng chạy nhanh rời đi, miễn cho bị Diêm Vô Cực phát hiện liền thảm!

Dường như là ông trời cố ý cùng nàng đối nghịch, nàng mới nhất có động tác, cửa phòng liền mở ra, làm nàng cả người cứng đờ, vào, đúng là Diêm Vô Cực.

Vừa vào cửa, hắn nhìn thấy, chính là bộ mặt nàng thấp thòm không yên, nhìn như đang chuẩn bị muốn chuồn êm.

“Ngươi tính toán đến đâu rồi?” Đứng ở cửa thon dài thân ảnh, một tay bưng chung trà, một tay đặt ở sau người, tà nghệ tuần mâu, khóa trụ nàng xấu hổ kinh hoàng vẻ mặt, không nhanh không chậm hỏi.

Hường Tịnh Tuyết cảm thấy muốn kêu trời, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, nếu không kịp trốn, đơn giản giả ngu.

“Là như vậy, ta là đến giúp chủ từ trái giường, gấp chăn.”

“Nha?” Khẽ nhếch mày kiểm, nhìn nàng làm bộ đi đến mép giường, làm bộ cố gắng chiết chăn, cũng đem nàng về mặt kính nghi xem ở trong mắt.

Nàng có lẽ đã quên chuyện hôm qua?

“Không cần làm, tối hôm qua ngươi đã ngủ ở nơi này.”

Hường Tịnh Tuyết thân hình cứng đờ, quay đầu khẽ run nhìn Diêm Vô Cực, phát hiện hắn vẫn chưa tức giận, điều thật cao thâm mới buông.

“Ta ngủ nơi này, ha. Làm sao có thể?” Nàng thực cố gắng nhớ, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Ngươi một chút cũng không nhớ rõ?”

Nàng nuốt nước miếng, lắc đầu, sau đó cười theo, cẩn thận hỏi: “Vì sao. Ta lại ngủ ở trong phòng chủ tử a?”

“Ngươi nhiễm phong hàn nghiêm trọng, ta đã trị liệu ngươi.”

Nghe Diêm Vô Cực nhắc nhở, nàng không khỏi sùng sốt, cẩn thận ngẫm lại, tựa hồ là có chuyện như vậy, đã nhiều ngày, người nàng quả thực không thoải mái, nguyên lai là sinh bệnh nha.

Nhưng không đúng a, nếu nàng ngủ ở trên giường chủ tử, thế hẳn ngủ đâu?

“Này. Chủ tử, tiểu nhân ngủ trên giường của ngài, kia ngài. Ngài.” Nàng muốn hỏi, nhưng lại xấu hổ nửa ngày vẫn chưa nói ra miệng, chỉ sợ nghe thấy đáp án, làm cho nàng không biết như thế nào cho phải.

“Ta đương nhiên cũng ngủ ở trên giường.”

Nàng nhìn không được hít sâu một hơi, nếu nói vậy thì hai người bọn họ tối hôm qua đồng giường cộng chằm? Ai nha này này này — nàng giờ phút này tâm tình vừa sợ vừa thẹn, không hiểu được nên lấy loại thái độ nào để đối mặt hẳn, hình ảnh Diêm Vô Cực hôn nàng lại lần nữa hiện lên trong đầu.

“Kia. Chúng ta. Có hay không. Có hay không.”

Tuần mi sắc nhon nâng cao. “Có cái gì?”

“Có hay không. Làm ra kỳ quái. Kỳ quái cỡ chi?”

Hôn nàng sao? Con ngươi đen che giấu một chút ý cười, nhưng vẫn như cũ bất động thanh sắc.

“Ngươi hôm qua vẫn đá chần, làm hại chủ tử ta cũng ngủ không tốt, vì chiếu cổ ngươi, ta một đêm không ngủ được.”

Nguyên lai là như vậy. Nàng vụng trộm nhẹ nhàng thờ ra, gặp Diêm Vô Cực trên mặt không có điểm nào khác lạ, nghĩ rằng kia quả nhiên là một giấc mộng a, tuy rằng nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng dâng lên một chút thất vọng

Ai, hẳn làm sao có thể hôn nàng, trong mắt hẳn, nàng chính là nam nhân nha.

“Đêm này bát dược uống hết, ta cũng không hy vọng ngươi lại tiếp tục sinh bệnh, hại ta phải chăm sóc ngươi một đêm.”

“Là.” Nàng liền tiến lên, hai tay cầm lấy chén dược, thổi thổi, một ngụm một ngụm đem dược uống vào.

Hắn trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ lạ. “Không chê dược đắng sao?”

Nàng gật đầu. “Thực đắng, nhưng này là chủ tử hảo ý, dù đắng ta cũng uống, bằng không liền phụ lòng quan tâm của chủ tử.” Hiểu được Diêm Vô Cực thể nhưng chiếu cổ nàng cả đêm, làm cho nàng trong lòng ấm áp lẫn uất ức, cùng hẳn ở chung càng lâu, càng phát ra hiện hẳn kỳ thật là một nam nhân mê người.

Lời của nàng, làm ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhu hòa không ít, nhẹ giọng nói: “Uống nhanh đi, hôm nay không cần hầu hạ ta, trở về phòng hảo hảo nghỉ ngơi.”

Diêm Vô Cực khó có thể thể hiện sự săn sóc, làm cho nàng thụ sủng nhược kinh, không khỏi tim đập liên hồi, Tâm nhi ấm áp dễ chịu, dược dù đắng, cũng đều biến thành ngọt.

Nhìn nàng, con ngươi đen kia dần dần trở nên sâu thẳm, khóe miệng cũng vô tình hiện ra nụ cười thật ôn nhu.

Tuy rằng Diêm Vô Cực cứu một người, giết một người là có nguyên nhân, nhưng Hường Tịnh Tuyết tương có thể thay đổi hẳn tâm ý kiên trì, tuy nhiên vẫn không được.

Nhưng lúc này đây nàng học ngoan, tuyệt không lại lỗ mắng làm liều, nếu dùng khuyên không có hiệu quả, nàng phải lấy tay nghề mà thuyết phục hẳn.

Bưng canh gà vừa hầm, đi vào thư phòng hoa đào trai, chưa bưng lên bàn, nồng đậm mùi kia liền làm cho Diêm Vô Cực ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời.

Hường Tịnh Tuyết ý cười trong suốt tiêu sái tiến lên. “Chủ tử, đây là tiểu nhân riêng vì ngài đun, ngài ném thử xem.”

Biết Diêm Vô Cực thích tay nghề của nàng, vì thế nàng mỗi ngày đều đã tốn không ít công phu, không quản mệt nhọc khi làm điểm tâm, thu mua Diêm Vô Cực vị, mà hôm nay nàng lại hầm một con gà, bồi bổ sức khỏe của Diêm Vô Cực.

Diêm Vô Cực bỏ sách thuốc xuống, cầm lấy thìa múc một ngụm, trong mắt hiện lên sự ngạc nhiên thích thú.

“Đây là canh gà gì?”

“ Son trà đôn kê.”

Diêm Vô Cực dùng chiếc đũa gấp một khối thịt gà để vào trong miệng, thịt mềm vừa phải, vừa vào miệng liền tan ra, không béo không ngấy, mùi vị thật phần ngon miệng, làm đôi mắt mặc lãnh hiện lên một tia vui sướng.

Nàng thật cẩn thận quan sát phản ứng của Diêm Vô Cực, thấy hắn thủy chung không nói chuyện, khuôn mặt bình tĩnh, cũng không biết này canh son trà đôn kê rốt cuộc hợp hay không hợp khẩu vị hắn, nhin không được trong lòng nóng nảy.

“Ăn ngon không?” Nàng nhin không được hỏi.

Tuần mặc ánh mắt, nhìn nàng ánh mắt chờ mong chỉ bảo một câu

“Ngồi xuống.”

“A?” Nàng ngẩn ngơ, há miệng, hoài nghi chính mình nghe lầm

“Lại đi lấy một bộ bát đũa đến, ngồi xuống cùng ăn.”

Hắn đột nhiên ra lệnh, làm cho nàng nhất thời không kịp phản ứng, chính là kinh ngạc nhìn hắn — hướng đến người hắn khó hiểu lại đi phá lệ muốn nàng cùng ăn với hắn.

Con người đen không hồn giận, ánh mắt mỉa mai.“Như thế nào? Không muốn?”

Nàng liền gật đầu xưng là.“Tiểu, tiểu nhân liền đi lấy a.”

Nàng là rất thụ sủng nhược kinh (cái này chắc mọi người đều biết nhá, là bất ngờ được sủng mà kinh ngạc ấy), phản ứng chậm nửa nhịp, liền đi lấy một bộ bát đũa, khi quay lại, cẩn thận cẩn thận ngồi xuống, bởi hắn một miếng gà.

Trước kia dùng bữa, nàng đều là cùng mọi người dùng bữa ở Thực trai, hơn nữa từ khi biết được nàng tay nghề tốt, phụ trách đầu bếp Bát ca liền thường tìm nàng đến phòng bếp, khiêm tốn hướng nàng học hỏi.

Trong khi dùng bữa, không khí im ắng, nàng cái miệng nhỏ uống canh, mắt nhi thỉnh thoảng ngắm Diêm Vô Cực, nghĩ rằng có nên hay không tại đây thời điểm hướng hắn mở miệng, nàng nấu canh son trà đôn kê này kỳ thực có mục đích khác.

Hai ngày trước, một vị bạch cô nương mang theo phụ thân bị thương nặng, ở ngoài cốc cầu y, vì muốn làm cho Diêm Vô Cực gạt đầu cứu người, nàng quỳ xuống đất không dậy nổi, lập quyết tâm, nếu Diêm Vô Cực không chịu cứu cha nàng, nàng liền quỳ thẳng không dậy.

Mọi người nhìn đau lòng, bởi vì kia bạch cô nương là hiếu nữ nổi danh ở trên trấn, đã ở bên ngoài quỳ một ngày một đêm, Hường Tịnh Tuyết xem cũng đau lòng, nàng đôn này chung cây son trà kê, mục đích muốn thuyết phục Diêm Vô Cực.

Bởi vì không yên lòng, mới có thể làm cho nàng khi múc canh gà, lại không cẩn thận tràn ra nước canh khiến cho tay bị dính nước.

“Ai nha.” Nhìn cái bàn bị bẩn, nàng liên tục giải thích.“Thực xin lỗi, tiểu nhân lập tức lau khô ngay.”

“Không cần.”

Diêm Vô Cực gờ tay, đột nhiên cảm lấy cổ tay nàng, đang lúc nàng vẻ mặt nghi hoặc, không nghĩ đến Diêm Vô Cực đem tay nàng để lên miệng mà liếm.

Hường Tịnh Tuyết thân hình chấn động, giống như bị điểm trúng huyết đạo không thể động dậy, trừng mắt nhìn, chỉ thấy Diêm Vô Cực thực tự nhiên đem những ngón tay dính canh gà của nàng nhẹ nhàng liếm sạch sẽ.

Bị liếm ngón tay, toàn thân nàng bỗng ngứa ngáy, làm nàng trong khoảng thời gian ngắn đã quên đang ở nơi nào, chỉ biết là hắn liếm ngón tay nàng, liếm của nàng,.....

Đột nhiên sực tỉnh, nàng như bị phong liên rút vội tay về, nhảy người lên, vội vàng rút lui vài bước, hai gò má nóng hồng trừng mắt nhìn Diêm Vô Cực, mà hắn lại dường như không có việc gì, ung dung nhìn nàng.

“Ta..... Ta đi rửa chén.....” Nói xong, nàng liền nghiêng ngã lão đảo chạy ra cửa phòng, cũng không dám quay đầu lần nữa.

Nhìn theo thân ảnh kia kinh hoảng rồi đi, bạc môi thoáng nở nụ cười nhẹ.

Khi nhìn thấy tay Thập Bát dính tràn ra canh nước, hắn bỗng nhiên xúc động muốn ăn nàng.

Tâm niệm muốn hành động, mà hắn, đương nhiên làm.

Nhìn canh gà thơm ngào ngạt, tâm tình hắn vô cùng sung sướng, tiếp tục ăn gà và uống canh một cách thoải mái.

Phản Hường Tịnh Tuyết bị Diêm Vô Cực liếm ngón tay thật sợ hãi chạy ra khỏi phòng, thật vất vả mới tỉnh táo lại.

Nàng không ngừng nói cho chính mình, Diêm Vô Cực làm như vậy, chính là không nghĩ lãng phí thực phẩm thôi, nói không chừng, hẳn chỉ là sợ nàng bị phỏng.

Nhớ rõ có lần nàng đi tìm đầu bếp nữ chơi đùa, nhưng đầu bếp nữ đang làm việc, nàng nhất thời bướng bỉnh, không cẩn thận phỏng đầu ngón tay, đầu bếp nữ cũng là làm như vậy a.

Càng nghĩ càng có đạo lý, nàng an ủi chính mình, Diêm Vô Cực thuần túy là sợ nàng bị phỏng mới làm như vậy, tựa như lần trước vậy, nàng nhiễm bệnh nặng, hẳn vì chiều cổ nàng mới cho nàng ngủ ở giường hẳn.

Hắn đối với nàng quan tâm, cũng là chủ từ đối nô tài trân trọng, cũng không phải đoạn tay áo chi phích (ý tỳ là ca là gay hả? hô hô)

Sau khi nghĩ thông suốt, tâm nàng đang hoảng loạn tạm thời ổn định.

Sau đó không lâu, nàng lại tìm một cơ hội, bụng nhất hồ trà hương thư phòng đi đến, dâng hẳn uống sau khi ăn canh gà.

Nàng vụng trộm ngắm liếc mắt chủ từ một cái, thấy hẳn vẻ mặt bình tĩnh, vẻ mặt không có gì khác thường, càng thêm xác định là chính mình đa tâm, huống chi chủ từ hôm nay cái tâm tình tựa hồ rất tốt, không bằng liền thừa dịp mở miệng.

“Khụ, chủ từ.”

“Àn.” Hẳn ứng thanh, đang thưởng thức vị trà.

Nàng hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí mở miệng: “Vị bạch cô nương kia tới cửa cầu y, vẫn còn đang quỳ ngoài cốc!” Cẩn thận nhìn Diêm Vô Cực, thấy hẳn mặt không chút thay đổi, không hề động giận, nàng mới lại tiếp tục nói.

“Này bạch cô nương tâm địa thiện lương, là cái hiếu nữ đâu.” Nhìn con người đen bất đầu phát ra tia nhọn, nàng vội vàng nói: “Ta biết, chủ từ không cứu cha nàng, là vì cha nàng không phải người tốt.”

Diêm Vô Cực buông chén trà, trào phúng hừ lạnh một tiếng: “Ngu hiểu.”

“Là nha, bạch cô nương kia là thực ngọc, nhưng bạch lão gia kia dù sao cũng là cha nàng, bạch cô nương cũng không buông tay nên muốn cha nàng buông dao mổ, tâm nguyện lập địa thành Phật, thật vất vả một mảnh hiếu tâm của nàng làm cảm động cha, bạch lão gia kia đã muốn đại triệt hiếu ra, tưởng một lần nữa làm người, hẳn lần này hội bị thương là vì cứu người, này chứng tỏ hẳn thực sự tính ngộ, chủ từ cho hẳn một cơ hội được không?”

Nhìn lên gặp Diêm Vô Cực mày kiếm vì mình, nàng lại bổ sung: “Bạch cô nương vì cha nàng, cũng làm không ít việc thiện, cùng với một người muốn hỏi cái trước khi chết, không bằng cho hẳn dùng cuộc sống để chuộc lại lỗi lầm, không phải tốt lắm sao?”

Diêm Vô Cực thủy chung không đáp lời, đột nhiên đứng lên.

“Chủ từ?”

“Đem khay trà xuống, lui ra ngoài, đừng đánh nhiễu ta.”

“Chủ từ.”

“Ta nói lui ra.” Sắc mặt trầm xuống khiến cho lời nói của nàng chưa kịp nói ra đã nuốt trở vào bụng.

Thật sự là tăng đá thối mà, không có lương tâm!

Hường Tịnh Tuyết tuy tức giận đầy mình, nhưng đã trải qua hai lần giáo huấn, nàng biết cho dù chống đối Diêm Vô Cực cũng vô dụng, kết quả là lại chọc Diêm Vô Cực dùng kỳ kỳ quái quái phương pháp chinh nàng.

Nàng thu thập khay trà, đi ra khỏi phòng, hướng đại tạp viện Thực trai đi đến.

Mọi người nhìn lên thấy nàng, lập tức tiến lên.

“Thập Bát lão đệ, như thế nào về mặt thờ phỉ phỉ, ai trêu chọc người?”

Hường Tịnh Tuyết thật mạnh buông bát đĩa, hừ một tiếng, trừng mắt lớn ngồi xuống.

“Còn không phải là vì cái kia thối tăng đá!”

Mọi người vừa nghe, thoáng chốc bùng tình đại ngộ, cũng thực kinh dị.

“Tiểu lão đệ, người lại đi khuyên chủ từ?”

Nàng hừ một tiếng, không trả lời, xem như cam chịu.

“Hắc, lão Cửu tự nhận bản thân là cái dưng phu, nhưng hôm nay nhìn thấy Thập Bát lão đệ, ta cũng không thể không bội phục dũng khí của ngươi, đến lúc này, ngươi rốt cuộc vẫn là kiên trì, không thay đổi ý định ban đầu.”

“Chúng ta và Thập Bát lão đệ đều là hán tử, tuy rằng bộ dạng không được nhả nhận tuần tú, nhưng cũng là đỉnh thiên lập địa đại trượng phu.” Lão Thất cũng thật to tát thường.

Mọi người thật rất yêu thích tiểu lão đệ này, mọi người hướng nàng giơ lên ngón tay cái, Hường Tịnh Tuyết lại một chút cũng không có cao hứng tâm tình, nghĩ đến vị bạch cô nương vẫn đang quỳ ngoài cốc lại vô cùng ảo não

“Đại trượng phu có ích lợi gì, vẫn là nghĩ không ra biện pháp thuyết phục Diêm Vô Cực nha.”

“Chủ tử có chủ tử —”

“Ta biết, Diêm Vô Cực đạo lý của hần, phàm là sự có ngoại lệ thôi, hần có thể thay đổi nha, không nhất định phải một mạng đổi một mạng, có thể quyền bạc thôi, đêm này bạc cầm cứu tế dân chúng không phải tốt lắm sao, làm gì phải chọn tử như vậy chứ?” Thật sự là càng nghĩ càng giận, nàng đứng lên, ở trong phòng đi qua đi lại, hé ra miệng lại nhin không được nhắc đi nhắc lại.

“Cái gì Minh vương chứ, ta xem hần là gian ngoan mất linh mới đúng, cả ngày không khí trầm lắng ngồi ở thư phòng nghiên cứu sách thuốc có ích lợi gì!”

“Thập Bát, nhỏ giọng lại.”

“Sợ cái gì? Sợ sẽ bị hần nghe được sao? Ta mới không sợ, nếu hần nghe được rất tốt!”

Bởi vì nàng rất tức giận, mới không chú ý tới sắc mặt mọi người hoảng sợ, còn vội vàng đổi nàng hoa tay múa chân, muốn nói cho nàng có một người đứng ở cửa.

Nàng chẳng những muốn lớn tiếng nói, còn hai tay vung, càng nói càng hăng.

“Hần là ý chí sắt đá, bất thông tình lý, ngay cả phóng phá hư thừa đồ ăn thừa thịt, cũng thói bắt quá hần thói tính tình —” Hường Tịnh Tuyết bỗng nhiên ngậm miệng, bởi vì nàng rốt cuộc nhìn thấy biểu tình mọi người hoảng sợ dữ tợn, nguyên lúc này vẫn ngồi quanh bàn vuông giờ đã mỗi người một góc mà trốn đi.

Mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng này, liền có người đứng sau lưng nàng, không cần quay đầu, nàng trong lòng cũng biết là người nào.

Nàng chậm rãi quay đầu, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh cao lớn phía sau — Diêm Vô Cực đang lạnh lùng nhìn nàng

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Theo như sắc mặt âm trầm kia thì nàng cũng tự suy đoán được, phỏng chừng vừa rồi những lời mắng chửi hần đều đã nghe thấy, có thể nghĩ, Diêm Vô Cực giờ phút này nhất định phi thường phi thường tức giận.

Hai lần trước bắt quá chống đối hần, hần khiến cho nàng kêu trời không thấu gọi đất không nghe.

Lúc này nàng dùng đủ từ ngữ mắng hần, khẳng định nàng là muốn xuống địa ngục a.

Diêm Vô Cực xanh mét sắc mặt, lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng.

“Xem ra ngươi đối ta tựa hồ thực bất mãn.”

Nếu nhất định trốn không thoát, nàng đơn giản cũng bất cứ giá nào, xoay người, ngẩng đầu ưỡn ngực đối mặt hần.

“Đối, ta chính là bất mãn.”

Phía sau truyền đến một tiếng thở sâu như ý chiều cáo nàng là không muốn sống nữa.

“Dù sao nên nói, nên mắng cũng đã mắng, cũng không cần ta lặp lại một lần nữa, muốn giết muốn chém tùy ngươi”

Nàng ngay cả phản kháng đều lười, nếu đã không có khả năng đối phó lại những thủ đoạn biến hoá kỳ lạ khó lường của Minh Vương thì cũng nên ngẩng đầu ưỡn ngực thừa nhận. Lần này tám phần thống khổ là chắc chắn rồi, nàng sớm cũng đã chuẩn bị.

Diêm Vô Cực sắc mặt âm trầm đến cực điểm, mâu trung lửa giận, chỉ là bị hấn trừng mắt, sẽ làm cho người ta toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Nguyên tưởng rằng Diêm Vô Cực hội đối nàng xuống tay, nhưng phản ứng kế tiếp của hắn lại nằm ngoài dự liệu của nàng.

“Đi theo ta.”

Hắn đột nhiên xoay người, nhanh rồi đi, Hường Tịnh Tuyết đầu tiên là sững sờ.

Hắn đi được vài bước liền xoay người.

“Như thế nào? Không dám theo tới?” Bạc thần gọi lên cười mỉa, con ngươi đen trung tràn ngập khiêu khích.

Nàng cắn cắn môi, lập tức bước ra cửa theo đi ra ngoài, đi thì đi, ai sợ ai a.

Nàng vừa đi theo phía sau hắn vừa hỏi “ngươi muốn ta đi theo ngươi để làm gì a?”

Diêm Vô Cực đi đằng trước không để ý đến câu hỏi của nàng, như vậy ngược lại làm cho nàng không yên tâm.

“Ngươi muốn chinh ta thì cứ làm ngay ở đây đi, không cần làm ra vẻ kỳ lạ”

Hắn vẫn không nói lời nào, nàng càng trong lòng sợ hãi, cho đến khi Diêm Vô Cực mang nàng đến được thảo thất (phòng chứa các loại thuốc đầy a, toàn là quý hiếm không thôi) nàng mới bừng tỉnh đại ngộ, cũng kinh ngạc không thôi.

Dược thảo thất là nơi cấm, Diêm Vô Cực cũng không chuẩn người khác tiến vào, trừ bỏ chính hắn, nay cư nhiên đem nàng mang tiến vào.

Nàng tò mò nhìn bốn phía, từng cái ngăn tủ đầy những túi lớn nhỏ đựng thuốc.

Trong dược thảo thất nồng đậm vị thuốc làm nàng không nhận được phải bị mũi cũng không rõ Diêm Vô Cực vì sao lại mang nàng tới đây.

Đột nhiên, nàng mờ mắt, nhìn Diêm Vô Cực từ trong một chậu thuốc lấy ra một con rắn, tựa hồ là ngâm mình ở trong chậu thuốc đã lâu.

Kế tiếp, nàng lại há to miệng.

Chỉ thấy Diêm Vô Cực xuất ra một phen lợi hại bàn tay hướng vào bụng của con rắn cắt một cái.

“A —”

Nàng há miệng, cố gắng không hét, sợ hãi nhìn Diêm Vô Cực đem đầu rắn giựt ra quăng vào chiếc bát vừa lấy ra, sắc mặt vẫn điềm tĩnh không hề nhăn chút nào.

Tiếp theo, hắn lại theo một tay nhẹ nhàng bình tĩnh, không chút biến đổi cắt bụng, lấy mật lõi ra, máu tươi từng giọt từng giọt chảy xuống chiếc tô, nàng kinh hãi chỉ biết trừng mắt nhìn.

Trừ lần đó ra, Diêm Vô Cực còn lục tục bỏ thêm hắc ngu công, máu đen, lục sắc dược nước, và hơn mười loại kỳ kỳ quái quái dược thảo, tất cả đều quăng vào cái bát màu đen làm cho ngàng đứng một bên xem mà ghen hòng nhìn trần trối, trong lúc nàng còn đang sững sờ thì Diêm Vô Cực quăng cho nàng một cây mộc xử.

“Đem cái này khoáy đi.”

“Cái gì?” Nàng sợ tới mức theo phản xạ định bước lui, dùng ánh mắt như gặp phải quỷ trùng cái bát đầm đìa máu một cách ghê tởm.

Muốn nàng dùng mộc xử khoáy thứ kia? Có làm hay không? Nàng chỉ là nhìn đã muốn ói, hắn thế nhưng lại muốn nàng đem cái thứ ghê tởm đó khoáy lên, còn biết bao nhiêu thứ hỗn độn trộn lẫn trong đó nữa chứ, nghĩ đến đã chịu không nổi.

Đôi mày kiếm nhướng cao ” ngươi không phải là muốn ta cứu cha của vị bạch cô nương kia sao? Đây chính là thuốc để cứu ông ta”

Nàng vừa nghe, vừa mừng vừa sợ, nguyên lai Diêm Vô Cực là đang bào chế thuốc để cứu người. Nhưng mà...nàng nuốt nước miếng một cái, nửa ngày vẫn chưa dám làm gì.

Bạc môi bật ra một chút nụ cười ngạo nghễ, khiêu khích ” Như thế nào? Như vậy đã sợ, ngay cả khoáy cũng không dám vậy mà còn mạnh miệng đòi cứu người”

Nàng vừa nghe, lập tức kháng nghị: “Ai nói, ta mới không sợ đâu, chỉ, chính là lần đầu nhìn thấy nên có chút không quen thôi”

Nàng cầm lấy mộc xử, liền đi về phía cái tô, đem mấy thứ như nội tạng, máu rắn cùng những loại kỳ hoa dị thảo, nước thuốc bắt đầu quấy.

“Tốt lắm, cứ như vậy quấy.”

“Này có cái gì khó.” Nàng hừ nhẹ một câu.

“Trừ phi có mệnh lệnh của ta, nếu không từ giờ trở đi, ngươi tuyệt không có thể đình chỉ quấy.”

“Đi? Kia muốn bao lâu?”

“Đến sáng sớm ngày mai.”

“Cái gì!” Nàng sợ tới mức thân hình cứng đờ.

Con ngươi đen lại lợi hại phóng tới. “Ai cho ngươi dừng lại? Mau đi!”

“A, là, là —”

Mình vương một khi trở nên giận dữ, làm người ta không dám không theo uy nghiêm

Được rồi, nếu muốn cứu cha của bạch cô nương vất vả này chẳng là gì cả, thôi thì sớm đem thuốc này mau chóng làm xong, sớm chừng nào hay chừng ấy có thể nhanh nhanh cứu được cha của nàng ta.

Thuốc này phải dùng lửa nhỏ nấu liên tục trong vài canh giờ, trong lúc Diêm Vô Cực không ngừng đem các loại thảo dược mài thành bột phấn nàng cũng không ngừng quấy đều.

Phía dưới bếp không ngừng thêm củi, nhiệt độ không ngừng tăng cao khiến cho khuôn mặt của nàng hồng lên còn toàn thân thì ướt đầm.

Mới bắt quá đảo nửa canh giờ, nàng cũng đã thở hồng hộc.

“Xem ngươi, bắt quá mới dùng chút sức lực đã không còn hơi sức, thật sự rất giống nữ nhân.”

Nàng vừa nghe, mặt đỏ không phục kháng nghị: “Mới không phải, ta là đình thiên lập địa nam tử hán.” Nàng dùng hết sức để đảo, cố gắng ra sức không muốn bị hán xem thường.

“Dùng sức nhiều một chút, đừng ra vẻ yếu đuối như đám nữ nhân!”

“Ta, ta này không phải dùng sức sao?”

Sau khi hán ra lệnh, nàng ngay cả ý nghĩ lười cũng không dám, thực không có biện pháp, dù sao nàng đã lỡ mạnh miệng, mà nói được làm được.

Ô ô ô, Diêm Vô Cực khẳng định là thừa cơ chinh nàng, cầm mộc xử, nàng dùng sức đảo đảo đảo.

Đáng giận! Nàng Hương Tịnh Tuyết, tuyệt sẽ không dễ dàng nhận thua a.

Đông Phương trở nên trắng, sáng sớm.

Thuốc được nấu trên lửa nhỏ sau một đêm, Diêm Vô Cực nhìn thấy nước thuốc đang từ từ chuyển đặc dần, lại biến thành khối trắng hán liền mệnh lệnh.

“Có thể ngừng.”

Đã liên tục đảo thuốc cả đêm, Hương Tịnh Tuyết sớm đã mệt mỏi cả người, vừa nghe được mệnh lệnh của hán như thể nghe được lệnh đại xá, cả người vô lực ngồi phịch trên ghế.

Thuốc này được nấu từ hôm qua lại không ngừng được đảo cả đêm, toàn bộ dược nước sớm đã cô đặc lại thành khối.

Diêm Vô Cực múc lấy một khối nhỏ, đem ngửi thử sắc mặt lộ vẻ hài lòng, lại đem khối thuốc nhỏ chia thành vài khối nhỏ hơn, vo thành từng viên, giờ chỉ việc đưa cho cha của vị bạch cô nương đó mỗi ngày uống một ít là được.

“Thập Bát, đem đan dược này đưa cho...” Hán dừng lại, ánh mắt dừng ở mái tóc của người kia giờ đang ghé đầu nằm trên bàn mà ngủ không thèm biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Sáng sớm ánh sáng nhạt, xuyên thấu qua cửa sổ rơi trên khuôn mặt đang ngủ say kia, lẳng lặng ngắm nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm đem về một mối của nàng lặng lẽ thu vào.

Cũng khó trách nàng như thế mệt mỏi, đảo dược nước cả đêm, cho dù là một đại nam nhân cũng chưa chắc chịu được, nàng thân là nữ nhi lại hoàn thành được.

Chỉ khi nàng ngủ, con ngươi lạnh lùng mới có thể trở nên nhu hoà, trên môi lộ ra một nụ cười hiếm hoi đầy vẻ ôn hoà. Cũng chỉ có lúc này, hán có thể tận

tình đánh giá nàng, đỡ xuống tuần lãnh mặt nạ.

Chậm rãi vươn đại chưởng, xoa khuôn mặt tuần tú kia, đem mồ hôi trên trán nàng chậm rãi lau sạch.

Động tác mềm nhẹ, giống như đang sờ vật quý, bàn tay lướt dọc theo khuôn mặt của nàng, cảm thụ thấy hai má của nàng trong tay hắn, còn có mùi của nàng, miệng của nàng.

Không biết nàng mặc vào trang phục nữ nhi sẽ như thế nào?

Sống giữa một đồng nam nhân cố gắng che giấu thân phận của chính mình thật vất vả.

Nếu là khôi phục thân phận nữ nhi, theo như tính tình của nàng chắc hẳn cũng sẽ rất quật cường.

Nghĩ đến bộ dáng nàng vì cứu người không tiếc cùng hắn chống đối, chịu không ít tra tấn từ hắn, hắn lại không khỏi nở nụ cười đồng thời cũng dâng lên một cỗ thương tiếc.

Nàng là nữ nhân duy nhất trên đời này không sợ chống đối cùng hắn, những ngày qua, sự kiên trì của nàng, không thỏa hiệp, không sợ chịu khổ cùng với sự nhiệt tình chân thực của nàng hắn đều để trong lòng.

Nàng..... đã có hôn ước chưa?

Đôi mày chau lại, mâu trung thấp phần khó chịu đẩy lên sự dố kỵ, chỉ cần nghĩ đến nàng nếu là đã có người trong mộng thì hắn sẽ phi thường phi thường phi thường mất hứng.

“Ân.....” Khuôn mặt bị bàn tay vuốt ve khiến nàng đang ngủ say không tự chủ được phát ra âm thanh nhẹ nhàng khoé môi khẽ nhếch lên thu hút sự chú ý của hắn.

Đôi mắt sâu thẳm hiện lên một ý nghĩ muốn đoạt lấy, hắn liền cúi thấp đem bạc môi ấn lên trên môi của nàng, bắt đầu tinh tế hôn môi, ngọn lửa nóng thâm nhập vào khuôn miệng không hề phòng vệ của nàng, duyên hôn nhắm nháp.

Nàng vô đang ngủ lại bị nụ hôn sâu này đánh thức, vừa sợ vừa thẹn phát hiện Diêm Vô Cực đang hôn nàng.

“Chủ, chủ tử?”

Nàng khiếp sợ trừng mắt Diêm Vô Cực, hành vi dọa người này, nhất thời hoảng sợ không biết làm sao, mà Diêm Vô Cực vẫn không vì nàng tỉnh lại mà rời khỏi người nàng, trái lại càng tiếp cận nàng hơn.

“Người như thế nào — ngô —”

Bạc môi lại lần nữa ập đến, không cho nàng cơ hội chất vấn liền đoạt lấy đôi môi của nàng mà hôn.

Ông trời —

Nàng kinh hoàng thất sắc, cả người giống cứng đờ, một lòng cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Nàng không thể nhúc nhích, giống như bị điểm huyết đạo, cảm nhận hắn đang hôn nàng, cơ hồ não bộ ngừng hoạt động không thể suy nghĩ được gì.

Hắn đang nhắm nháp hương vị ngọt ngào của nàng, linh hoạt giữ lấy chiếc lưỡi thom tho của nàng mà dây dưa.

Đây là mộng sao?

Diêm Vô Cực vẫn hôn nàng, nàng không tự chủ được nhắm mắt lại, mặc hắn ta muốn làm gì thì làm, cảm nhận được hắn càng lúc càng nóng, làm nàng như bị đảo lộn, chiếc lưỡi dịu dàng tinh tế nhưng không kém phần mãnh liệt làm nàng toàn thân nóng lên, không thể tin được đây là sự thật.....

Đi? Không đúng nha!

“Chờ..... Đợi chút.....”

Nàng dám đem hắn đẩy ra, thật vất vả mới có thể tự mình hô hấp..

“Ta là nam nhân nha —” Nàng mồm to thở phì phò, đột nhiên nghĩ đến chính mình nữ cái nam trang, vẫn là nam nhân cho rằng, hắn không nên hội đồng nàng như vậy, trừ phi hắn đã biết nàng là thân nữ nhi.....

Ánh mắt Diêm Vô Cực ngưng ngưng nhưng vẫn chứa đầy đam mê nhìn nàng miễn cưỡng cười.

“Thì tính sao?”

Nàng đột nhiên cứng đờ, thâm tâm mong chờ, thoáng chốc lạnh nửa thân.

Thì tính sao?

Thì tính sao?

Thì tính sao?

Những lời này như sét đánh ngang tai, vô tình đem nàng đang ý loạn tình mê lập tức đánh tỉnh.

Nguyên bản còn trông chờ hẳn đã phát hiện chính mình là nữ nhi cho nên vừa rồi mới hôn nàng, không nghĩ tới cũng có chuyện như vậy, nói cách khác, hẳn còn nghĩ nàng là nam nhân, hẳn hôn nàng, không phải biểu lộ hẳn thích nam nhân?!

Nàng cảm thấy chính mình như từ bảy tầng mây rớt xuống mười tám tầng địa ngục.

Diêm Vô Cực thích là..... Nam nhân!

Nàng chịu đả kích lớn nhìn hẳn, cho đến khi hẳn nghiêng người đi đến phía trước nàng, lại muốn chiếm đoạt môi của nàng lần nữa, nàng mới đột nhiên hoàn hồn, vội vàng né tránh, giống như thỏ non bị làm kinh động, vội vàng chạy ra được thảo thất.

Nàng mù quáng bôn chạy, không có mục đích, cũng không nghĩ đến sẽ quay về hoa đào trai, thầm nghĩ tìm một chỗ hảo hảo sửa sang lại những suy nghĩ hỗn loạn, nàng hiện tại tựa như con thỏ mới từ miệng cộp sống sót trở về sau tai nạn, người vẫn còn khiếp sợ.

Diêm Vô Cực hôn nàng, lẽ ra phải là một chuyện vô cùng cao hứng, nàng lại thương tâm muốn khóc.

Hắn hôn nàng, đơn giản vì nàng là nam nhân, đây là nguyên nhân vì sao cóc lý không có nữ nhân.

Bi thảm là, nàng phát hiện chính mình đã muốn yêu thương Diêm Vô Cực! Thật vất vả tìm được một người trong lòng, đối phương lại là đoạn tụ a.

Nàng một người liền như vậy ngồi ở dưới gốc cây đại thụ, vô thần nhìn trên trời, cảm thán chính mình một trận thương tâm, yêu không đúng người, nhưng lại không thể phủ nhận yêu thương Diêm Vô Cực là chuyện thật.

Hốc mắt nhịn không được đỏ lên, nàng hảo muốn khóc a –

“Thập Bát lão đệ.”

Phía sau truyền đến tiếng kêu của người khác, Hường Tịnh Tuyết cố gắng hồi phục tinh thần, liền đem nước mắt nuốt trở lại trong bụng.

Người kêu chính là lão Lục kích động hướng nàng đi tới. “May mà tìm được ngươi, vẫn không gặp ngươi đi ra, mọi người đều thực lo lắng ngươi — đi? Thập Bát..... Ngươi làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Nàng miễn cưỡng lộ ra một chút cười khổ, cố lấy lại tinh thần.

“Xem bộ dáng ngươi chật vật, thật không có việc gì?”

Hường Tịnh Tuyết lắc đầu, đem việc hàm thuốc cả tối hôm qua, đại khái nói cho lão Lục.

“Thì ra là thế, ngươi không có việc gì là tốt rồi, ngươi cũng biết, từ hôm qua chủ tử đem ngươi bắt theo sau, mọi người vẫn lo lắng, không hiểu được chủ tử lúc này hội như thế nào phạt ngươi, nguyên lai chủ tử đáp ứng muốn cứu cha của bạch cô nương a.”

Lão Lục đối nàng lại là kính ngưỡng, lại là ánh mắt nghiêm nghị, bàn tay to đặt trên vai nàng.

“Huynh đệ, ta thực bội phục ngươi, ngươi thế nhưng có thể làm cho chủ tử ngoại lệ vô điều kiện cứu ngươi, lão ca ta thực lấy ngươi làm vinh hạnh a.”

“Này cũng không có gì, ta là đau lòng bạch cô nương, thấy nàng vẫn quỳ gối bên ngoài, lại như vậy hiếu thuận, lòng có không đành lòng, cho nên hết sức giúp nàng.”

“Aha, ta đã hiểu.”

Lão Lục bỗng nhiên đối nàng chớp mắt vài cái, lộ ra một chút ái muội cười, làm nàng không khỏi liền nhướng mày.

“Như thế nào?” Nàng về mặt nghi hoặc.

“Hắc hắc, Thập Bát lão đệ sẽ không phải là thích bạch cô nương kia?”

“Đừng bậy bạ.”

“Lão đệ chúng ta dung mạo tuấn tú phi phàm, điều này rất tốt, bộ dạng bạch cô nương kia rất tiêu trí, hiếu thuận, tính tình hảo, là một cô nương khó gặp được nha.”

“Ai, người đừng nói lung tung, bằng không nếu truyền ra làm cho người ta hiểu lầm cũng không tốt, ta là không quan hệ, người ta bạch cô nương danh dự có vẻ trọng yếu.”

Lão lục cười hì hì vỗ vỗ bả vai nàng. “Hào hảo hảo, người không cho ta nói, ta đừng nói, này chuyện nam nữ, ta biết, ta biết.”

Lão lục rõ ràng là nhận định nàng vì tình mà khổ, nàng muốn giải thích, nhưng tâm tư vừa chuyển, liền từ bỏ, bởi vì nàng cũng thật là vì tình mà khổ, chẳng qua đối tượng là Diêm Vô Cực.

Nghĩ đến hần, nhện không được lại khổ sở, lại thờ dài, ai.....

Hai người ngồi ở dưới tàng cây, kẻ vai sát cánh nói chuyện phiếm, hoàn toàn không chú ý tới, có một đôi mắt chính ghen ghét dữ dội trừng mắt nhìn bọn họ.

“Các người đang làm cái gì?” Trầm thấp đông lạnh ngữ khí, hàm chứa con tức giận.

Lão Lục vốn đang nói chuyện rất cao hứng, khi phát hiện Diêm Vô Cực đứng ở phía sau, hơn nữa gương mặt lại lạnh lùng chứa đầy sự tức giận, liền sợ tới mức đứng lên.

“A, chủ tử.” Lão lục vội vàng cung kính cúi chào, còn thuận đường đem Thập Bát kéo đến, một khối hướng chủ tử cúi người.

Hướng Tịnh Tuyết vốn định bỏ chạy, nhưng lão Lục đang nắm vai nàng, làm cho nàng muốn chạy trốn đều không được, đành phải kiên trì đối mặt Diêm Vô Cực.

Con người đen thẳm chứa đầy sự đố kỵ, dường như muốn đem người trong mắt lập tức giết chết. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào cánh tay đang đặt trên vai Hướng Tịnh Tuyết, ánh mắt hung hăng bắn về phía lão Lục.

“Chủ, chủ tử?” Lão lục bị chủ tử trừng kinh hồn bạt vía, hoàn toàn không rõ chính mình làm sai cái gì?

“Rõ như ban ngày, hai người kẻ vai sát cánh, còn ra thể thống gì!”

Lão lục ngốc sững sờ.

Rõ như ban ngày lại kẻ vai sát cánh còn thể thống gì? Bọn họ đều là đại nam nhân, thế nào một ngày không phải ở kẻ vai sát cánh nha?

“Còn không bỏ ra!”

“Là, là.” Lão lục sợ tới mức lập tức thu tay về, còn đứng nghiêm không dám nhúc nhích.

“Ta có lời nói với Thập Bát, người trước tiên lui xuống.”

“Dạ.”

Lão lục liền cáo lui, trước khi đi còn đồng tình nhìn Thập Bát, nghĩ rằng chủ tử đại khái là vì chuyện gì nên đem tức giận trút lên Thập Bát, chỉ có thể phụ hộ Thập Bát không tham là tốt.

Hướng Tịnh Tuyết tâm nhĩ đập bịch bịch, nàng cúi đầu, ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn Diêm Vô Cực cũng không có.

Cư nhiên ngay cả nam nhân đều không thể đối nàng kẻ vai sát cánh? Cái này thậm, Diêm Vô Cực quả nhiên thích thân nam nhĩ của nàng, bị ăn giấm chua như thế này thật chẳng thể vui nổi.

Diêm Vô Cực nhìn thấy vẻ mặt cảnh giác kinh hoàng của nàng biết rằng đã dọa đến nàng, này nữ nhân vội vàng đào tẩu, làm cho hần ngay cả cơ hội cùng nàng giải thích cũng không có.

Ngay sau khi nàng chạy khỏi được thảo thất, hần liền nóng vội đi ra tìm nàng, chạy khắp nơi tìm bóng dáng của nàng, vừa đến đã thấy nàng cùng lão lục như thể thân mật, tay lão lục còn ôm lấy vai của nàng, làm cho hần hai mắt ứa ra hỏa.

Hần muốn tiếp cận nàng, nhưng mới tiến lên từng bước, nàng lập tức lui ra phía sau từng bước.

Hần lại tiến tới từng bước, nàng lại lui từng bước, nhất mực không muốn rút ngắn khoảng cách với hần ngay cả đầu cũng không ngẩng lên mà nhìn hần, làm hần thần sắc càng khó nhìn vài phần.

“Người đang trốn ta?”

Nàng không nói, vẫn như cũ cúi đầu.

“Lại đây.” Hần mệnh lệnh, nàng lắc đầu, hơn nữa lại lui từng bước, cùng hần bảo trì khoảng cách.

Nàng biết này hành động chọc giận hấn, nhưng là nàng càng khó quá nha, hiện tại nàng, thương tâm không biết nên như thế nào cho phải.

“Ta biết ngươi rất tức giận, nhưng là..... Nam nhân yêu nam nhân, không được, ta, ta không có sở thích này a.”

Nàng không thể nhận, Diêm Vô Cực yêu thích nàng, nhưng lại bởi vì nàng là nam nhân! Chỉ nghĩ đến vậy, lòng của nàng là tốt rồi đau, rất khổ sở, ê ẩm ngực, đau như cắt.

“Nếu là nam nhân yêu nữ nhân thì sao?”

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn Diêm Vô Cực, không dám tin nhìn hấn.

Hấn lời này..... Là có ý tứ gì? Chẳng lẽ hấn, hấn.....

Diêm Vô Cực đi lên phía trước, con ngươi thâm thúy kéo lên tia nóng bỏng, đó là ánh nhìn của một nam nhân dành cho nữ nhân.

Nàng ngơ ngác nhìn lên hấn, muốn nghe hấn chính miệng nói.

“Lời nói mới rồi..... Là có ý gì?”

Đại chương khê vuốt cằm của nàng, khóe môi hấn dật ra nhợt nhạt ý cười, thấp giọng nói:“Ý tứ là, ta biết ngươi là cái cô nương.”

“Ngươi.....”

Hấn cuối người xuống bịt kín miệng nàng, không cho nàng cơ hội hỏi, cũng thẳng thắn hết thảy, hấn là muốn ném tiếp mùi vị của nàng, bởi vì hấn còn hôn chưa đủ nàng, mãi mãi vẫn không thể đủ.

Lúc này đây nàng không trốn, tâm rung động, kinh hi đón nhận hấn mang theo khí phách mà cuồng vọng hôn nàng, nhiệt tình nhắm nháp cái miệng nhỏ nhắn của nàng, hoàn toàn bắt nàng làm tù binh.

Nàng nhắm mắt lại, thần phục cho hấn tự ý khi dễ làm nóng thân mình, tuy ý để lười hấn xâm nhập miệng nàng tới lui công thành đoạt đất, cơ hồ đảo loạn lòng của nàng, nhắc lên kinh đào sóng to, khiến cho nàng thất điên bát đảo.

Ông trời! Nguyên lai hấn sớm biết rằng nàng là nữ nhi, làm sao có thể a?

Nàng có rất nhiều điều muốn hỏi hấn nhưng lại càng say mê cảm giác cùng hấn dây dưa, làm nàng mê đắm mơ hồ không biết đang ở nơi nào.

Nàng mềm cả người, hai bàn tay nắm lấy ngực áo của hấn, nếu không làm như vậy, nàng có khả năng xui lờ mà ngã xuống a.

Hấn biết chính mình là cô nương nha..... Nàng hào vui vẻ, tim đập mãnh liệt cơ hồ muốn bung ra, nụ hôn này chứng minh hấn thực chất không hề lạnh lùng, hấn thật sự thật sự rất là nóng bỏng a.

“Ngươi tên là gì?” Hơi thở nóng rực bên tai nàng nói nhỏ.

Nàng bị hôn hốt hoảng, ngoan ngoãn trả lời:“Hương Tịnh Tuyết.....”

“Hương Tịnh Tuyết..... Tịnh Tuyết.....” Hấn lặp lại tên của nàng, như là đang kêu tên nữ nhân của chính mình, khóe miệng khê nhếch, thực vừa lòng biết được khuê danh của nàng.

“Những người khác cũng biết ngươi là nữ nhân?”

“Không biết.....”

“Tốt lắm.”

Bạc môi gọi lên nụ cười hài lòng, phủ đến bên tai nàng nói nhỏ.

“Trở về phòng thu thập đồ đạc, chuyển đến hoa đào trai.”

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

He he, cảnh báo cho trẻ em dưới 18+ nhá, có gì ta không chịu trách nhiệm đâu a.

Bởi vì một câu của Diêm Vô Cực, nàng vốn dĩ ở tại tiền viện sương phòng, theo đại tạp viện chuyển vào hoa đào trai.

Mọi người đều rất ngạc nhiên chủ tử vì sao phải bắt nàng chuyển tiến hoa đào trai? Nàng tìm cái lý do qua loa tắc trách, nói là Diêm Vô Cực vì muốn tiện hầu hạ chính mình, cho nên muốn nàng chuyển đi.

May mắn mọi người trời sanh tính yên vui, không phải người đa nghi, cũng sẽ không vì việc nhỏ này mà nghĩ nhiều, chỉ cho rằng chủ tử đại khái thật sự thực vừa lòng Thập Bát hầu hạ, hơn nữa chủ tử lại thích ăn đồ nàng nấu, cho nên ngoại lệ làm cho nàng ở trong hoa đào trai, cũng không phải không có khả năng.

Trên thực tế, hoàn toàn không phải chuyện như vậy.

Nàng biết dụng ý Diêm Vô Cực muốn nàng chuyển đến hoa đào trai, một khi chuyển vào hoa đào trai, cũng đại biểu nàng sắp trở thành người của hắn.....

Mặt của nàng thoáng chốc đỏ bừng, vuốt hai gò má nóng烘烘, nàng hiểu được chính mình xấu hổ, là đến từ cho nội tâm chờ mong, trong sâu thẳm tim nàng, nàng vụng trộm chờ mong trở thành nữ nhân của Minh vương, lại không thể tưởng được, một ngày này rốt cục cũng đến.

Tắm rửa qua đi, nàng đỡ xuống nam trang, đem một đầu thúc anh hùng tóc dài, cũng tháo xuống.

Tẩy đi vẻ mặt môi bụi, nhìn gương đồng phía trước, hồi phục thân nữ nhi, đơn giản là hắn nói, hắn muốn nhìn bộ dáng thật sự của nàng.

Hắn sẽ thích?

Đối mặt chính mình trước gương, nàng đột nhiên không có tự tin, sợ chính mình không đủ đẹp, không tốt, vạn nhất hắn nhìn không thích làm sao bây giờ?

Tay nàng, bởi vì làm việc nặng mà trở nên không đủ non nặn, của nàng da thịt cũng không giống những tiểu thư khuê các bình thường khác mềm nhẵn trắng nõn, nàng như vậy, cho hắn thấy thật sự xấu hổ a.

Đang lúc nàng đang do dự mà có nên hay không đi gặp Diêm Vô Cực, cửa đột nhiên bị đẩy ra, nàng kinh ngạc quay đầu, người tới đứng là Diêm Vô Cực.

“Chủ tử?” Nàng hoảng sợ, không nghĩ đến Diêm Vô Cực tự mình tìm đến đây, mà nàng hoàn toàn không chuẩn bị tốt, nàng vừa tắm rửa lau người, trên người cũng chỉ mặc loại quần áo trong.

Con ngươi Diêm Vô Cực loé lên tia sáng, gắt gao nhìn thẳng nàng.

Mái tóc dài hơi rối xoắn nhẹ trên vai, khuôn mặt trái xoan tú lệ, sau khi tẩy đi bụi bặm lộ ra khuôn mặt nữ nhân kiều diễm kinh động lòng người.

Nàng bị ánh nhìn nóng bỏng của hắn làm cho không dám nhúc nhích, ngượng ngùng không biết nên để tay ở đâu, xấu hổ cúi đầu không dám nhìn hắn.

Cho đến khi Diêm Vô Cực đi đến trước mặt nàng, lấy tay nâng nhẹ khuôn mặt của nàng lên, nàng mới không thể không nhìn thẳng vào đôi mắt nóng bỏng kia.

Hắn rốt cuộc nhìn thấy được diện mạo thật sự của nàng, không như lần trước chỉ là thoáng nhìn, hiện tại hắn có thể hảo hảo ngắm nhìn từng chi tiết. (hé hé, chi tiết gì dạ anh? *cười gian*)

Nàng mặc trang phục nam trang liền đã gọi lên cho hắn dục vọng, mà biến về nữ nhân càng thêm khiến hắn muốn bốc dục hoá.

Hắn trong mắt dục hoà, đã chứng tỏ được dục vọng của bản thân.

“Nha —” Nàng hô nhỏ, bởi vì Diêm Vô Cực đột nhiên một phen ôm lấy nàng, hướng giường lớn đi đến.

Nàng hoảng hốt không biết như thế nào cho phải, lại trần ngực chờ mong: Trời ơi, hắn như vậy trực tiếp muốn nàng.

Hắn đem nàng đặt lên giường, người cũng cời hài ra theo lên, giống một người đi săn báo đem nàng vây ở góc nhỏ hẹp, không chút nào che dấu dục hoá trong mắt.

Vươn đại chưởng, bắt lấy chân của nàng, đỡ xuống nàng dưới thân quần, làm nàng ngượng ngùng muốn lùi về góc, nhưng đại chưởng bắt lấy chân của nàng, không cho nàng cơ hội thẹn thùng.

Hắn nhìn hai chân nàng, đại chưởng dọc theo đường cong của bắp đùi, chậm rãi hướng lên trên mà vuốt ve, như là ở trình diễn một hồi hành hương, lòng của nàng, cũng bởi vì trên đùi nhiệt năng tăng mà gấp gáp.

Theo đại chương hướng lên trên kéo dài, người của hắn cũng giống như dã thú, chậm rãi hướng nàng tiến gần.

Da thịt bị hắn vuốt ve, đều giống bị hỏa thiêu mà phát nóng, làm mặt nàng đỏ bừng đến nỗi có thể luộc chín tôm.

Thân thể của nàng tử bởi vì hắn vuốt ve mà không tự chủ được nhẹ nhàng run run, làm khoe môi kia dật ra một chút tà cười, đại chương càng thêm làm càn, không ngừng gia tăng cường độ hướng vào trong áo nàng mà tìm kiếm.

Bàn tay to lớn của hắn nhẹ nhàng nắm lấy ngực của nàng không ngừng xoa nắn, nàng cắn nhẹ môi không nhìn được bật ra một tiếng yêu kiều, mà hắn trong mắt dục hoả như muốn thiêu cháy cũng không vội vã ăn nàng, mà muốn từ từ hưởng thụ nàng.

Quần áo của nàng bị hắn thuận thực dỡ xuống, rốt cuộc không chỗ nào che giấu, nhìn thân thể nữ nhân trắng nõn, mềm mại dưới thân khiến dục hoả trong mắt hắn rực sáng.

“Chủ từ.....” Nàng thấp giọng kháng nghị, bởi vì hắn đem quần áo của nàng dỡ xuống, đem nàng thoát trần như nhộng, một đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm, làm nàng xấu hổ đến chỉ có thể lấy hai tay che lấp chính mình.

Hắn không cho nàng che lấp, đem tay nàng khẽ kéo ra, muốn đem thân thể của nàng mà nhìn ngắm cẩn thận, kia mâu trung hỏa, như là muốn xuyên thấu nàng.

Đại chương chậm rãi lướt nhẹ trên người nàng, mỗi một tác da thịt bị hắn chạm vào đều như được đốt lên, hắn mê đắm buông tay thăm dò những đường cong đầy mê hoặc của nàng.

Nàng bất lực nhìn hắn, mặc hắn ở trên người mình châm hoả, đại chương khiêu khích làm hai má nàng nóng hồng, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hắn, thương yêu nhìn bộ dáng ngượng ngùng bất lực của nàng, không vội mà muốn nàng, nhìn tiểu nữ nhân trong lòng thẹn thùng, hắn khoe môi cong lên độ cong, cũng càng thêm mỉa mai hoặc chứng sinh.

Hắn thậm chí nâng lên chân của nàng, bắt đầu hôn dọc theo thân thể nàng lướt nhẹ lên trên.

Hắn lửa nóng hôn lần đến toàn thân nàng, chiếc lưỡi nóng không ngừng lướt trên cơ thể nàng, dẫn dắt nàng đến một thế giới xa xăm cực lạc.

Nàng dưới sự vuốt ve của hắn dần dần mềm nhũn, còn nụ hôn của hắn dường như có ma lực, làm cho nàng hô hấp không thông.

Da thịt của nàng dưới sự khiêu khích của tay hắn trở nên lửa nóng khó nhịn.

Cho đến khi cái vật cương cứng nóng hổi đặt giữa hai chân nàng, tiến vào nơi ẩm ướt mềm mại của nàng, nàng cảm thấy một trận buộc chặt, giống như có một cỗ lực lượng muốn xé mở nàng.

“Chủ từ.....”

“Gọi ta Vô Cực.”

Nàng ngượng ngùng nhìn hắn, lại xấu hổ khi nghe hắn bảo nàng gọi thẳng tên hắn, bởi vì này đại biểu cho quan hệ thân mật của hai người, cao hơn một tầng lầu.

Thất lung của hắn khẽ động, càng hướng vào chỗ sâu kín trong nàng mà tiến, một lần lại một lần.

“Gọi tên ta.” Hắn mệnh lệnh.

Bạc môi của hắn tiến đến trước ngực nàng duyên hôn, không ngừng cắn mút nụ hoa mềm mại đầy vẻ mê hoặc.

“Vô Cực.....” Nàng thần phục gọi, hắn, là người đầu tiên, cũng là nam nhân cuối cùng trong cuộc đời nàng, là người duy nhất.

Khoe môi độ cong, loan vừa lòng cười yếu ớt.

Đầu tóc dài của hắn xoa trên thân hình nàng, hắn trần trụi thân hình, chiếm cứ cơ thể nàng, không ngừng động thân, từng phát từng phát cùng nàng dây dưa một khối, tuần mi mê hoặc giữ lấy nàng.

Nàng chỉ có thể bất lực kêu tên của hắn.

“Vô Cực..... Vô Cực.....”

Sa mạn buồng xuống, hai thân ảnh dưới ánh trăng dính chặt một khối không thể rời, nữ nhân thở dốc yêu kiều, cùng nam nhân gầm nhẹ, một lần lại một lần, ở đêm khuya trung lương lự thờ dài.

* * * * *

Mây mưa qua đi, nàng nằm ở trong lòng hắn, tình trạng kiệt sức.

Ngay khi tỉnh lại liền phát hiện người bên cạnh đã không còn.

Nàng nửa ngồi dậy, cảm thấy toàn thân đều thực toan đau, khi nhìn thấy lạc hồng trên ra giường mặt bỗng chốc ửng đỏ.

Thực không xong, nàng lỡ làm dơ nệm giường, lúc nàng đang gấp rút suy nghĩ nên đem chăn nệm đi thay, Diêm Vô Cực lại vừa khéo vào đến, mà nàng lúc nàng trần như nhộng xấu hổ lại trốn lên giường, liền dùng chăn cuốn lấy mình.

Nhìn nàng lúc này bộ dáng ngượng ngùng, làm Diêm Vô Cực mỉm cười, thương thức đôi má đang nhuốm màu hồng phấn của nàng, phía trên vẫn lưu lại màu đỏ sau kích tình, trên cơ thể lưu lại nhiều dấu hôn của hắn.

Nghĩ đến đêm qua vu son mây mưa, nàng xấu hổ đến không biết sau khi hai người vừa trải qua quan hệ thân mật như vậy, nên như thế nào đối mặt hắn?

Diêm Vô Cực vẫn rất tự tại không chút xấu hổ, hắn một đầu tóc dài vẫn như cũ rối tung, trên người chỉ trung y.

Hắn đi tới, đưa tay nâng bát trà đưa tới trước mặt nàng.

“Uống đi.”

Nàng xấu hổ mặt, tò mò nhìn bát trà đang tỏa nhiệt khí, bên trong là chất lỏng màu nâu, mùi dược thảo thơm ngát bay lên.

“Đây là cái gì?” Nàng tò mò hỏi.

“Đây là dược thảo ta đặc chế, có thể giảm bớt sự đau đớn sau khi sinh hoạt vợ chồng, phục hồi sức khỏe.” Hắn biết tối hôm qua là lần đầu tiên của nàng, cũng hiểu được chính mình làm đau nàng, cho dù nàng chịu đựng không nói, nhưng cảm giác của nàng, hắn có thể hiểu được.

Nguyên lai hắn là đi làm dược thảo canh cho nàng?

Hắn như thế hậu hạ nàng, làm nàng Tâm nhi phan động, cảm động trao hắn ánh nhìn thật ôn nhu.

Nàng tiếp nhận bát trà, đang cảm dược thảo canh, một ngum một ngum mà uống.

Hắn lập tức bay lên nằm bên người nàng, ung dung thương thức khuôn mặt yêu kiều của nàng.

Bị hắn nhìn chăm chăm, làm cho nàng háo thẹn thùng.

“Làm gì mà nhìn ta?”

Hắn mỉm cười, đại chương cũng không an phận hướng vào trong chăn sờ soạng, làm nàng hô nhẹ một tiếng, thiếu chút nữa đem bát trà làm đổ.

“Đừng sờ loạn, sẽ làm đổ nha.”

Miệng hắn chu ra nụ cười bướng bỉnh, bộ dáng này nàng xem thật đáng yêu a.

Người này a, cũng có thời điểm bướng bỉnh như vậy, làm nàng vừa tức vừa buồn cười.

Vì tránh cho đem bát trà đánh đổ, nàng mau chóng uống một hơi cạn sạch, đem bát đặt ở trên khay bên cạnh, nàng muốn xuống giường, nhưng đại chương một phen kéo nàng lại.

“Đi đâu?”

“Nên chuẩn bị ngọc thiện, mà chăn nệm này cũng nên thay thôi.”

“Không vội, nằm với ta.”

Hai tay gắt gao ôm thân thể kiều mị của nàng vào lòng, không chịu phóng nàng đi.

Mà nàng, cũng thuận theo nằm ở trong lòng hắn, hưởng thụ khoảnh khắc thân mật của hai người.

Hai người liền như vậy ôm nhau, ngực tựa vào nhau, lắng nghe tiếng tim đập, hưởng thụ cảm giác bàn tay hắn vuốt nhẹ tóc nàng, mang đến sự thoải mái cùng hưng phấn.

Nàng yêu thích bộ dáng thả lỏng của hắn, điều này chứng tỏ trước mặt nàng hắn đã hoàn toàn cất đi bộ mặt lạnh lùng phòng bị, không hề băng lãnh như trước nữa.

Nàng giống một chú mèo lười, hưởng thụ chủ nhân âu yếm, vốn dĩ, chỉ cần hắn đối tốt với nàng, như vậy nàng không còn sợ hãi, nhưng Diêm Vô Cực muốn cũng không chỉ như thế.

“Chúng ta ba ngày sau thành thân.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong lồng ngực hấn khẽ ngược lên kinh ngạc đón nhận đôi mắt thâm thúy của hấn.

“Vô Cực?”

“Không muốn?”

Nàng lập tức trả lời: “Nguyên ý, ta đương nhiên nguyên ý, cho dù ngươi không cưới ta, ta cũng muốn đi theo ngươi cả đời, bởi vì..... Ta, ta thích ngươi.....”

Nàng là rất kinh hi, Vô Cực muốn cưới nàng làm vợ, làm cho nàng cao hứng muốn khóc, nước mắt viền quanh mắt đẹp cùng ngữ khí kích động, sớm biểu thị sự nhiệt tình của nàng, mà nàng thật sự xấu hổ, càng làm cho hấn trong lòng rung động.

Tiểu nữ nhân này không e dè tỏ rõ lòng mình đã đã động sâu thẳm tâm hồn hấn, hấn liền cúi đầu hôn lên nước mắt của nàng.

Bởi vì được đền bù mong muốn, cũng có lẽ là nhất thời cảm xúc rất nhiều, sau nhiều ngày như vậy, rốt cục có thể cùng người nàng yêu thương, làm cho nước mắt của nàng không chịu theo ý càng chảy càng nhiều, cuối cùng, lại khóc thút thít nghẹn ngào.

“Như thế nào khóc?” Đôi mày khẽ chau.

“Ta không có.”

“Không có? Đây nước mắt là cái gì?”

“Vui sướng chỉ lệ thôi, người ta là rất cao hứng.”

Nước mắt của nàng chảy càng nhiều, đôi mắt hấn càng trở nên âm trầm.

“Không cho phép khóc.”

Đại chương vì nàng lau đi nước mắt trên mặt, bởi vì nước mắt của nàng làm cho hấn đau lòng, mà hấn lại không biết như thế nào dỗ nữ nhân, chỉ biết dùng trực tiếp một phương pháp, chính là ra lệnh.

Này nam nhân nha, trên mặt rõ ràng nóng lòng lo lắng cho nàng, bởi vì ở chung lâu, làm cho nàng hiểu được nam nhân này kỳ thật chính là có thói quen bày ra lạnh lùng gương mặt.

Nàng vội vàng đem chính mình nước mắt lau khô, hấp hấp cái mũi, mỉm cười sáng lạn.

“Hảo, ta không khóc, ngươi nói muốn cưới ta, sẽ không được đổi ý nha.”

Đôi mày kia đang chau lại lập tức giãn ra.

“Ta Diêm Vô Cực nói chuyện giữ lời, nhưng ngươi phải chuẩn bị tâm lý, một khi làm thê tử của ta, phải ở tại Vong Ưu cốc này, sống một cuộc sống bình thường, rau dưa qua ngày.”

Nàng trêu ghẹo nói: “Đây mấy tháng qua, là ai làm nô tài, ai lại bị chính sống không bằng chết? Là ta, Hương Tịnh Tuyết, kết quả là còn không phải sống được hảo hảo, nếu so với những việc này, cuộc sống bình thường đối ta mà nói thật sự rất xa xỉ, ta còn sợ thích ứng không kịp, về phần cơm rau dưa thôi...” Nàng cười khẽ đối hấn mặt nhăn mặt nhăn cái mũi, đồ đồ miệng. “Thực xin lỗi, có tiểu nhân nấu, đại gia muốn ăn cơm rau dưa, còn lâu.”

Diêm Vô Cực nhìn nàng, liền như vậy nhìn chăm chăm, đôi mắt trong suốt nhìn nàng như muốn khắc sâu hình ảnh của nàng vào tâm khảm.

Xem hấn nói không nói cứ nhìn nàng hồi lâu, làm nàng nghi hoặc khinh gọi.

“Vô Cực..... A.”

Hấn đột nhiên ôm chặt lấy nàng, giống như muốn đem nàng sát nhập hoà làm một với hấn, nàng tùy ý để hấn ôm, thỏa mãn dựa vào hấn, tuy rằng Vô Cực không nói chuyện, nhưng qua cái ôm mạnh mẽ này nàng có thể cảm giác được hấn nội tâm kích động.

Nàng thích nhìn hấn đôi nàng phóng thích tình cảm, thích ánh mắt hấn khi vuốt ve nàng, nóng bỏng như vậy như muốn ăn nàng, cũng hiểu được cách hấn kim chế tình cảm, nhưng thật ra so với bất cứ người nào hấn thật rất nồng nàn a, có thể nung nóng người nàng, để nàng cảm nhận được tình cảm của hấn.

Một người nam nhân nhiều năm ẩn cư tại Vong Ưu cốc này, tuy rằng còn có lục ca bọn họ hầu hạ, nhưng nàng hiểu được, Vô Cực là tịch mịch, ở Vong Ưu cốc, bởi vì mọi người đối hấn kính sợ, cho nên không có người có thể cùng hấn nói chuyện, không có người có thể tâm sự, mà hấn luôn dựng nên một bức tường băng không muốn ai tiếp cận, không cho ai chạm đến tình cảm trong lòng.

Cờ nào tịch mịch a, nàng nhin không được cảm thấy một trận đau lòng.

Như vậy một nam nhân lãnh ngạo cô độc, nay lại giống một dã thú bị thương, ở trong lòng nàng dường như cảm thấy yên tâm mà an ổn ngủ, trong lòng nàng không khỏi nảy lên một phần thương tiếc.

Nàng nguyện ý sống ở Vong Ưu cốc, làm thê tử của hắn, canh giữ ở hắn bên người, cả đời nhất thế làm bạn hắn, sống những ngày tháng vô tranh, bình thản.

Nàng sẽ không lại làm cho hắn cảm thấy cô tịch. Hường Tịnh Tuyết trong lòng âm thầm thề.

Nếu nàng phải gả cho Minh vương, tin tức này cũng phải báo các huynh đệ biết mới được.

Có thể nghĩ, mọi người một khi biết nàng là nữ nhân, trình độ kinh ngạc kia sẽ lớn đến thế nào?

Hường Tịnh Tuyết ngưng nhìn mọi người, mỗi người cảm đều nhanh rơi xuống, liền ngay cả người gần tuổi nàng, tối có chuyện tán gẫu lão lục, cũng chưa phát hiện nàng là cái cô nương.

“Của ta ông trời, Thập Bát. Ngươi, ngươi là cái nữ nhân.”

Hường Tịnh Tuyết cười nói: “Thực xin lỗi, các vị đại ca, Thập Bát không phải cố ý muốn lừa gạt mọi người, bởi vì lúc ấy là việc bất đắc dĩ, cho nên giấu đến bây giờ.”

Mọi người trừng trừng nhìn cô nương xinh đẹp trước mắt mà choáng váng. Là lạ, nguyên lai cùng mọi người sống lâu như vậy, Thập Bát, kỳ thật là một cô nương xinh đẹp nha!

Đột nhiên Bát ca ai nha một tiếng.

“Nguy rồi! Vong Ưu cốc cấm nữ nhân vào cốc nha, nếu để chủ tử biết, giết không tha.”

“Các ngươi yên tâm, chuyện này, Vô Cực biết.”

Vô Cực?!

Mọi người trừng lớn mắt, xen lẫn kinh ngạc, nhìn nhìn lại Thập Bát khuôn mặt xấu hổ hướng mọi người công bố.

“Kỳ thật không chỉ có như thế, tiểu muội cùng Vô Cực tính ba ngày sau thành thân, cho nên.”

Này đại tin tức quả nhiên làm cho mọi người vừa mừng vừa sợ, tuy rằng kinh ngạc, nhưng Thập Bát kia đỏ bừng khuôn mặt, không cần nói năng rườm rà, sớm thuyết minh nàng cùng chủ tử trong lúc đó đã tiến triển rất sâu rồi.

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, vội hỏi chúc mừng, đã có người còn hậu tri hậu giác hỏi: “Ngươi cùng chủ tử muốn thành thân? Làm sao có thể nhanh như vậy?”

Hường Tịnh Tuyết hai tai càng đỏ. Loại sự tình này, ai nha, kêu nàng như thế nào hảo mở miệng nha, này ngốc bát ca.

Bàn tay lão Cửu liền hướng đến cái gáy của Bát ca mà đập một phát.

“Ngươi đúng là đầu heo, bình thường đầu cá thân cá đều cho ngươi ăn, nào cũng không nhờ thế mà sáng ra, mau cái gì mau, hỏi nhiều như vậy làm chi!”

Lão Bát bị đánh đầu, cũng đột nhiên mở khiếu, vội hỏi: “Ai nha nha, ta thực ngốc, thật là, này còn phải hỏi sao, ha ha a.”

“Đã nói ngươi đầu heo mà, xem ra phải nấu một cái đầu heo cho ngươi để ngươi thông minh hơn một chút.”

Mọi người cười vang, Hường Tịnh Tuyết cũng nhịn không được đảo miệng bật cười.

“Thật tốt quá, bởi vậy, chủ tử hắn là có thể quên nữ nhân kia—” Khoái nhân khoái ngữ lão Cửu, bị người bên ngoài vội vàng bịt miệng, nhưng không kịp, bởi vì Hường Tịnh Tuyết đã nghe được.

Trong trẻo ánh mắt, hướng Cửu ca hỏi: “Người nào nữ nhân?”

“Không có gì, không có gì, này lão Cửu chết tiết, thế nào hồ không ra đề thế nào hồ, thích nhất loạn nói chuyện.” Mọi người thất chũy bát thiết??? pha trò, nàng xem ở trong mắt, biết có vấn đề, nhưng không có hỏi nữa, trên mặt thủy chung duy trì tươi cười, vừa nghĩ đến Cửu ca không cần thận lỗ miệng nói ra, cho nên khi mọi người đều tự đi làm việc, nàng đem lão lục kéo đến một bên chất vấn.

“Chuyện này, ta cũng không rõ ràng.” Lão lục nói.

“Là huynh đệ, cũng đừng giấu ta.”

Lão lục vội vàng thề. “Ta thật sự không hiểu được, bất quá có thể đi hỏi Tam ca.”

“Tam ca? Hẳn biết?”

“Tam ca là người đã ở đây lâu nhất, khi chúng ta đến đây hẳn đã đi theo chủ tử, cho dù ba năm đã hết, cũng không muốn rời đi, chủ tử liền từ hân, cho nên chuyện của chủ tử hẳn khẳng định hiểu được.”

Nàng nghĩ tới, lần trước cũng là Tam ca nói ra nguyên nhân Vô Cực giết một người cứu một người, đối với chuyện của Vô Cực, Tam ca nói không chừng biết được nhiều hơn những người khác.

Nàng suy nghĩ việc Diêm Vô Cực yêu một người, khó tránh khỏi hội muốn biết hẳn yêu thích, hẳn ưu phiền, chuyện hẳn, tuy rằng nàng thực để ý lời Cửu ca thốt ra, nhưng sau khi suy nghĩ sâu xa, cuối cùng, nàng đánh mất ý niệm trong đầu, lắc đầu.

“Thôi.”

“Thập Bát?”

Nàng nhún nhún vai, tiêu sái nói:“Cũng không có gì hay, chỉ cần Vô Cực rất tốt với ta là được, đã biết chuyện quá khứ lại như thế nào? Nếu hẳn muốn cho ta biết, tự nhiên sẽ nói cho ta biết, nếu không nghĩ, của ta thám thính tự thành dư thừa.”

Đúng vậy, chỉ cần Vô Cực đối nàng hảo, trong lòng có nàng, như vậy việc hẳn từng có người yêu, cũng không trọng yếu.

Nàng không phải một nữ tử coi trọng tiểu tiết, có hào khí cùng sang sảng của nam nhân, hơn nữa cho dù đã biết lại như thế nào? Chỉ làm cho chuyện thêm phức tạp thôi.

Nàng rất rõ ràng, chính mình theo Vô Cực, liền tuyệt sẽ không hối hận, mặc kệ phát sinh chuyện gì, bất luận hiện tại hoặc tương lai, nàng đều đem hết sự chân thành cùng trái tim duy nhất yêu Diêm Vô Cực.

* * * * *

Kế tiếp, Vong Ưu cốc bắt đầu náo nhiệt, ba ngày sau, Minh vương muốn kết hôn, làm mọi người không ngưng xôn xao.

Tuy rằng nàng không cần hi yển hay không long trọng, cũng không cần phô trương, chỉ cần có thể gả cho Vô Cực là được, nhưng các vị huynh đệ cũng không cho vậy, một cái là tôn kính đại ân nhân của bọn hắn, một cái là “Hảo huynh đệ” bọn hắn, cho nên mọi người đều không tiếc tâm tư mà bài trí hi phòng cho nàng.

Mọi người phân phối công tác, đều tự đi làm, tảo đại tạp viện lão Tứ, khéo tay ngoài ý muốn, phụ trách cắt hi tự, dán tại các cửa sổ thượng.

Hướng đến thô thủ thô chân lão Cửu, đã có một đôi hảo ánh mắt, cũng không biết đi chỗ nào làm ra một bộ tân nương từ hồng trừ gả y, làm cho Hướng Tịnh Tuyết vừa mừng vừa sợ.

Lão Lục cố gắng hiển rượu tốt mà chính mình trân quý nhiều năm, lão Bát từ Hướng Tịnh Tuyết cũng học một ít trù nghệ, làm nhiều đồ ăn ngon.

Tóm lại mọi người phân công hợp tác, trong vòng ba ngày ngắn ngủn, nhưng lại cũng bố trí hữu mô hữu dạng, tràn ngập nồng đậm không khí vui mừng.

Tân nương từ Hướng Tịnh Tuyết mặc gả y, tóc búi cao phía trên cài hoa hồng, khi từ trong phòng chậm rãi đi ra, náo nhiệt mọi người toàn an tĩnh lại, mắt Diêm Vô Cực cũng phát sáng.

Chỉ thấy tân nương từ xấu hổ chậm rãi đi tới, đi đến trước mặt tân lang, hai người trên tay nắm kết hoa cầu hi, ản tình đưa tình nhìn đối phương, này tình thâm ý nặng, trong mắt như biểu lộ hết tâm tư.

“Nhất bách thiên địa —” Phụ trách chủ hôn Lão Thất, cao giọng hô.

Vốn nên là thời khắc hân hoan, có người cư nhiên đỏ hốc mắt, bắt đầu vụng trộm rơi nước mắt.

“Mụ nội nó! Ngươi một đại nam nhân, khóc sụt sụt làm cái gì?” Lão Cửu mắng trộm người đang khóc là lão Bát.

Lão Bát không phục nói:“Ta cảm động không được sao? Nói ta? Ngươi còn không phải cũng như vậy, ánh mắt đều đỏ, chính mình muốn khóc còn ngò ta.”

“Các ngươi hai cái đều giống nhau, khóc là cử chỉ của các bà các chị, có ghê tởm hay không a.” Một bên lão lục thâm nói, bị bọn họ ảnh hưởng, ô ô — hại hẳn cũng muốn khóc.

“Nhị bách các huynh đệ —”

Trong phút chốc, bóng đen bay qua lần lượt thay đổi, mọi người kinh hoàng bay lên cây, nhảy lên nóc nhà, nếu không chính là tránh ở sau đại tảng đá, toàn bộ sợ tới mức trốn đi.

“Mụ nội nó! Thối Lão Thất! Ngươi muốn hại chết mọi người có phải hay không!” Trên cây lão Cửu mắng to nói, những người khác cũng vẻ mặt hoảng sợ.

Kêu chủ tử báỉ bọn họ? Sợ tới mức mọi người gà bay chó sủa.

Đây là làm việc vui cũng không phải trung nguyên phổ độ, báỉ cái gì huynh đệ nha? Không ai dám thừa nhận chủ tử cúi đầu, hội giảm thọ a.

Mặt ngựa Lão Thất về mặt vô tội nói:“Đây là ý tứ của phu nhân, tiểu đệ chính là y mệnh làm việc nha.”

Tân nương tử nhin không được phúc xích cười to. “Là chủ ý của ta, lần này ít nhiều các vị đại ca nhọc lòng, vì tiểu muội cùng tướng công tí mĩ chuẩn bị chuyện hôn nhân này, tiểu muội cùng tướng công muốn thừa dịp này hướng các vị báỉ tạ một phen.”

Mọi người ngạch đổ mồ hôi lạnh, nhìn chủ tử kia vẫn như cũ nghiêm túc khuôn mặt, cười khô nói:“Phu nhân, ngươỉ tạm tha chúng ta đi, chúng ta..... Còn muốn lưu này mạng già, hảo hảo sống tốt a.”

“Mau xuống dưới đi, xem các ngươỉ bị dọa, không đùa các ngươỉ.”

Mọi người thế này mới thả tâm, có người theo trên cây đi xuống, có người theo mái hiên nhảy xuống.

Hướng Tịnh Tuyết nhin cười, quay đầu hướng Lão Thất phân phó:“Tiếp tục đi.”

“Là, phu nhân.” Lão Thất thanh thanh cổ họng, dùng cao vút cổ họng hô to.

“Vợ chồng giao báỉ—”

Này cúi đầu, Diêm Vô Cực chính là trượng phu của nàng, của nàng phu nha.....

Mắt đẹp trung thâm tình mật ý, cũng dính thủy quang, cùng hấn kiên định mà quỳnh lượng ánh mắt, tướng chiếu rọi, hai người nhìn nhau cười.

“Đưa vào động phòng—”

Nàng, rốt cục thành Minh vương thê.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

“Nên dậy thôi.”

“Vì sao muốn dậy?”

“Đã trưa rồi.”

“Thì tính sao?”

“Ta phải làm việc nha, phải tăng thêm củi lửa trong bếp lò, thu xếp ngõ thiện cho chàng, còn phải khâu lại nút thắt trên xiêm y cho chàng, giày cũng phải mua lại đôi mới, còn có.....”

“Còn có cái gì?”

“Còn có đầu của chàng không dôi, ta như thế nào ngủ lại nha?”

Này nam nhân a, liên tục ba ngày chiếm lấy nàng thẳng đến mặt trời lên cao, đều không chịu buông nàng ra, hơn nữa, đầu của hấn còn gối lên trên đùi của nàng

“Ta muốn nàng ở đây với ta.”

Hấn lại không cho nàng đi, nàng đành phải bật cười nhìn hấn.

Nàng không nghĩ tới, hấn thật ra lại có tính trẻ con như thế, ở trước mặt nàng không chút nào che lấp, tuy rằng vẫn là tính tình lạnh lùng băng lãnh nhưng đối nàng lại rất yêu chiều che chở.

Bồi phu quân ở trên giường lại trong chốc lát, rốt cục được hần cho phép, phóng nàng ngủ lại.

Trở thành thê tử của hần, nàng vẫn như cũ mỗi ngày phụ trách chăm sóc phu quân khỏi cư, vì hần chuẩn bị những đồ ăn hần yêu thích cùng trà bánh, sờ bất đồng là, Vô Cực thường nằm trên đầu gối của nàng mà đọc sách, vẻ mặt hần không hề cao ngạo lạnh như băng, mà là ôn nhu đa tình, đến ban đêm, hần nhiệt tình cơ hồ muốn thiêu nàng.

Các huynh đệ Vong Ưu cốc, tất cả đều sửa miệng xưng nàng một tiếng phu nhân.

Nàng tuy rằng hồi phục thân phận nữ nhi, nhưng tính tình hào sảng không thay đổi, sẽ không bởi vì trở thành Minh vương thê mà thể hiện giá trị của phụ nhân, vẫn cùng các huynh đệ uống trà cấp hạt dưa.

Thăng đến chạng vạng, nàng trở lại hoa đào trai, bụng theo bình trà ngon, biết lúc này Vô Cực thường ở được thảo thất.

Chỗ góp nhặt trăm ngàn loại dược thảo, là Minh vương bảo khố, Hường Tịnh Tuyết theo u kính đi vào được thảo thất, quả nhiên ở đằng kia tìm được thân ảnh Vô Cực.

Tuần lảng thân ảnh chính ngồi ngay ngắn trước đồng giấy tờ, cầm trên tay bút lông, viết chữ trên giấy, mà hần trước mấy án thượng, có rất nhiều chiếc bàn nhỏ, trên mỗi bàn nhỏ là các công thức chế biến các loại hoàn đan dược.

Nàng biết lúc này Vô Cực không thích bị quấy rầy, im lặng không lên tiếng, lặng lẽ đem trà các đặt trên bàn trà bên cạnh, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, không dám phát ra một chút tiếng vang.

Nàng xoay người, tính rời khỏi ngoài cửa, phía sau thanh âm liền truyền đến.

“Đừng đi.”

Bàn chân vừa muốn bước ra, nàng quay đầu lại, thấy ánh mắt hần chuyển đến, kia khóe mắt trung, có câu lông người thần ý cười, làm nàng cũng không kim lòng được bất giác cười.

Diêm Vô Cực liếc mắt ngắm trà một cái, đậm nói:“Hôm nay pha cái gì tân ngoạn ý nhi, cấp cho vi phu nhấp nhấp?” Hần biết, thê tử rất thích chế biến các loại trà vị, thường ở trong trà bỏ thêm sở dưỡng dược thảo của hần, có điều so với trước thì có mùi thơm ngát vị hơn.

Quả nhiên thê tử sau khi nghe hần hỏi, lập tức trên đuôi lông mày nheo lại thích thú, kích động mang trà lên bàn đưa lại cho hần.

“Trà này chàng nhất định thích, là ta hôm qua nghiên cứu tạo ra một hương vị mới.”

Mày kiếm nhú nhú, tân trà hương là hương vị như thế nào? Hần không biết, nhưng biết, hần đối thê tử hứng thú, còn hơn hưng trí đối với trà.

Đại chương giờ ra, không nói tiếng nào, đem thê tử gắt gao vòng ôm lấy.

“Ai nha.” Nàng hô nhỏ, người cũng bị kéo xuống ngồi trên đùi hần, ánh mắt không thuận hần liếc mắt một cái. “Cẩn thận đem trà làm đổ nha, đây chính là thiếp thân một phen tâm huyết đấy.” Cũng may nàng tay chân đủ linh hoạt, không làm cho nước trà trong bình bị đổ.

“Nàng ngày gần đây vội vàng, vì điều này tân ngoạn ý nhi?”

Nàng cười khẽ trả lời:“Phu quân mỗi ngày vội vàng nghiên cứu đem các loại dược thảo hỗn hợp hâm nấu đặc tính, thiếp thân sẽ nghiên cứu đem dược thảo bỏ vào trong các loại lá trà, thử xem sau khi hâm nấu sẽ tạo ra hương vị gì?”

“Nàng cảm thấy thú vị?”

Nàng nâng lên cằm, hừ nói:“Thiếp thân làm chuyện, nhưng có thể coi là chuyện đại sự, nói không chừng so với phu quân nghiên cứu dược thảo càng vĩ đại.”

“Nha?” Diêm Vô Cực không nghĩ đến giận, ngược lại thực thích bộ dáng yêu kiều lúc này của nàng, bởi vì mỗi khi nàng đắc ý, đôi mắt thông minh xinh đẹp toát lên ánh sáng mê người, làm cho hần cũng không tự giác trong mắt tràn đầy ý cười. “Nguyện nghe nàng nói.”

Hường Tịnh Tuyết lập tức đắc ý nói ra chủ ý vĩ đại của chính mình.

“Dược thảo ngoài công dụng trị bệnh, cũng có thể dưỡng thân, ta chọn vài loại ôn hòa dược thảo, mài thành phần mịn, cùng lá trà một khối ngâm ba ngày ba đêm, lại lấy đại hỏa quay, loại bỏ đi nước thừa, lại đem phơi nắng vài canh giờ, tạo thành đường thân trà.”

“Đường thân trà……” Diêm Vô Cực tán dương gật đầu. “Tên này không sai, nhưng này tựa hồ còn không đủ có thể xưng là vĩ đại.”

“Đừng nóng vội đừng nóng vội, phần khích còn tại phía sau a.” Nàng giống thuyết thư tiên sinh, đắc ý muốn thừa nước đục thả câu, ý định thay đổi khẩu vị của người.

Diêm Vô Cực rất phối hợp gật đầu. “Còn thỉnh nương tử vui lòng chỉ giáo, nói mau đi, người không vội, vi phu nghe được lại nóng này.”

Hướng Tịnh Tuyết kúm đồng tiền như hoa, thế này mới vừa lòng công bố đáp án. “Thiếp thân làm thành đường thân trà này còn có thể đem bán được a.”

“Bán được trà?” Này đáp án cũng thật làm hấn ngoài ý muốn.

“Là nha, thiếp thân dám cam đoan, này đường thân trà nhất định được hoan nghênh, cũng có thể toàn điểm bạc, tốt còn có thể mua thêm một ít quần áo cùng nguyên liệu nấu ăn nha.”

Hắc hắc, Minh vương đan được, có thể sánh bằng hoàng kim đáng giá, người giang hồ ai cũng lấy Minh vương đan được vì quý, chỉ cần dùng Minh vương chiêu bài, nằng tin tưởng các trà làm được lão bản nhất định tranh tương cướp muốn, có cũng đủ bạc, nằng là có thể may cho phu quân cùng đoàn người thêm vài bộ đồ mới cùng giày, cũng có thể mua thêm các loại nguyên liệu nấu ăn, không thể không có lợi nha, nằng thật sự là rất có sinh ý ý nghĩ.

Tuy rằng trong cốc huynh đệ mỗi người đều có thói quen cơm rau dưa ngày, cũng không nghĩ đến khổ, nhưng cũng không thể một bộ quần áo mặc nhiều như vậy năm cũng không đổi đi? Kia giày bỏ lại bỏ, ngay cả khát cái mặc đều so với mọi người hào, nằng đều nhìn không được.

Nếu thân là Vong Ưu cốc nữ chủ nhân, nên để ý đến mọi người, cũng bởi vậy nằng nghĩ tới đường thân trà điểm tử.

Diêm Vô Cực ánh mắt phóng ra tia ôn nhu, bên hông vây quanh buộc chặt, làm cho cả người của nằng dựa vào trong lòng, khăn khăn hơi thở, toả ra khí nóng trên khuôn mặt trắng nõn của nằng.

“Ủy khuất nằng, cho nằng đảm đương nhiều chuyện như vậy.”

Nằng liền lắc đầu. “Mới không ủy khuất đâu, thiếp thân làm được thực vui vẻ, nếu quyết tâm cùng chàng sống ở Vong Ưu cốc cả đời, thiếp thân dù sao cũng phải tìm chút việc để làm a, nói thật, ta không có việc gì làm sẽ thấy rất khó chịu a.”

Hắn hiểu được, Tịnh Tuyết là cái yên vui nữ tử, có nam nhân hào khí cùng sang sảng, cũng không sợ chịu khổ, đổi thành nữ nhân khác, chỉ sợ sớm sống không nổi nữa.

Hắn Diêm Vô Cực có đức gì kiếp này may mắn thú được nằng.

Vợ chồng trong lúc đó tình ý, đôi mắt nhìn nhau càng thêm nồng nàn, thâm ý.

Theo ý hấn, nằng ngoan ngoãn ngồi trên đùi hấn, nhìn hấn cầm bút, tiếp tục ở thư từ thượng viết tự.

Nằng mắt nhĩ nhìn ngắm, nhìn thấy mực trong nghiên đã voi bớt, không đợi hấn lên tiếng nằng liền thông minh cầm lấy mực điều khề nghiêng nhẹ.

Nằng nghiêng mực, hấn dính mực.

Hấn viết xong nhất thiên, nằng liền vì hấn đổi tân nhất thiên, phô bình trang giấy, cái trụ cái chặn giấy thạch.

Một động tác, một ánh mắt, nằng liền hiểu được hấn cần, ăn ý mười phần phụ trợ hấn.

Ngẫu nhiên, giúp hấn mang trà lên, vù vù thổi lạnh chút, giúp hấn uống xong một ngụm, sau đó, nằng hội nhìn thấy hấn đáy mắt ý cười, nằng cũng mím môi rồi cười, hai người trong lúc đó nùng tình mật ý, đều hiện trên ánh mắt.

Nằng xem hấn, đem các loại viên thuốc đủ màu đặt trước mặt nằng, nhất nhất nói cho nằng, mỗi loại được, đặc tính, nằng cũng lắng nghe chăm chú.

“Nhớ kỹ sao?”

Nằng gật gật đầu. “Đại khái tương đối nhớ kỹ, nhưng sợ lâu có thể sẽ quên.” Tuy rằng của nằng trí nhớ khá tốt, nhưng đột nhiên phải nhớ nhiều như vậy, thật sự có khó khăn.

Diêm Vô Cực đem này đó dùng sáp du động lại bao ở viên thuốc, nhất nhất bỏ vào trong một cái bình ngọc, buộc chỉ hồng ở trên, buộc trên cổ của nằng làm nằng kinh ngạc không thôi.

“Đây là.....”

“Cho nằng dùng để phòng thân.”

“Cho thiếp?” Nguyên tưởng rằng hấn là đang bày cho nằng nhớ các loại thuốc, lại không nghĩ rằng, hấn đem tất cả các loại thuốc này cho nằng?

“Đem các đan dược này mang ở trên người, vạn nhất có một ngày khẩn cấp khi dùng, có thể giúp nằng bình an. Này bản phương thuốc, tường thuật rõ các đặc tính cùng phương pháp sử dụng của mỗi loại viên thuốc lớn nhỏ cùng màu sắc, người có rảnh liền thực đọc nó, đợi cho nhớ kỹ, liền thiêu hủy nó.”

Nắm trên cổ bình ngọc, cùng với trên tay được sách, nằng trong lòng một trận uất ức cảm động, nguyên lai hấn sáng sớm luyện được, viết phương thuốc, tất cả đều là vì nằng.

Các loại dược đan cùng công hiệu này và việc Minh Vương luyện đan quý thần cũng sợ, hấn đem trân quý dược đan cấp nằng, cũng tương đương biểu đạt đối với nằng tình ý cùng quan tâm, làm nằng cảm thấy một trận ấm áp dễ chịu ngọt ngào lan dần trong ngực.

Nàng vui vẻ khẽ vuốt bình ngọc. “Thiếp sẽ vì duyên tiếc, muốn bảo tồn nó mà sẽ không sử dụng đây.”

Ánh mắt thượng mây rậm vì nhin. “Các loại đan dược này ta có thể chế ra, cũng không phải là rất hiếm, có cái gì phải duyên tiếc.”

Nàng khẽ mở miệng, ngưng ngưng nói: “Bởi vì. Đây là lễ vật chàng tặng cho thiếp a.”

Con ngươi đen phát ra tia sáng ôn nhu, bạc thần mỉm cười, nhìn nàng về mặt ý xấu hổ, không nói gì, gất gao ôm lấy cơ thể nàng vào lòng hôn trụ khuôn miệng nhỏ nhắn của nàng.

Nụ hôn sâu của hắn khiến cho đôi mắt nàng ửng đỏ, nằm trong lòng hắn yên ổn khiến thân thể nàng trở nên mềm yếu, trở nên mơ màng trầm trầm.

Đại chương bắt đầu chạy loạn trên cơ thể của nàng, khẽ nắm lấy khuôn ngực mềm mại, đầy đủ no tròn của nàng làm nàng không thể kiềm nén mà phát ra tiếng ưm động lòng người.

Mạnh, hắn một phen ôm lấy nàng, tâm tư của hắn cùng ý đồ, vừa xem hiểu ngay.

“Đợi chút, không được đâu.”

“Vì sao?” Hắn trong mắt liệt hỏa, khóa trụ mắt của nàng.

Nàng đỏ mặt, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, làm đôi mày đen anh tuấn kia khẽ dựng.

“Đến đây?”

“Àn.” Nàng gật đầu, vừa thẹn lại áy náy nhìn hắn.

Hắn mặc dù rất muốn muốn nàng, nhưng của nàng quý thủy (ở nguyệt sự đó mà, các nàng chắc đều hiểu nhỉ) đã đến, cho dù hắn hiện tại dục hỏa khó nhịn, nhưng không cách nào động nàng, điều này làm cho hắn thực không phải tư vị.

Về mặt của hắn làm cho nàng nhìn không được bật cười, vì trấn an hắn, cũng vì dòi đi hắn khẩu vị.

“Không bằng. Thiếp đi hầm canh ngân nhĩ hạt sen mà chàng yêu thích cho chàng uống nha?”

Hắn hai bên khóe miệng vẫn như cũ âm trầm, nhưng là đau lòng vì nàng, lắc đầu. “Nàng trở về phòng hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta nơi này việc hoàn, sẽ về phòng cùng nàng.”

Nàng mỉm cười gật đầu, ngưng ngưng thút tha rời đi, không biết rằng dáng vẻ đó mang đến cho người ta sự mê muội như bắt mắt hồn hắn.

Một mùi thơm khiến người ta thêm muốn nhỏ dãi lan toả trong không khí.

Tinh xảo giầy thêu bước ra cửa phòng, ti chất sa mỏng làn váy nhẹ lay động, thút tha bóng dáng xinh đẹp nhẹ nhàng mà thanh thoát, từ phòng bếp một đường hướng hoa đào trai chậm rãi đi đến.

Hương Tịnh Tuyết mặc bộ quần áo trắng như tuyết, thắt lưng ngọc, tay áo thút tha, giầy vải thêu từng bước đi đều toát lên vẻ đẹp động lòng người.

Tuy rằng nàng khôi phục thân phận nữ nhi, nhưng bên người lại toàn quần áo của nam nhân, cho nên ngày thường vẫn là mặc nam phục, hôm qua nàng một mình xuất cốc đi mua mấy bộ xiêm y của cô nương, vật phẩm trang sức, son bột nước, đem chính mình từ đầu đến chân, trang điểm thật xinh đẹp.

Hương Tịnh Tuyết bộ dáng thông thả, cẩn thận bưng điểm tâm mà nàng mất cả buổi trưa dày công chế biến.

Thiện bàn lý, có hoa quế cao, đậu nê bính, vân nhưỡng rượu canh đợi chút nguội, lục loại tinh xảo điểm nhỏ tâm. May mắn nàng trước kia bướng bỉnh, thường thường đi tìm đầu bếp nữ chơi đùa, bởi vì tò mò, cũng có hứng thú, đầu bếp nữ vụng trộm truyền thụ nàng không ít hảo thủ nghệ, không thể tưởng được nay lại có tác dụng.

Này điểm tâm, là nàng dốc hết tâm huyết chuẩn bị, tồn không ít tâm sức mới thu thập được các loại nguyên liệu nấu ăn, sáng sớm liền hăng hái thu xếp, có thể hay không khuyên động Vô Cực, phải dựa vào chúng nó.

Muốn Minh vương gật đầu cứu người, trước thu phục hắn vị là được rồi.

Nghĩ đến, nàng nhìn không được hé miệng cười trộm; Lần trước cây son trà kê, làm cho Vô Cực gật đầu cứu người, lúc này tinh xảo điểm tâm, nhất định hữu hiệu.

Lúc này Vô Cực, không phải ở thư phòng, chính là ở được thảo thất, vì thế nàng xuyên qua rừng hoa đào, vòng vo mấy vòng, nhìn qua cửa sổ thư phòng, nàng nhìn thấy Vô Cực đang đọc sách.

Nàng hít sâu một hơi, chuẩn bị cho hắn một kinh hi, nhẹ nhàng đẩy cửa mà vào.

Diêm Vô Cực vẫn chưa ngẩng đầu, tim nàng khẽ đập mạnh, bụng điểm tâm nước son bàn nhẹ đi vào án thư giữ, đem nước son bàn nhẹ nhàng nâng lên.

“Uống chén vân nhưỡng rượu canh đi.”

“Ân.” Hắn ứng thanh, lơ đãng ngắm liếc mắt một cái, ánh mắt không khỏi sáng ngời.

Hôm nay trà bánh đặc biệt tinh xảo, ánh mắt hắn vừa đưa qua, dễ dàng theo sách thuốc mà chuyển qua phía bên này.

Khi hắn ngẩng đầu, nhìn thấy nàng hôm nay ăn diện, ánh mắt lại định trụ.

Hương Tịnh Tuyết nhìn không được đỏ mặt, nữ vì duyệt mình giả dung, nàng như vậy tí mỉa trang điểm, tuy nói là vì lấy lòng hắn, nhưng sau khi nhìn lên gặp ánh mắt hữu thần sáng ngời kia, không uống phí nàng tí mỉa trang điểm, hết thấy đều đáng giá.

Nàng thẹn thùng đem vân nhưỡng rượu canh đưa đến trước mặt hắn. “Thỉnh dùng.”

Đại chương tiếp nhận vân nhưỡng rượu canh mà nàng đem đến, ở dưới mũi ngửi thấy hương, quả nhiên có một cỗ nhẹ rượu hương, hỗn hợp nóng canh, thành phong cách độc đáo hương vị.

Hắn nhấp thử một ngụm, tuần mâu trung có kinh diễm, trước mắt vừa có diễm tâm mà hắn thích ăn lại vừa có mỹ nhân, càng làm cho hắn cảm thấy hứng thú.

Đại chương nhất lâu, đem mỹ nhân nhét vào trong lòng, hưởng thụ hương thơm trên người nàng, bạc môi khẽ cười xuống.

Bàn tay mềm đứng lúc che lấp chiếc miệng của hắn. “Chàng còn không có nếm thử điểm tâm ta làm đâu.”

Nàng cầm lấy hoa quế cao, ý bảo muốn giúp hắn.

Diêm Vô Cực theo ý của nàng, cắn một ngụm.

“Như thế nào?”

“Rất ngon.” Rất nhanh đem hoa quế cao nuốt vào bụng, hắn chân chính muốn nếm thử là miệng của nàng.

“Chính là rất ngon?” Nàng lại lần nữa đưa tay ngăn cản ý định vọng tưởng ăn môi của nàng, không thuận theo kháng nghị.

“Rất đẹp vị, nhưng ta càng muốn ăn nàng.”

Hắn không chút nào che lấp lửa nóng dục vọng đối với nàng, hôm nay nàng đặc biệt mềm mại, làm cho người hắn ngứa râm ran như có con gì bò.

Người trong lòng xinh đẹp cười, vì khao thưởng hắn ca ngợi, lần này, nàng trước tự mình cắn một miếng đậu nghệ bình, tự mình dùng miệng giúp hắn ăn, ý định làm cho hắn tâm ý viên mãn.

Diêm Vô Cực đương nhiên hoàn toàn nhận, đậu nê bình muốn ăn, càng muốn nếm thử đôi môi mê người mềm mại này a.

Hương Tịnh Tuyết cười khẽ thoát ly khỏi tay hắn, không cho đôi môi hắn lưu lại lâu hơn trên miệng nàng, nếu hiện tại liền cho hắn ăn no, kế hoạch kia của nàng liền không thể thuận lợi tiến hành rồi.

“Thiếp thân trước không quấy rầy, tối nay sẽ lại đến hầu hạ tướng công.”

Nàng cố ý điều hắn khẩu vị, trước khi đi, còn ngoái đầu nhìn lại cười, cố đưa thu ba, muốn chọc tướng công tâm ngứa.

* * * * *

Đêm đó, nàng đem chính mình tắm rửa một thân hương thơm, nghĩ rằng đêm nay phải vận dụng hết những điểm tốt của nàng trên giường để làm mềm lòng tướng công.

Sau khi hầu hạ tướng công tắm rửa thay quần áo xong, nàng mặc quần áo sa mỏng, do lớp sa mỏng làm chiếc yếm ở trong như ẩn như hiện tạo cảm giác mê người.

Diêm Vô Cực vừa vào cửa, nhìn thấy thê tử hôm nay đặc biệt mê người thì thêm nhỏ dãi, hắn đóng cửa lại, một đôi mắt nóng cháy, mà nàng lại ngượng ngừng tiến lên, hai tay đặt ở trên ngực hắn, nhẹ nhàng vì hắn cời bỏ vạt áo.

Mắt đẹp trung sóng mắt lưu chuyển, ý định khiêu khích hắn dục hỏa, mà nàng cũng thành công làm cho hắn khẩn cấp ôm lấy nàng, bước đi hướng giường.

Trước đây, nàng luôn tùy ý hắn làm càn, chỉ nhiệt tình để mặc hắn nung cháy, nhưng tối nay, lúc tay hắn đang cời quần áo, nàng liền ngăn trở hắn.

“Để cho thiếp cời.” Nàng ngượng ngập nói, thần thái quyến rũ phong tình tán ra động lòng người, làm Diêm Vô Cực mảy kiếm giờ giờ lên, ngừng tay, để

nàng tùy ý, đôi mắt sáng ngời nhìn nàng trần ngáp chờ mong.

Nàng vì hấn cời bỏ vạt áo trước, lộ bờ ngực rắn chắc, một đôi tay, ý định khiêu khích ở trước ngực hấn qua lại vuốt ve, sau đó lớn mật cúi đầu, vờn cái lưỡi, nhẹ nhàng liếm.

Này mê người động tác, quả nhiên làm cho hấn phải hít sâu, nàng trong lòng vui vẻ, càng thêm cố gắng lấy lòng hấn, ở trong ngực hấn ẩn hạ nhiều điểm hôn môi, nàng có thể cảm giác được, thân mình hấn bởi vì bị đầu lưỡi của nàng khiêu khích mà căng thẳng, cực lực nhấn nài.

Nàng muốn đùa hấn đùa hóa khó nhin, ngân nga mà thông thả tra tấn hấn, thẳng đến hấn rút cuộc không chịu nổi cũng chờ không kịp, giống một cái ra hiệp mãnh hổ một tay lấy nàng áp đảo, làm nàng cười khê ra tiếng.

Diêm Vô Cực cơ khát hôn nàng, đầu lưỡi mạnh mẽ mà ôn nhu xâm nhập miệng nàng, mỗi một cái hôn đều giống mang theo trừng phạt tiểu nữ nhân bước binh đường như khí phách, dẫn tới nàng rên nhỏ liên tục.

Nàng biết hiện tại đúng là lúc mở miệng, tuy rằng chính mình cũng đồng dạng lửa nóng khó nhin, nhưng chính sự trọng yếu, nàng nhin xuống.

“Phu quân..... Thiếp thân có một chuyện muốn nhờ.....”

“Nói.”

Đại chương đi chuyển liên tục trên người nàng, gấp rút kéo chiếc yếm xuống.

“Cứu cứu con của đoạn lão gia được không.....”

Khuôn mặt vốn đang áp trong hai bầu ngực của nàng, phút chốc nâng lên, mâu quang chuyển vì lợi hại, nhìn chăm chăm vào mắt của nàng.

Hương Tịnh Tuyết thực chột dạ nhìn hấn.“Đừng dùng loại này ánh mắt nhìn thiếp.”

Diêm Vô Cực đột nhiên bùng tỉnh đại ngộ, mị tể con người.

“Nàng hôm nay như thế ân cần hầu hạ vì phu, sẽ không phải vì muốn giúp đoạn lão gia kia cầu tình?”

Nàng khuôn mặt đỏ bừng, vội hỏi:“Kia đoạn lão gia không phải người xấu a, hơn nữa hấn chỉ có một đứa con, cứu hấn cũng không phải là chuyện xấu”

“Không cứu.” Hấn trả lời vẫn như cũ là trăm nghìn tiết tiết, ngay cả thương lượng đường sống đều không có.

Nàng tức giận lý luận:“Vì sao không cứu hấn?” Ngay cả người tốt cũng không cứu? Cũng quá không đạo lý đi!

“Hấn chịu chỉ là vết thương nhẹ, tìm người khác cũng có thể chữa, không chết được, nếu từng người chỉ chịu chút xíu vết thương nhẹ đều tới tìm ta, Vong Ưu cốc của ta chẳng phải thành phố xá sầm uất?”

“Hảo, tính chàng hữu lý, không chết được không cứu, kia nguy nữ hiệp đâu? Nàng chịu cũng không phải là vết thương nhẹ, mạng người đều đi một nửa, người vì sao không cứu?”

“Đương nhiên không thể cứu.”

“Vì sao?”

Hấn hừ lạnh.“Bởi vì sống không được, ta làm gì uống phí khí lực.”

Nàng hít sâu một hơi, khí khí khí, thật sự là tức chết nàng.

“Ngươi ngươi ngươi — không chết được không cứu, sống không được cũng không cứu, uống phí mọi người kính xưng ngươi là thần y Minh vương.”

“Giang hồ hư danh, Diêm mỗ căn bản không hiếm lạ, ta nếu thật sự là âm tào địa phủ lý Minh vương, tất nhiên hoan nghênh ngư quý câu hồn, sinh tử có mệnh, làm gì phóng những người đó hồi nhân gian.”

Nha! Nàng thực bị hấn tức chết.

“Kia nếu thế nào một ngày ta sống không được, ngươi cũng không cứu ta sao?”

Diêm Vô Cực đột nhiên kiểm nhi ngẩn ra, mày rậm đại mặt nhăn.“Không có việc gì xảy đến nàng làm sao có chuyện?”

“Ngươi trả lời a, nếu ngày nào đó ta sống không được, ngươi làm sao bây giờ?” Nàng là rất tức giận, mới có thể lấy khí thế bức người như vậy, xem nhẹ sắc mặt khác thường của hấn.

Diêm Vô Cực căng thẳng cảm.“Đừng nói vậy!”

“Người, người như vậy lãnh khốc vô tình, nói không chừng ngày nào đó ta già đi, thì giờ không hề, người sẽ không lại thích ta, nhâm ta bị bệnh, thậm chí đã chết —”

“Câm mồm!” Hần bạo rống một tiếng, mạnh một phen kéo nàng vào lòng, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, hung hăng dùng môi bịt lại miệng của nàng.

Hần hôn, chưa bao giờ mãnh liệt như thế, khí phách ôm, như là muốn đem nàng nhu nhập trong cơ thể mới cam tâm, cơ hồ đem nàng cấp hòa tan điệu.

Kịch liệt dây dưa, lửa nóng bùng cháy, hôn nàng đến khi hô hấp hỗn loạn, tâm trí rối loạn.

Nụ hôn này làm mềm hoá nàng, khi hai bờ môi khẽ tách ra, nàng hô hấp dồn dập, cả người và đầu nóng hừng hực như lửa, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

“Vô Cực?”

Lúc này, nàng mới nhìn thấy trên mặt hắn khác thường, kia trong mắt, tràn ngập sợ hãi.

“Đừng nói nàng sẽ chết, ta không thích nghe nói như vậy.”

Thô ách thống khổ ngữ khí, làm cho nàng kinh hãi cũng vội vàng ôm lấy hắn, cảm nhận được chính mình nhất thời thốt ra những lời nói làm thương tổn hắn.

“Thực xin lỗi, thiếp không phải cố ý, thiếp thật sự không phải cố ý.” Nàng cũng hoảng.

“Đừng nói những lời này nữa, đừng nói nữa.” Khàn khàn nói nhỏ, khó được mang theo khẩn cầu, như là trong lòng không muốn người biết rên rỉ, bị nàng kích ra, cũng làm đau lòng của nàng.

Nàng hối hận chính mình miệng không ngăn cản, cũng ý thức được, phu quân trong lòng nhất định ẩn dấu cái gì bí mật, nàng chưa từng gặp qua biểu hiện này của Vô Cực, hắn trong mắt thống khổ làm nàng trong lòng tê rần, cả kinh hốt hoảng.

“Thiếp không nói, thiếp không hề nói, thật sự, thiếp không hề nói.”

* * * * *

Vô Cực trước đây đã xảy ra chuyện gì?

Nàng có trực giác, Vô Cực nhất định từng trải qua cái gì đáng sợ đau xót, lưu lại dưới đáy lòng, đến nay chưa lành, mà nàng trong lúc vô ý đụng chạm đến đau xót này, mới có thể làm cho Vô Cực luôn bình tĩnh như thế lại kích động.

Tuy rằng sau đó, bọn họ đều không có nhắc lại, nhưng Hường Tĩnh Tuyết trực giác, này khẳng định là nguyên nhân tạo thành Vô Cực lãnh huyết vô tình, giết một người, cứu một người.

Nàng muốn biết nguyên nhân, cũng muốn cởi bỏ khúc mắc của hắn.

“Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho ta biết.” Nàng tìm Tam ca, trong lòng hiểu được Tam ca trầm mặc ít lời, nhất định biết nguyên nhân.

Lão Tam nhìn nàng, chậm rãi mở miệng: “Người thật muốn biết?”

“Người nhất định phải nói cho ta biết, Vô Cực trước đây đã xảy ra chuyện gì? Ta là thê tử của hắn, ta phải hiểu biết hắn, mới biết được phải làm như thế nào để chữa khỏi hắn nha.”

Lão Tam trầm mặc hồi lâu, nhìn Hường Tĩnh Tuyết vẻ mặt kiên định, cuối cùng mới thở dài, trầm thấp mở miệng: “Mười năm trước, chủ tử hắn. Cứu không được người thê tử chưa cưới của mình.”

Lời này vừa nói ra, quả nhiên làm cho Hường Tĩnh Tuyết rất là kinh ngạc.

“Vô Cực hắn từng đính ước?”

“Vốn dĩ việc này, ta là không nên nói, bất quá tiểu nhân tin tưởng, nói không chừng đây là lệnh trời an bài, chỉ có phu nhân có thể chữa khỏi chủ tử.”

Lão Tam đem những việc hắn biết nói hết thảy, êm tai toàn nói cho Hường Tĩnh Tuyết hiểu được.

Nguyên lai Diêm Vô Cực mười năm trước, từng bởi vì nhất thời mềm lòng, cứu người không nên cứu, mà đối phương lại lấy oán trả ơn, cưỡng gian cô gái mà hắn hết lòng yêu mến, nàng kia bởi vậy chịu không nổi đã kích, thất cổ tự sát.

Minh vương mặc dù báo thù, trừng trị đối phương, nhưng từ đó thâm chịu đã kích, một lòng đã chết, từ đó về sau, Minh vương rời xa giang hồ, ẩn cư ở hoa đào sơn cốc, gọi là Vong Ưu cốc.

Vong Ưu, Vong Ưu, quên thế tục yêu hận tình cừu, quét tới ưu phiền, ngay cả tên mọi người, hắn cũng không chịu nhớ.

Không ký danh tự, tương đương đoạn tuyệt tình cảm, cho nên Vong Ưu cớ mọi người, mới có thể tất cả đều chỉ dùng con số vì danh.

Nhưng chuyện đau lòng khiến hồn bạc phách, há có thể quên?

Sau khi nghe xong lão Tam tự thuật, Hường Tịnh Tuyết trầm mặc thật lâu, trong lòng rung động cùng đau thật lâu không thể bình ổn, nhưng nàng rất lạnh tĩnh.

“Ta hiểu được.” Nàng nhìn lão Tam, nhẹ nhàng gật đầu. “Cảm ơn ngươi, Tam ca, ta biết nên làm như thế nào.”

Sau khi hướng tam ca nói lời cảm tạ, Hường Tịnh Tuyết quay về hoa đào trai.

Từ sau lần trước cùng Vô Cực phát sinh tranh chấp, hai người cũng không nhắc lại việc này, nhưng nàng hiện tại mới hiểu được, nguyên lai lúc ấy chính mình trong lời nói có bao nhiêu tàn nhẫn, lại lấy cái chết của mình uy hiếp hắn.

Chỉ nghĩ đến hắn từng chịu qua đả kích trong quá khứ, lòng của nàng lại thấy đau, rốt cục cũng hiểu được, con người trong trời nhưng lạnh lùng kia vì sao lại mang theo sự tang thương bi ý đến như vậy, nguyên lai, hắn từng mất đi nữ tử mà hắn yêu thương chân thành.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu một ngày nào đó, nàng mất đi Vô Cực, khẳng định thống khổ sống không nổi.

Đêm nay, khi hai người đồng giường cộng chăn, nàng chủ động dâng lên môi hôn, khi đôi môi đặt trên miệng hắn cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của hắn, nàng nhẹ nhàng nói.

“Thực xin lỗi.”

Không cần nói nhiều lời, ánh mắt thâm tình của nàng đã nói hết mọi điều, hắn lập tức hiểu được.

Điêm Vô Cực ôm sát nàng, cuối đầu hôn trụ nàng lập tức nhiệt tình đáp lại, muốn hắn biết rằng nàng thật sự rất yêu thương hắn.

Đêm hôm nay, nàng dùng toàn bộ nhiệt tình cùng tâm lực lấy lòng hắn, dịu dàng mà ôn nhu yêu hắn, cả hai triền miên, hết sức phục tùng hắn, chịu đựng hắn.

Sự tôn thương của hắn liền được nàng dịu dàng vuốt ve, an ủi, nàng âm thầm thề, sẽ dùng cả đời để chữa khỏi hắn, một chút một chút đem sự chân thành cùng yêu thương của nàng làm ấm lòng hắn, dùng sự kiên trì cùng tình ý của nàng mà trao cho hắn a.

Nàng sẽ làm hắn hiểu được, nàng một nữ nhân kiên cường, mặc kệ phát sinh chuyện gì, nàng tuyệt không xảy ra chuyện gì, sẽ không bỏ rơi hắn.

Nàng là người của hắn, suốt đời là người của hắn, tâm cũng là của hắn, cho đến già vẫn mãi thuộc về hắn a.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Tính tính ngày, nàng ở trong Vong Ưu cốc cũng đã được nửa năm.

Sơn cốc đã bắt đầu vào thu, cây cối đã bắt đầu thay màu lá, không khí thấm lạnh nồng đậm thu ý bay xung quanh.

Thu đến, mùa đông cũng không xa.

Vì muốn giúp Vô Cực cùng các vị huynh đệ may thêm quần áo mùa đông, Hường Tịnh Tuyết một mình xuất cốc một chuyến, đi lên thành trấn náo nhiệt.

Trong trấn náo nhiệt, phía hai bên đường nàng đi tấp nập biết bao nhiêu cửa hàng đủ loại, đám người lui tới, xiếc ảo thuật, rao hàng, rất náo nhiệt.

Hường Tịnh Tuyết hưng phấn dạo cửa hàng, cuối cùng tiến vào trong một cửa hàng vải vóc, nghe nói, cửa hàng vải này là nơi tập trung nhiều loại vải tốt cùng màu sắc xinh đẹp, hoa sắc cũng mới nhất.

Đi theo sau lưng nàng là một người to lớn vạm vỡ lão Cửu, chuyến xuất cốc này hắn phụng mệnh lệnh của chủ tử, phụ trách bảo hộ phu nhân.

Lão Cửu nhìn phu nhân không ngừng dạo quanh cửa hàng vải, cứ tỉ mỉ chọn vải, trong lòng kỳ quái.

“Phu nhân, vì sao mua nhiều vải dệt như vậy a? Chủ từ một người mặc sao hết?”

“Bởi vì còn phải may cho các vị huynh đệ mỗi người mấy bộ đồ mới.”

Lão Cửu kinh ngạc. “Chúng ta cũng có?”

“Là nha, này vẫn là ý của Vô Cực và ta, nói mọi người trên người quần áo cũng đã cũ, nên đổi mới, còn có mọi người vài đôi giày đều đã hư, cũng muốn cấp các vị mua mới.”

Lão Cửu nghe xong hốc mắt đỏ lên, chủ tử cùng phu nhân đối bọn họ thật tốt, các huynh đệ khác nghe xong, khẳng định cũng thực cảm động.

Trước đông người như vậy không thể roi lệ, hần liền vẩy vẩy đầu, làm cho bản thân phục hồi tinh thần, cũng tùy thời chú ý động tĩnh quanh mình, để ngừa có người đối phu nhân bất lợi.

Hần lộ ra bộ mặt hung ác như bình thường (thông cảm, tại mặt lão Cửu không được đẹp chứ tâm lòng không phải vậy đâu), nghiêm túc đứng lên, ngay cả dân chúng bên đường đều bị hần cả người phát ra khí thế làm sợ tới mức câm như hến.

“Vị này tiểu ca, này khối vải dệt bán thế nào?” Nàng tò mò hỏi ông chủ.

Ông chủ chương quỳ mang theo sắc mặt sợ hãi, nói chuyện trở nên lắp bắp.

“Này khối vải. Một thước. Nhị, nhị, hai lượng.”

“Đi? Như thế nào so với vải dệt khác quý hơn?”

“Này vải dệt có vẻ hào. Chức pháp cũng tinh mịn, cho nên. Cho nên.” Chương quỳ vừa nói, còn một bên mồ hôi lạnh rịn đầy trán.

Hương Tịnh Tuyết tò mò nhìn sắc mặt sợ hãi của chương quỳ, lại quay phía sau nhìn một cái, trong lòng tỉnh ngộ.

Lão Cửu mặt băng bó trừng mắt chương quỳ, khó trách đem người ta sợ tới mức lắp bắp, vì thế nàng xoay người phân phó: “Cửu ca, ta còn phải ở trong chốc lát, không bằng ngươi ra trước bên ngoài chờ ta đi.”

Lão Cửu vừa nghe, đương nhiên phản đối: “Không được, ta phải bảo hộ phu nhân, vạn nhất có cái gì sơ xuất, chủ tử cũng không tha cho ta a.”

Nàng bật cười nói: “Ta là mua vải, cũng không phải đến đá quán, huống chi cửa hàng này lớn như vậy, ta sẽ có cái gì sơ xuất? Ngươi đứng ở nơi này, ngay cả một đứa bé đứng bên cạnh đều nhanh bị ngươi dọa khóc.”

Lão Cửu vẻ mặt nghi hoặc, hần quay phía trái nhìn một cái, phát hiện một đám người sợ hãi toàn trốn một bên góc, lại hướng phải nhìn xem, cũng là đồng dạng tình huống, mà một đứa bé phía sau, quả nhiên toát ra khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi, là đứa nhỏ mới ba tuổi, nhìn thấy hần như nhìn thấy quỷ.

“Như vậy ngươi minh bạch chưa, cho nên ngươi vẫn là trước đi ra ngoài đi, bằng không ta không có biện pháp mua vải nha.”

Lão Cửu vẫn lo lắng: “Nhưng là.”

“Yên tâm, có việc ta sẽ gọi ngươi.”

Lão Cửu do dự một lúc, rốt cục gạt đầu, xoay người bước ra cửa, biểu hiện nghiêm túc lạnh lùng, hai tay đưa ngang ngực đứng ở ngoài cửa.

Hương Tịnh Tuyết quay lại, cười hi hi với chương quỳ nói: “Chương quỳ, ta muốn mua mấy khối vải dệt này, tổng cộng bao nhiêu?”

Chương quỳ vội nói: “Tính ngươi ba mươi hai là tốt rồi.”

Nàng sừng sốt, nhìn xem vải dệt, lại ngẩng đầu nghi hoặc hỏi chương quỳ: “Ngài có tính sai lầm rồi không? Thêm các loại vải này, ít nhất cũng phải sáu mươi hai mới đúng nha.” Vị chương quỳ này là bị dọa choáng váng sao? Ngay cả bản tính cũng chưa lấy đã vội nói giá.

“Đúng vậy đúng vậy, hôm nay tiểu nhân giảm giá cho phu nhân, tính tiện nghi một chút, mặt khác khối vải dệt kia xem như là khuyến mãi, không thu tiền.”

Hào phóng như vậy? Hương Tịnh Tuyết tròn to mắt, nàng còn vẻ mặt hoài nghi, kêu chương quỳ xem lại nhưng chương quỳ kiên trì không chịu thu thêm tiền, sau đó lại còn chọn thêm nhiều loại vải đưa cho nàng.

Ngoài ra, còn không chỉ như thế, mặc kệ nàng lấy thêm hài, trà, thước chương quỳ tất cả đều giảm giá cho nàng, nàng không cần còn không được đâu.

Thanh toán bạc, nhìn vị chương quỳ đang nhận tiền cùng thoả thuận thời gian giao hàng đến trước cửa Vong Ưu, liền đi ra cửa hàng.

Nhờ phúc của Cửu ca, không thể tưởng được gương mặt tràn ngập sát khí của hần cư nhiên có thể giúp ép giá a, làm cho nàng giảm đi không ít bạc, thắng lợi trở về.

Nàng quyết định về sau đều mang Cửu ca đi ra dạo đường cái, không bằng ngay cả mặt ngựa thất ca cũng mang đi ra tốt lắm, ngựa đầu mã diện theo 2 bên, nói không chừng có thể giảm căng nhiều.

Hương Tịnh Tuyết vui vẻ hồ hởi nghĩ, bởi vì mùa đông sắp đến, giúp mọi người chế tạo gấp gấp một ít quần áo mùa đông, mà cũng muốn mua thêm rượu, bởi vì các huynh đệ rất thích uống rượu, mùa đông thiếu rượu thì không thể được.

Nàng cân nhắc, không chú ý tới có một đôi mắt, thẳng ngoắc ngoắc nhìn thẳng nàng, mà nàng một lòng nghĩ kế tiếp muốn mua thêm ít vật phẩm, cho nên không hề cảnh giác, thẳng đến nam nhân kia đứng ở phía sau nàng, điểm huyết đạo bên hông nàng, nàng mới hoảng hốt.

“Biểu muội, đã lâu không thấy.”

“Biểu ca?” Nàng kinh hoàng trừng mắt nhìn người tới, nam tử trước mắt, đúng là đại biểu ca Lí Mạo Dẫn của nàng, mà khi nàng ý thức được, dĩ nhiên không còn kịp rồi, chung quanh đều bị thủ hạ của biểu ca vây quanh.

Tối làm nàng kinh ngạc là, nguyên bản tướng mạo đường đường đại biểu ca giờ thành bộ dạng xấu xí, nếu không có khuôn mặt vẫn là giống nhau có lẽ nàng cũng thật nhận thức không ra là hắn.

“Hai năm nay, ta luôn luôn tìm ngươi, rốt cục cho ta tìm thấy.” Lí Mạo Dẫn trong mắt lộ ra tà ác cười. “Ngươi cho là, sau khi ngươi phản bội ta, giúp Độc Cô Thanh Ưng cùng Quan Ngọc Nhi đào tẩu, ta sẽ buông tha ngươi? Ta hôm nay hội biến thành bộ dạng xấu xí này đều do ngươi ban tặng.”

Thực không xong! Nàng hoàn toàn không dự đoán được biểu ca sẽ xuất hiện lúc này, lại còn luôn luôn tìm nàng.

Hai năm trước, nàng sở dĩ thoát đi Lý gia, vì là âm thầm giúp Độc Cô Thanh Ưng cùng Quan Ngọc Nhi chạy trốn, khỏi bị biểu ca hãm hại, cũng vì không muốn gả cho biểu ca, cho nên hai năm này không có tin tức.

Nàng chính khí nghiêm nghị, cùng âm hiểm đại biểu ca là bất đồng, không phân vì mưu, đối với hành vi của đại biểu ca, nàng vẫn thực khinh thường.

Nàng nhất thời đại ý, nhưng lại làm cho đại biểu ca tìm được rồi, mà Cửu ca lại bị nàng gọi ra ngoài cửa.

“Tướng hướng ra cái tên to con ngoài kia mà cầu cứu? Ta tìm ngươi thật lâu, thật vất vả đợi cho cơ hội này, ngươi tưởng ta sẽ đơn giản như vậy bỏ qua ngươi sao?”

Nàng cảm thấy bên hông huyết vị đau xót, biểu ca kiểm chế của nàng huyết vị, làm cho nàng không thể phát ra âm thanh, này nên làm cái gì bây giờ mới tốt?

“Lúc này đây, ngươi trốn không thoát, đi.”

Xung quanh bị vây chặt, Hương Tịnh Tuyết bị bắt đi rồi.

Lí Mạo Dẫn đem nàng giam lỏng trong phòng, ngoài cửa có người ngày đêm canh giữ, nàng chỗ nào đều đi không được, gấp đến độ nàng ở phòng trong đi qua đi lại, cơ hồ muốn giờ chân.

Vậy phải làm sao bây giờ? Nàng bị bắt đi rồi, Cửu ca nhất định lo lắng, mà Vô Cực thấy nàng không hồi cốc, khẳng định lo lắng muốn chết, nàng hiện tại chỉ cầu lão Cửu có thể phát hiện những ký hiệu nàng lưu lại ven đường.

Mặc kệ như thế nào, nàng đều phải nghĩ biện pháp chạy đi mới được!

Cửa đột nhiên mở ra, Hương Tịnh Tuyết quay người lại, khi nhìn thấy đối phương, kinh hô ra tiếng.

“Nương?”

Người tới một thân áo hoa, là một phụ nữ trung niên toàn thân quý khí, đúng là mẫu thân của nàng, mà theo phía sau tất nhiên là đại biểu ca.

“Tịnh Tuyết.” Phụ nhân nhìn thấy nữ nhi, tâm hi tiến lên gắt gao ôm trụ nữ nhi.

“Ngươi làm nương lo lắng muốn chết.”

Hương Tịnh Tuyết nhìn thấy mẫu thân, cũng đỏ mắt, cùng mẫu thân ôm nhau.

“Nương. Ngươi có khỏe?”

“Từ khi ngươi rời nhà đi không trở về, nương không có lúc nào là không nhớ ngươi.”

“Thực xin lỗi, nữ nhi bất hiếu, nương.” Nàng trong lòng duy nhất băn khoăn, đó là mẫu thân, năm đó nàng bất cáo nhi biệt (không từ mà đi), cũng là vạn bất đắc dĩ.

“Ngươi trở về là tốt rồi, nương liền vui mừng, chuyện quá khứ cũng đừng đề, chỉ cần ngươi cùng Mạo Dẫn thành thân, hết thấy đều có thể không cần nhắc đến.”

“Cái gì?” Nàng kinh ngạc buông ra nương, thối lui phía sau rất nhanh, không dám tin tưởng mắt nhìn nương của nàng. “Nương còn muốn ta gả cho đại biểu ca?”

“Nữ nhi, ngươi nghe nương nói, Lý gia nói, chỉ cần ngươi gả cho Mạo Duẫn, sai lầm lúc trước, Lý gia cũng không tính toán.”

“Nương nha –” Nàng đau lòng hô, chính mình lúc trước sờ dĩ muốn chạy trốn, cũng là vì trốn tránh việc hôn nhân này, hơn nữa sau khi biết đại biểu ca kỳ thật là tâm tư ngoan độc nguy quân tử, nàng lại càng không muốn quay về Lý gia.

“Biểu ca là người như thế nào, nương đến bây giờ còn không hiểu sao? Hấn –”

“Cám ơn!”

“Nương?”

Hường mẫu không nể mặt. “Chuyện này đừng nói ra nữa, ngươi phải biết rằng, hôm nay Lý gia có thể không so đo sự phản bội của ngươi, cũng là mở điều kiện này, ngươi phải gả vào Lý gia, làm con dâu Lý gia mới được.”

Hường Tịnh Tuyết đau lòng như đao cắt, đồng thời nàng cũng hiểu được, nguyên lai nương là vì thuyết phục nàng gả cho đại biểu ca, mới có thể xuất hiện lúc này, kết quả là, vì nương, vẫn là ham muốn vinh hoa phú quý của chính nàng.

Nàng chán ghét nhìn đại biểu ca ngồi ở một bên cười đến biến hoá kỳ lạ, đột nhiên cảm thấy một trận ghê tởm, muốn nàng gả cho nam nhân kia, đừng mơ!

“Ta không phải tám thân xử nữ.”

Lời này vừa nói ra, Hướng mẫu rung động vô cùng, cũng làm cho Lí Mạo Duẫn mới bung lên khay trà, nháy mắt cứng đờ.

“Ngươi nói cái gì?” Hướng mẫu nhin không được đề cao thanh lượng, “Ngươi, ngươi đừng nói lung tung a!”

Nàng mới không sợ đâu, hừ nói: “Trên thực tế, ta đã lập gia đình, lần đầu tiên của ta đã dành cho trượng phu người cho ta tình cảm chân thành cả đời, cả đời này, trượng phu của ta chỉ có hấn, thiên địa làm chứng, này tâm không đổi a –”

Một cái tát hung hăng đánh vào trên mặt nàng, cũng đánh gãy lời của nàng.

“Ngươi thế nhưng vô si giảng ra này đại nghịch bất đạo trong lời nói!” Hướng mẫu tức giận đến mắng to, một khắc trước từ người mẹ tao nhã đã sớm biến mất giờ chỉ bày ra bộ mặt lạnh nhạt.

Hường Tịnh Tuyết lau quét tơ máu nơi khóe miệng, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, không sợ nhìn nương.

“Nương muốn ta gả cho đại biểu ca, bất quá là vì Lý gia tài sản, vì vinh hoa phú quý của nương, nương, cho dù không có Lý gia, ta cũng có thể chiếu cố người.” Nàng mặt lạnh như băng, chuyển hướng Lí Mạo Duẫn. “Về phần ngươi, đại biểu ca, ta thật sự không nghĩ ra, ngươi cũng không yêu ta, vì sao phải lấy ta?”

Lí Mạo Duẫn trên mặt thập phần khó coi, người hấn muốn kết hôn, thế nhưng đã không phải xử nữ!

“Nhớ ngày đó, ta Lí Mạo Duẫn cũng là nhất giới chỉ có nữ công tử, bao nhiêu cô nương muốn gả cho ta, nhưng sau khi bị Độc Cô Thanh Ưng trả thù, ta toàn thân xương cốt đều bị hóa giải sai vị, sau, tuy rằng tìm tằm danh đại phu trị liệu, nhưng rốt cuộc không thể khôi phục bộ dáng ban đầu.”

Hường Tịnh Tuyết bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là như vậy a! Này tỏ vẻ Ung gia cùng Ngọc nhi đều bình an vô sự, cũng không uống phí nàng tâm sức của nàng a.

“Ngươi hại ta biến thành bộ dáng xấu xí như thế này, sở hữu nữ nhân nhìn thấy ta, đều lộ ra biểu tình chán ghét, hại ta không lấy được lão bà, nếu là ngươi tạo quả, liền từ ngươi tới gánh vác hết thảy!”

Thì ra là thế a, nàng đã hiểu!

Đã giáo huấn thành ra thế này, lại vẫn không biết hối cải, hành vi biểu ca, làm nàng nhin không được trái tim băng giá.

“Ta sẽ không cho bất cứ nam nhân nào chạm vào ta, nếu ngươi muốn kết hôn, đem động phòng hoa chúc tốt nhất cẩn thận, ta nhất định sẽ tìm cơ hội thiên ngươi, nếu không thành công, ta sẽ thử lại, chỉ cần ta sống một ngày, ta sẽ mỗi ngày thử, mà ngươi tốt nhất có chuẩn bị tâm lý, cưới một nữ nhân luôn tìm thời cơ để hoạn diệu ngươi.”

Lí Mạo Duẫn giận tái mặt, hung tợn trừng mắt nàng.

“Ngươi dám!”

“Ngươi xem ta có dám hay không!”

Nàng không sợ cùng hần bốn mắt giằng co, không chút nào nhượng bộ, muốn cho nàng đi vào khuôn khổ, không dễ dàng như vậy.

Lí Mạo Duẩn nhìn ánh mắt nàng kiên nghị lạnh như băng, trong lòng một trận sợ hãi, thật đúng là lo lắng nếu thực ép nàng, sẽ bị nàng cấp tiến! Hần hiện tại biến thành bộ dạng xấu xí này, cũng không nguyện ngay cả vận mệnh tử cũng chưa, đành phải tạm thời trước đem nàng giam lỏng.

Hương Tịnh Tuyết tạm thời bị nhốt tại trong phòng, cửa có người ngày đêm trông coi, nàng ở trong phòng đi qua đi lại, nếu biết trước tuyệt không có thể bị nương cùng biểu ca mang về.

Vô Cực biết nàng rất tích, nhất định thực lo lắng, nàng phải nhân lúc trước khi biểu ca xuất phát mà rời khỏi nơi này.

Chạng vạng, cửa bị mở ra, người vào đến là Hương mẫu, liếc mắt một cái thấy trên bàn ăn thừa đồ ăn, lại nhìn nữ nhi đang nằm trên giường.

Nàng đi lên phía trước, kêu nữ nhi vài tiếng, nhưng nữ nhi thủy chung giống như ngủ, bất tỉnh nhân sự, nàng thấy thế mới yên tâm tiêu sái đến mép giường, ngồi xuống, thở dài một hơi.

“Nữ nhi a, người đừng oán nương đã cho người hạ mê dược vào thức ăn của người, ai bảo người rất gian ngoan mất linh, không nghe lời của mẹ, vì hôn sự của người cùng Mạo Duẩn, nương đành phải làm như vậy, chờ người cùng Mạo Duẩn động phòng rồi, sẽ nhận mệnh đi theo hần, về sau chúng ta mẹ con áo cơm không sút mẻ, vinh hoa phú quý, nương này cũng là suy nghĩ cho người nha.”

Hương mẫu biết nữ nhi tính tình quật cường, vì đạt tới mục đích, đành phải không từ thủ đoạn.

Nàng xoay người đi tới cửa, hướng thủ hạ phía ngoài cửa ra mệnh lệnh:“Được rồi, nàng đã hôn mê, nói cho đại công tử, nói được tính có hiệu lực.”

“Vâng, phu nhân.” Ngoài cửa thủ hạ, y làm mà đi.

Hương mẫu đóng cửa lại, mới xoay người, đã bị Hương Tịnh Tuyết đứng ở trước mặt cấp hích nhất đại khiêu, không kịp kêu tiếng nào, liền bị Hương Tịnh Tuyết đảo im miệng, kèm hai bên kéo đến trên giường.

Hương Tịnh Tuyết cảm khó vài nhét vào miệng nương, lại dùng đại lưng đem tay chân của nương buộc chặt lại.

Nhìn nương về mặt kinh ngạc, nàng một chút cũng không cảm thấy áy náy.

“Nương nhất định thực kinh ngạc, rõ ràng nhìn thấy ta ăn đồ ăn, vì sao không hôn mê, đứng hay không? Trên thực tế, khi biết nương ở phòng ngoại nhìn lên, ta biết ngay đồ ăn này có vấn đề, bất quá ta còn ăn vào bụng là bởi vì tỏ ra bộ dạng này mới có thể dụ nương đến nha.”

Hương mẫu bị vài nhét vào miệng không nói được lời nào, trừng mắt phẫn nộ cùng kinh dị nhìn nàng, Hương Tịnh Tuyết lại tiếp tục nói:“Về phần ta vì sao không hôn mê, rất đơn giản, bởi vì ta chính mình trước nuốt giải dược, các người nhất định không thể tưởng được đi, ta cư nhiên có giải dược.”

Nói đến, này phải muốn cảm tạ Vô Cực, nhớ ngày đó vì cấp nàng phòng thân, hần đem các loại dược đan đặt ở bình ngọc lý, buộc lên cổ nàng, không thể tưởng được nay cư nhiên có cơ hội dùng đến.

Bị đại biểu ca bắt được trên đường, nàng vụng trộm đem bình lý dược đan một đường bỏ lại, lưu lại manh mối, lấy sấp du che lại dược đan, lão Cửu hần là nhận ra dược.

Nàng lưu lại một viên giải độc hoàn, trước đó nuốt vào, đương nhiên không sợ loại này hạ mê dược chút tài mọn, mà vừa lúc làm cho nàng tương kế tựu kế.

“Nương, thứ nữ nhi bất hiếu, vì chạy đi, đành phải ủy khuất người.”

Hương mẫu từ trừng mắt mắt, nhưng trong miệng lại mắc miếng vải, ngô ngô kêu không ra tiếng, tứ chi lại bị chặt chẽ trời chặt, trơ mắt nhìn nữ nhi đem xiêm y của hai người trao đổi, cái trang thành bộ dáng của nàng, vừa lúc thủ vệ bên ngoài lại đi về phía đại công tử báo cáo, vừa vặn cấp nàng thừa cơ có thể trốn ra ngoài.

Nàng bước nhanh đi tới, chỉ cần gặp người, liền cúi đầu xoay người, làm bộ đang nhìn nơi khác, đợi cho những người đó theo phía sau trôi qua, nàng lại vội vàng rời đi, nghĩ biện pháp tìm được cửa chính chạy đi.

Chỉ tiếc chuyện nàng đào tẩu bị phát hiện quá nhanh, không bao lâu chợt nghe đến phía sau truyền đến một trận xô xao, thủ hạ của đại biểu ca đang tìm kiếm nàng.

Hương Tịnh Tuyết liền tìm một nơi mà trốn, nàng nhìn thấy đám thủ hạ này truy tìm nàng thật là gắt gao a, phàm là nơi có thể trốn như núi giả, thạch sự, hoa cỏ cây cối, bọn họ cũng không buông tha, ngay cả trên mái hiên cũng có người tìm.

Xem tình huống này, nàng bị tìm được chính là chuyện sớm hay muộn.

Đang lúc nàng gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, đột nhiên nghe thấy tiếng động đao kiếm đánh nhau, nhưng tên thủ hạ đang truy tìm nàng, đột nhiên vội vàng hướng về phía ngược lại mà chạy đi.

Đang lúc nàng cảm thấy buồn bực, chợt nghe có người kêu lớn.

“Thập Bát muội tử!”

Một gã đại hán cầm trong tay trường đao, ở phía trước mở đường điên cuồng quét ngang, tiếng quát tháo cũng như tiếng sấm.

Hội kêu nàng Thập Bát muội tử, chỉ có Vong Ưu cốc huynh đệ, nàng liền vron cổ nhìn, quả nhiên gặp được thân ảnh quen thuộc.

Kia không phải Cửu ca sao? Di! Còn có Thất ca?

Trong thiên hạ, kia độc nhất vô nhị ngu đầu mã diện diện mạo, cho dù hóa thành tro nàng đều nhận được.

Hướng Tịnh Tuyết hưng phấn đứng lên hô to:“Cửu ca! Nơi này! Ta ở trong này!”

Nàng một bên kêu, một bên hướng chỗ bọn họ chạy đến, lão Cửu nhìn thấy thân ảnh nàng, thoáng chốc cao hứng phấn chấn, càng thêm sử lực huy khảm đại đao, đem những tên không biết sống chết đánh dạt ra một bên.

“Phu nhân! Ngươi, ngươi không sao chứ!”

“Ta không sao, ngươi rút cục tìm tới rồi, ta đang chờ ngươi a!”

“Phu nhân! Lão Cửu đáng chết! Lão Cửu—”

“Hành hành hành! Những lời nói giải thích liền miễn, trước chạy trốn chết quan trọng hơn, bọn họ người đông thế mạnh, chúng ta trước lưu nói sau!” Nói xong liền kéo lão Cửu đi mau.

“Phu nhân yên tâm, cốc lý huynh đệ đều đã tới, không sợ.”

“Di? Mọi người đều đã tới?”

Ở một bên hỗ trợ ngăn cản không lâu sau đao thương Lão Thất cũng chạy tới, xen mồm nói:“Không chỉ chúng huynh đệ, phu nhân, chủ tử cũng đến đây.”

“Cái gì?” Vô Cực đến đây?

Nàng không thể không khiếp sợ, bởi vì biết rõ tướng công ẩn cư nhiều năm, cũng không xuất cốc, cũng từng thề cả đời này không hề đặt chân ra ngoài cốc.

Nay vì nàng, hán thế nhưng phá lệ, lại lần nữa bước ra ngoài cốc trần thế?

Nàng còn đang kinh ngạc, ngay sau đó, một đôi quen thuộc cánh tay đã đem nàng ôm vào lòng, nàng kinh hoàng giương mắt lập tức chìm vào con người lo lắng đó.

Đúng là Vô Cực, hán đến đây? Vì phạm chính mình lời thề, đơn giản là muốn đích thân tới cứu nàng?

“Vô — a —”

Nàng bị ôm hảo nhanh hảo nhanh, tướng công ôm, giống như muốn đem nàng du nhập vào trong thân thể thật chặt.

Tuy rằng hán không nói, nhưng theo hán tái nhợt thần sắc cùng này hữu lực song chưởng, nàng đã cảm nhận được, chính mình mất tích, đời này nam nhân là cỡ nào tàn nhẫn tra tấn.

Nàng cũng ôm chặt lấy hán, đỏ hốc mắt, mới rời xa không quá một ngày, nàng liền cảm thấy giống cả đời đã lâu như vậy.

Diêm Vô Cực gắt gao ôm thê tử trong lòng, khi hiểu được nàng bị người bắt đi, hán vạn phần lo lắng, chỉ nghĩ đến khả năng hội mất đi nàng, liền giống như rơi vào vực sâu vạn trượng, sống không bằng chết.

Chỉ có ôm nàng, cảm nhận được nàng là sống, hán tâm cũng mới là sống.

“Vô Cực, thiếp không sao, thật sự, thiếp tốt lắm, một chút việc cũng không có.” Tay nhỏ bé đang ôm mặt của hán, đời hán cam đoan chính mình hoàn hảo như lúc ban đầu, đau lòng cảm nhận thần sắc tiêu tụy của hán, trong lòng tất cả không tha, biết này nam nhân sợ hãi, vì nàng, hán khẳng định một đêm không chợp mắt.

“Chỉ cần nàng thiếu mất một sợi lông, ta sẽ cho bọn họ đầu người rơi xuống đất.” Hán là nói thật, chỉ nghĩ đến nàng từng đặt mình trong ử như thế nào trong lúc nguy hiểm, hán cả người sát khí bùng bùng phấn chấn, về mặt cũng chuyển vì dữ tợn.

“Thiếp biết, hừ..... Đừng nóng giận, thiếp không thích chàng tức giận, bởi vì chọc tức thân mình, tâm của thiếp sẽ đau a.”

Nàng giống như đang dỗ một dã thú đang nổi giận, cực lực trấn an hán, càng hiểu được hán phần nộ là đến từ đối chính mình trách móc nặng nề, hối hận

không nên để cho nàng xuất cốc.

Nàng đã có đức gì, có thể được hấn toàn tâm yêu, điều này làm cho nàng thật cao hứng, nhưng cũng đau lòng vì hấn nội tâm không thoát khỏi bóng ma.

“Chàng xem, chúng ta hảo hảo đứng ở chỗ này, toàn dựa vào được đan chàng cho thiếp, giúp thiếp thành công thông tri các người, cũng cho chàng tìm được thiếp, cho nên chàng chẳng những đã cứu thiếp, cũng bảo hộ thiếp, chàng hiểu chưa? Vô Cực, là chàng bảo hộ thiếp”

Này phiền nhuyển ngôn mềm giọng, quả nhiên làm cho thần sắc dữ tợn xanh mét của hấn dịu đi không ít.

“Ta..... Bảo hộ nàng?”

“Đối, là chàng bảo hộ thiếp.” Nàng đem bình ngọc lấy xuống, lấy ra vôi đưa hấn xem “Xem, chàng cho ta được đan, ta toàn phát huy công dụng, một cũng không dư thừa.”

Hấn trừng mắt nhìn bình ngọc, trong ánh mắt gió lốc, rốt cục dần dần bình tĩnh, ôn nhu ôm nàng vào lòng, sát khí tạm lắng xuống.

“Đưa bọn họ bắt lại, một người cũng đừng buông tha!” Lí Mạo Dẫn hưng tợn trừng mắt bọn họ, xem bọn họ ôm ở cùng nhau thân mật bộ dáng, làm cho hấn nhìn thấy lại đầy một bụng hỏa, đôi phương tuy rằng võ công cao cường, nhưng cũng may bên ta người đồng thể mạnh, một cái cũng không tưởng buông tha.

Diêm Vô Cực chìm ung ánh mắt, hướng Lí Mạo Dẫn vọt tới, xơ xác tiêu điều khí lại khởi, trầm giọng hỏi thê tử.

“Hấn chính là người bắt nàng đi?”

Hướng Tịnh Tuyết thở dài, theo Vô Cực kia tà mị trong ánh mắt, hiểu được biểu ca lúc này cả là sắp gặp họa lớn a ; Nếu Vô Cực không có tới, nàng có lẽ còn có thể lo lắng không đầu lại bọn họ, nhưng giờ Vô Cực đến đây, nàng ngược lại vì biểu ca bọn họ lo lắng thay.

“Hấn là biểu ca của thiếp, giáo huấn một chút là tốt rồi, đừng lấy mạng hấn, được không?”

Mây rậm nhanh. “Hấn là biểu ca của nàng?”

Nàng gật đầu. “Chuyện này là do hậu quả của việc lúc trước, thiếp sẽ nói cho chàng nghe khi trở về, biểu ca hấn nguyên bản không xấu, chính là nhất thời lâm nhập lạc lối, làm cho bộ dáng đẹp đề lúc trước biến thành bộ dáng xấu xí như hiện nay, kỳ thật hấn thực đáng thương.”

Nhìn ánh mắt cầu xin của thê tử, hấn trầm ngâm một lát, rốt cục khó được địa điểm đầu.

“Hảo, lưu hấn mạng chó.”

“Cám ơn phu quân.”

“Nàng muốn làm như thế nào?”

Đây là lần đầu tiên hấn chủ động hỏi nàng ý tứ, làm nàng rất là kinh hi.

“Từ thiếp quyết định?”

“Nàng là Minh vương phu nhân, đương nhiên là có quyền quyết định.” Hấn trả lời thật sự đương nhiên, nhưng nghe vào trong tai nàng, cũng là bất khả tư nghị thỏa hiệp.

Lời này của Vô Cực cho thấy hấn không còn khư khư cố chấp, của nàng vất vả, cuối cùng có thu hoạch.

Nàng hưng phấn ôm phu quân, cảm kích nói: “Cám ơn chàng, Vô Cực, cám ơn chàng!”

Hấn lại lần nữa nhanh nhẹn ánh mắt. “Ta chỉ nói không lấy hấn mạng chó, cũng không nói muốn tha cho hấn.”

“Thiếp biết, thiếp chỉ là thật cao hứng, chàng hội hội ý kiến của thiếp, này đối thiếp rất trọng yếu, nếu phu quân cho thiếp cơ hội này, thiếp nên hảo hảo suy nghĩ một chút.....”

Hấn nhướng mày chờ, không rõ này có cái gì thật là cao hứng, bất quá..... Chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.

“Có!” Hướng Tịnh Tuyết hưng phấn nói: “Thiếp thân cảm thấy đầu heo mặt gáo huấn không sai, còn có toàn thân kì ngứa vô cùng khởi hồng chấn cũng không lại, đủ để khiến người sợ tới mức không hồn thiếu phách, không dám tái tạo thứ, ngô..... Người nào hảo đâu? Không bằng..... Cùng nhau đến tốt lắm, giáo huấn hiệu quả hội rất tốt.”

Hấn dương mi. “Quyết định?”

Nàng gật đầu. “Quyết định.”

“Theo ý nàng.” Diêm Vô Cực đem thể tử kéo đến phía sau, ôn nhu ánh mắt khi vừa chuyển hướng liền mầu quang rùng mình, hồi phục lạnh như băng vô tình.

“Lão Tam!”

Theo chủ tử lâu nhất lão Tam, vừa nghe đến chủ tử kêu to, lập tức hiểu ý, gấp hướng chúng huynh đệ la lên.

“Minh vương đi tuần, các huynh đệ tránh mau!”

Trong phút chốc, nguyên bản các huynh đệ đang đánh nhau, một đám mặt lộ vẻ sợ hãi, làm sao còn có nhân công phu quân địch nhân? Đương nhiên là chạy trốn chết quan trọng hơn! Thoáng chốc phi ảnh lần lượt thay đổi, lên cây lên cây, thượng tường thượng tường, thượng nóc nhà thượng nóc nhà.

Gặp đối phương trong nháy mắt lưu một cái không dư thừa, mọi người trên mặt một trận ngốc ngác.

Lí Mạo Dẫn cũng là sững sờ, đang buồn bực hết sức, lo lắng cùng kia thối độc lạnh thấu xương con người chống lại.

Hắn chưa từng gặp qua ánh mắt âm độc như vậy, này nam nhân cả người bay một cỗ âm hàn, rõ ràng hai người khoảng cách rất xa, nhưng đứng ở nơi này, hắn giống như có thể cảm thụ đối phương phát ra hàn khí, không kìm được đánh một cái rùng mình.

“Các người còn đợi gì nữa, lên đi!” Lí Mạo Dẫn phần nộ mệnh lệnh thủ hạ, muốn mượn nhiều người, bỏ ra ngực không hiểu dâng lên sợ hãi.

Hắn là nên sợ hãi, bởi vì ngay sau đó, mọi người trên tay đao kiếm toàn loảng xoảng rơi trên mặt đất, phát ra thê lương khóc thét.

Mọi người trên mặt, cánh tay cùng trên người, đều cảm thấy nhiệt năng vô cùng, hơn nữa kì quái khó nhìn, trong phút chốc, mọi người trên mặt đất lẫn lộn, tiếng khóc hỗn loạn hoảng sợ tê kêu, trường hợp tiếng kêu than dậy khắp trời đất, lâm vào cực độ khủng hoảng, bưng bít như đang ở địa ngục.

Lí Mạo Dẫn đã ở thượng lẫn lộn, duy nhất còn có thể xem gương mặt, giống có cái gì này nọ muốn theo thịt lý chui ra đến, không ngừng nở, lại nở, toàn thân giống có ngàn con kiến đang cắn, làm cho hắn giống lên cơn điên rồi xé rách quần áo của chính mình, dùng hết sức tra trên da thịt.

Đáng sợ nhất là, bọn họ hoàn toàn không hiểu được sao lại thế này, chỉ có thể trên mặt đất thống khổ lẫn lộn cùng cầu xin tha thứ.

Diêm Vô Cực ôm thể tử. “Đi thôi.”

Hướng Tịnh Tuyết gật đầu, dựa sát vào người trượng phu, theo hắn đi ra đại môn, các huynh đệ khác cũng chạy nhanh theo sau.

“Một tháng sau, cho bọn hắn giải được, được không?” Nàng đối phu quân nói nhỏ.

Diêm Vô Cực gật đầu. “Toàn nghe phu nhân chỉ thị.”

“Thật sự?” Nàng mắt nhि sáng ngời. “Kia về sau nếu có người đến Vong Ưu cốc cầu y.....”

“Người xấu không cứu, người tốt trong lời nói, cứu một người, làm một chuyện.”

Nàng kinh hi dùng sức gật đầu. “Đi! Nghe phu quân, thiếp thân lại vô tình thấy.”

Ác liệt gương mặt, vẫn như cũ lạnh lùng, duy độc khi đối mặt thể tử, con người toả ánh sáng nhu hòa, mới có thể khó được bày ra, của nàng nghị lực cùng dũng khí, đã làm tan chảy tấm băng lạnh lùng của hắn.

Minh vương mang theo thể tử, cùng chúng các huynh đệ, đáp hướng hồi Vong Ưu cốc.

[toàn thư hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.